

*Καλώς ήλθατε στη Βουλιαγμένη
Σας ευχόμαστε ευχάριστη διαμονή*

*Welcome to Vouliagmeni
Wishing you a pleasant stay*

*Σας παρακαλούμε να μελετήσετε προσεκτικά
το Πρόγραμμα του Συνεδρίου
για να έχετε τις πληροφορίες που χρειάζεσθε*

*Please give your careful attention
to the information contained
in the Conference Programme*

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF GREEK PHILOSOPHY
INTERNATIONAL CENTRE OF GREEK PHILOSOPHY AND CULTURE

27th INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

GLOBAL ETHICS AND POLITICS
IN RELATION TO ECOLOGICAL PHILOSOPHY

VOULIAGMENI: 11 - 16 JULY 2015

Δ Ι Ε Θ Ν Η Σ Ε Τ Α Ι Ρ Ε Ι Α Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Σ Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ι Α Σ
Δ Ι Ε Θ Ν Ε Σ Κ Ε Ν Τ Ρ Ο Ν Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Η Σ Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ι Α Σ & Π Ο Λ Ι Τ Ι Σ Μ Ο Υ

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΕ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ: 11-16 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015

ΤΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΔΗΜΟ ΒΑΡΗΣ, ΒΟΥΛΑΣ, ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ
ΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ &
ΤΗΝ ΝΟΤΙΟΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΑΝΤΙΑΣΗ
ΤΗΣ UNESCO ΤΩΝ ΝΟΤΙΩΝ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ

THE TWENTY SEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

IS ORGANISED BY
THE INTERNATIONAL ASSOCIATION OF GREEK PHILOSOPHY
THE INTERNATIONAL CENTRE OF GREEK PHILOSOPHY & CULTURE
THE REGION OF EAST ATTICA AND
THE MUNICIPALITY OF VARI, VOULA, VOULIAGMENI

IN COOPERATION WITH
THE DEPARTMENT OF PHILOSOPHY OF ATHENS UNIVERSITY
THE GREEK PHILOSOPHICAL SOCIETY AND
THE SOUTH AFRICAN SOCIETY OF GREEK PHILOSOPHY
& THE HUMANITIES

AND WITH THE UNDERSTANDING OF
THE UNESCO COMMITTEE OF SOUTH SUBURBS

ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
INTERNATIONAL HONORARY ACADEMIC COMMITTEE

Professor Linda Ardito, Dowling College, Honorary President of IAGP

Professor Konstantine Boudouris, University of Athens, President of IAGP

Professor L.Couloubaritsis, Free University of Brussels, Honorary President of IAGP

Professor Christos Evangeliou, Towson University, Honorary President of IAGP

Professor David Hitchcock, MacMaster University, Honorary President of IAGP

Professor Park, Chon-Hyun, Sung Kyung Kwan University, Honorary President of IAGP

Professor Ronald Polansky, Duquesne University, Honorary President of IAGP

Professor John Poulakos, University of Pittsburgh, USA

Professor Jeremiah Reedy, Macalester College, Honorary President of IAGP

Professor Thomas M. Robinson, University of Toronto, Honorary President of IAGP

Professor Gerasimos Santas, University of California, Honorary President of IAGP

Professor Theodosios Tasios, National Technical University of Athens

Professor Hideya Yamakawa, St. Andrew's University, Honorary President of IAGP

Professor Shigeru Yonezawa, University of Tsukuba, Honorary President of IAGP

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
Ο ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ ΑΝΑΤΟΛ. ΑΤΤΙΚΗΣ κύριος Πέτρος Φιλίππου
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΒΑΡΗΣ, ΒΟΥΛΑΣ, ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ κύριος Γρηγόρης Κωνσταντέλλος

HONORARY COMMITTEE OF THE CONFERENCE
THE EAST ATTICA VICE-REGIONAL GOVERNOR, Mr. Petros Filippou
THE MAYOR OF VARI, VOULA, VOULIAGMENI, Mr. Grigoris Konstantellos

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
Πρόεδρος: Κωνσταντίνος Βουδούρης, Καθηγητής της Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών
Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας
Αντιπρόεδρος Α: Ρεγγίνα Αργυράκη, Καθηγήτρια Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Αντιπρόεδρος Β: Ευαγγελία Μαραγγιανού, Καθηγήτρια Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών
Γραμματέας: Μαρία Αδάμ, Λέκτωρ Ελληνικής Φιλοσοφίας του University of Oslo
Μέλη: Σούλα Κοκολέτσου, Πρόεδρος UNESCO Νοτίων Προαστίων
Τίνα Κασιδόκωστα, Υπάλληλος του Δήμου Βάρης, Βούλας, Βουλιαγμένης
Γεράσιμος Ρεντίφης, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Αθηνών
Νικολέτα Ζάγκα, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστημίο Αθηνών

THE ORGANISING COMMITTEE OF THE CONFERENCE
President: Konstantine Boudouris, Professor of Philosophy, University of Athens, President of the
International Association for Greek Philosophy
Vice-President A: Regina Argyraki, Professor of Philosophy, University of Thessaloniki
Vice-President B: Evangelia Maragianou, Professor of Philosophy, University of Athens
Secretary: Dr. Maria Adam, Lecturer in Greek Philosophy, University of Oslo
Members: Soula Kokoletsou, President of UNESCO of the South Suburbs
Tina Kasidokosta, Clerk of the Municipality of Vari, Voula, Vouliagmeni
Gerasimos Rentifis, Dr of Philosophy, University of Athens
Nikoleta Zaga, Dr of Philosophy, University of Athens

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
SECRETARIAT OF THE CONFERENCE

Καθηγ. Κ. Βουδούρης
Μαρία Βενετή
Κωνσταντίνα Βαρδάκα
Άννα Ντινοπούλου
Μαρία Κοράκη
Φιλία Κυρανούδη
Τζένη Τόλια
Όλγα Δεληγιάννη
Μανώλης Περάκης
Δήμητρα Ράπτη
Γεράσιμος Ρεντίφης
Νικολέττα Ζάγκα

Professor Konstantine Boudouris
Maria Veneti
Konstantina Bardaka
Anna Dinopoulou
Maria Koraki
Philia Kiranoudi
Jeni Tolia
Olga Deligianni
Manolis Perakis
Dimitra Rapti
Gerasimos Rentifis
Nicoletta Zaga

ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ - BOOK EXHIBITION

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΕΕΦ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΕΦΠΙ (ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩΝΙΑ)
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
PUBLICATIONS OF IAGP
AND CONFERENCE PARTICIPANTS

INFORMATION: INTERNATIONAL ASSOCIATION OF GREEK PHILOSOPHY
5 SIMONIDOU STR., 17456 ALIMOS
TEL: + 30 210 9956955 & FAX: +30 210 9923281
EMAIL: secretariat@iagp.gr

ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Το παρόν Εικοστό Έβδομο Διεθνές Συνέδριο Φιλοσοφίας αποτελεί ένα σημαντικό σταθμό στην πορεία οργάνωσης και διεξαγωγής Διεθνών Συνεδρίων και άλλων υψηλής στάθμης επιστημονικών Εκδηλώσεων που γίνονται με την ευθύνη της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας (ΔΕΕΦ) και του Διεθνούς Κέντρου Ελληνικής Φιλοσοφίας και Πολιτισμού (ΔΙΚΕΦΠ).

Τα διεξαχθέντα Συνέδρια εν Ελλάδι και αλλαχού είναι τα εξής :

1. ΠΡΩΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΙΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ, 27 - 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1989.
2. ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ, 22 - 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1990.
3. ΤΡΙΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ, 22 - 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1991.
4. ΤΕΤΑΡΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ»
ΡΟΔΟΣ, 23 - 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1992.
5. ΠΕΜΠΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΑΤΜΟΣ, 22 - 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1993.
6. ΕΚΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ»
ΣΤΑΙΡΑ - ΙΕΡΙΣΣΟΣ, 19 - 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1994.
7. ΕΒΔΟΜΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΑΤΜΟΣ, 20 - 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1995.
8. ΟΓΔΟΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ»
ΑΘΗΝΑ - ΣΑΜΟΣ, 4 - 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1996.
9. ΕΝΑΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ»
ΚΩΣ - ΚΑΛΥΜΝΟΣ, 20 - 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997.
10. ΔΕΚΑΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ»
ΣΑΜΟΣ - ΦΟΥΡΝΟΙ, 23 - 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1998.
11. ΕΝΔΕΚΑΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΕΣ ΤΕΧΝΕΣ»
ΜΗΘΥΜΝΑ, 20 - 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1999.

12. ΔΩΔΕΚΑΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«Η ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΟΘΕΩΡΙΑ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΑΤΜΟΣ, 20 - 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2000.
13. ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ»
ΡΟΔΟΣ, 18 - 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2001.
14. ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΠΟΛΙΣ, ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΛΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ, 2 - 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2002.
15. ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ
ΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ: ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ»
ΟΥΡΑΝΟΥΠΟΛΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ, 1 - 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2003.
16. ΠΡΩΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ (ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ
ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ)
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΓΑΘΟΣ ΑΘΗΝΑ - ΣΠΕΤΣΕΣ, 27 ΙΟΥΝΙΟΥ -
4 ΙΟΥΛΙΟΥ 2004.
17. ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ»
ΣΑΜΟΣ - ΠΑΤΜΟΣ, 1-7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2005.
18. ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ»
ΚΑΒΑΛΑ - ΑΒΔΗΡΑ, 20-27 ΙΟΥΛΙΟΥ 2006.
19. ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΠΑΙΔΕΙΑ : Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ»
ΣΑΜΟΣ, 15-21 ΙΟΥΛΙΟΥ 2007.
20. ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ: «Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ»
ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ, ΚΡΗΤΗ, 12-18 ΙΟΥΛΙΟΥ 2008.
21. ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ» ΠΑΦΟΣ, ΚΥΠΡΟΣ, 21-
27 ΙΟΥΛΙΟΥ 2009.
22. ΕΙΚΟΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ: Η ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΣΙΜΑ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ»
ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 16 - 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 2010.
23. ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ»
ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ: 17 - 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 2011.
24. ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΘΡΩΠΙΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΑ
ΑΛΛΑ ΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ»
ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ, ΣΑΜΟΣ: 17 - 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 2012.
25. ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΖΩΗΣ»
ΑΘΗΝΑ: 4 - 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013.

26. ΕΙΚΟΣΤΟ ΕΚΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ»
ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ: 12 - 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2014.

Τα Συνέδρια που διοργανώνει η Διεθνής Εταιρεία Ελληνικής Φιλοσοφίας και το Διεθνές Κέντρον Ελληνικής Φιλοσοφίας και Πολιτισμού αποτελούν πλέον το πρότυπο για κάθε άλλη σωστά οργανούμενη διεθνή φιλοσοφική δραστηριότητα. Τα Συνέδρια της ΔΕΕΦ έχουν το δικό τους ξεχωριστό χρώμα, επιστημονικότητα, φιλικότητα, άνεση και αρχοντιά. Σε όλα αυτά τα Συνέδρια η ελληνική φιλοσοφία αποτελεί τον κύριο κορμό της επιστημονικής θεματικής, αλλά, όπως είναι εύλογο, η φιλοσοφία αναφέρεται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο έρευνας και προβληματισμού. Εξ άλλου η πρακτική και η πείρα διεξαγωγής των Συνεδρίων έδειξε ότι η φιλοσοφία δεν μπορεί να νοηθεί ως απλή εξειδίκευση και σχολαστική εξέταση επί μέρους θεμάτων μιας μόνον χρονικής περιόδου και εις βάρος της ευρύτερης κατανόησης του περιεχομένου των θεμάτων της φιλοσοφικής έρευνας.

Ακόμη η ΔΕΕΦ και το ΔΙΚΕΦΙΠ έχουν μετάσχει και συμβάλει αποτελεσματικά στη διοργάνωση και διεξαγωγή επιστημονικών φιλοσοφικών Συνεδρίων σε άλλα μέρη του κόσμου (Νότια Αφρική, Αλβανία, Ιαπωνία, κτλ).

Το πιο σημαντικό πάντως γεγονός είναι ότι η Διεθνής Εταιρεία Ελληνικής Φιλοσοφίας και το Διεθνές Κέντρον Ελληνικής Φιλοσοφίας και Πολιτισμού εξέδωσαν τους τόμους των επιστημονικών Ανακοινώσεων των εν λόγω Συνεδρίων και νυν κυκλοφορεί η έκδοση των επιστημονικών Ανακοινώσεων του Εικοστού Πέμπτου και Έκτου Διεθνούς Συνεδρίου Φιλοσοφίας. Συνολικά έχουν ήδη εκδοθή εννεήντα πέντε, (95) καλαίσθητοι επιστημονικοί τόμοι. Τα επιστημονικά δημοσιεύματα της ΔΕΕΦ και του ΔΙΚΕΦΙΠ έχουν υπαχθεί υπό τον εύλωτο και ευνόητο τίτλο:
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩΝΙΑ (IONIA PUBLICATIONS).

Οι επιστημονικές αυτές εκδόσεις αναμφίβολα έχουν πλουτίσει την ελληνική και τη διεθνή φιλοσοφική βιβλιογραφία. Με την έκδοση των εν λόγω τόμων μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα η Διεθνής Εταιρεία Ελληνικής Φιλοσοφίας (ΔΕΕΦ) και το Διεθνές Κέντρον Ελληνικής Φιλοσοφίας και Πολιτισμού (ΔΙΚΕΦΙΠ) πέτυχαν ένα παγκόσμιο ρεκόρ, δηλαδή κατόρθωσαν να είναι το μόνο διεθνές επιστημονικό και εκδοτικό συγκρότημα, μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, που εκδίδει, με αυστηρές προδιαγραφές, τις επιστημονικές Ανακοινώσεις των Συνεδρίων που οργανώνουν σε μορφή επιστημονικών βιβλίων, προτού περάσει ένας χρόνος από τη δημοσία εκφώνησή τους στα Συνέδρια και στα Σεμινάρια που διοργανώνουν. Με τον τρόπο αυτό η ΔΕΕΦ και το ΔΙΚΕΦΙΠ βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή του αγώνα του διεθνούς ανταγωνισμού και προβολής της ελληνικής ευρύτερα διανόησης και ειδικότερα της φιλοσοφίας.

Το παρόν Εικοστό Έβδομο Διεθνές Συνέδριο Φιλοσοφίας με θέμα:

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ**

που γίνεται στη μαγευτική Βουλιαγμένη (Hotel Amarilia) έχει ως στόχο, με Ανακοινώσεις από δοκιμασμένους φιλοσοφικά επιστήμονες, από παλαιούς και αλλά και νέους Συνέδρους, να δείξει τη σημασία της φιλοσοφίας και τη σχέση της με τα σύγχρονα παγκοσμιοτικής υφής οικολογικά προβλήματα.

THE TWENTY SEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

Twenty six years have passed already since the beginning of the activities of the International Association of Greek Philosophy (IAGP) and the International Centre of Greek Philosophy and Culture (ICGPC) on the international philosophical scene. During this period the two mentioned academic and cultural institutions, working closely with other cultural organizations, have succeeded, among other things, in organising the following Philosophical Conferences:

1. FIRST INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: IONIAN PHILOSOPHY
SAMOS - PYTHAGORION, 27-31 AUGUST 1989.
2. SECOND INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: THE PHILOSOPHY OF SOCRATES
SAMOS - PYTHAGORION, 22-28 AUGUST 1990.
3. THIRD INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: PYTHAGOREAN PHILOSOPHY
SAMOS - PYTHAGORION, 22-27 AUGUST 1991.
4. FOURTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: HELLINISTIC PHILOSOPHY
RHODES, 23-30 AUGUST 1992.
5. FIFTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: PHILOSOPHY AND ORTHODOXY
SAMOS - PATMOS, 22-28 AUGUST 1993.
6. SIXTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: ARISTOTELIAN POLITICAL PHILOSOPHY
STAGIRA - IERISSOS, 19-26 AUGUST 1994.
7. SEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: THE PHILOSOPHY OF LOGOS
SAMOS - PATMOS, 27-27 AUGUST 1995.
8. EIGHTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: PLATONIC POLITICAL PHILOSOPHY
ATHENS-SAMOS, 4-12 JULY 1996.
9. NINETH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: PHILOSOPHY AND MEDICINE
KOS - KALYMNOS, 20-27 AUGUST 1997.
10. TENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: PHILOSOPHY AND ECOLOGY SAMOS - FOURNI, 23-28 AUGUST 1998.
11. ELEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: GREEK PHILOSOPHY AND THE FINE ARTS
MYTHIMNA, 20-26 AUGUST 1999.
12. TWELFTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: GREEK PHILOSOPHY AND EPISTEMOLOGY

- SAMOS - PATMOS, 20-27 AUGUST 2000.
13. THIRTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: THE PHILOSOPHY OF COMMUNICATION
RHODES, 18-25 AUGUST 2001.
 14. FOURTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY TOPIC:
POLIS AND COSMOPOLIS: PROBLEMS OF A GLOBAL ERA
SAMOS - PYTHAGORION, 2-8 AUGUST 2002.
 15. FIFTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON GREEK PHILOSOPHY
TOPIC: CONCEPTIONS OF PHILOSOPHY: ANCIENT AND MODERN
OURANOUPOLIS, 1-7 AUGUST 2003.
 16. FIRST WORLD OLYMPIC CONGRESS OF PHILOSOPHY
(SIXTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY)
TOPIC: PHILOSOPHY, COMPETITION AND THE GOOD LIFE
ATHENS - SPETSES, 27 JUNE-4 JULY 2004.
 17. SEVENTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: PHILOSOPHY OF CULTURE
SAMOS - PATMOS, 1-7 AUGUST 2005.
 18. EIGHTEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: VALUES AND JUSTICE IN THE GLOBAL ERA
KAVALA - ABDERA, 20-27 JULY 2006.
 18. NINETEENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY TOPIC: PAIDEIA: EDUCATION IN
THE GLOBAL ERA
SAMOS, 15-21 JULY 2007.
 20. TWENTY INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: "GREEK PHILOSOPHY AND THE ISSUES OF OUR AGE"
PLATANIAS - CRETE, 12-18 JULY 2008.
 21. TWENTY FIRST INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: "PHILOSOPHY, ART AND TECHNOLOGY"
PAPHOS - CYPRUS, 21-27 JULY 2009.
 22. TWENTY SECOND INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: "THE PHILOSOPHY OF THE ENVIRONMENT: NATURE AND CRUCIAL ENVIRONMENTAL
ISSUES IN THE 21st CENTURY"
KALAMATA, MESSINIA: 16 - 22 JULY 2010.
 23. TWENTY THIRD INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: "PHILOSOPHY, POLITICS AND ECONOMICS"
VOULIAGMENI: 17 - 21 JULY 2011.
 24. TWENTY FORTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY
TOPIC: "THE PHILOSOPHY OF INTERHUMAN RELATIONS WITH OTHER NATURAL BEINGS IN
THE GLOBAL ERA"
PYTHAGORION - SAMOS: 17 - 21 JULY 2012.
 25. TWENTY FIFTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

TOPIC: "THE CONCEPT OF FORM AND WAY OF LIFE"

ATHENS: 04 - 10 AUGUST 2013.

26. TWENTY SIXTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

TOPIC: "GREEK PHILOSOPHY AND MORAL AND POLITICAL ISSUES OF OUR GLOBAL ERA"

VOULIAGMENI: 17 - 21 JULY 2014.

The Conferences organized by the International Association of Greek Philosophy and the International Centre of Greek Philosophy and Culture have become a model for other well organized international philosophical endeavors. The IAGP Conferences possess their own special colour, academic character, friendliness, comfort and nobility.

In all these Conferences Greek philosophy constitutes the main body of research, but philosophy, understandably enough, refers to a wider plane of problems. Besides, the practice and the experience of the previous Conferences showed that philosophy cannot be understood as simple specialization and scholastic investigation of partial issues at the expense of a wider understanding of the whole content of the problems under investigation.

In addition, and this must be considered as an extraordinary accomplishment, the International Association of Greek Philosophy and the International Centre of Greek Philosophy and Culture have published the volumes of scientific Proceedings of the abovementioned Conferences. So far altogether ninety five (95) scientific volumes have been published. The academic publications of IAGP and ICGPC have been issued under a title that eloquently brings to mind the genesis of western scientific and philosophical thought:

IONIA PUBLICATIONS (ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩΝΙΑ)

These publications have undoubtedly enriched the Greek and international philosophical literature. With the publication of these volumes, within a short period of time, the International Association of Greek Philosophy (IAGP) and the International Centre of Greek Philosophy and Culture (ICGPC) achieved a world record; that is, they managed to become the only international non-profit academic and publishing organisation to publish the proceedings of their Conferences within less than a year after their first public presentation. Thus the IAGP and the ICGPC stand at the forefront of international efforts for the promotion of Greek thought, culture, and philosophy in general.

The Organising Committee and the Honorary International Academic Committee, in cooperation with other academic and educational institutions and scientific societies, have decided to organise:

THE TWENTY SEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

ON THE TOPIC:

GLOBAL ETHICS AND POLITICS

IN RELATION TO ECOLOGICAL PHILOSOPHY

With the hope that the 27th International Conference of Philosophy, which takes place in the enchanting area of Vouliagmeni (Hotel Amarilia) from the 11th until the 16th of July 2015, will be another milestone on the path of organising cultural and philosophical Conferences in the wonderful historical and cultural parts of Greece. We cordially thank all the participants and wish them a pleasant stay in Vouliagmeni-Athens.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Για τη συμβολή και την εν γένει προσφορά και βοήθεια για τη διοργάνωση και διεξαγωγή του Εικοστού Έβδομου Διεθνούς Συνεδρίου Φιλοσοφίας, η Οργανωτική Επιτροπή του Συνεδρίου

αισθάνεται τη βαθειά υποχρέωση να ευχαριστήσει τα ακόλουθα πρόσωπα και θεσμούς:

α. Ιδιαίτερα ευχαριστεί τους νέους επιστήμονες, Φοιτητές, Φοιτήτριες και Μεταπτυχιακούς Φοιτητές της Φιλοσοφίας που συνέλαβαν με το αλάνθαστο και αδιάφθορο αισθητήριό τους την αξία και την πολλαπλή σημασία και χρησιμότητα διοργάνωσης φιλοσοφικών Συνεδρίων, όπως το παρόν, που διεξάγεται στη Βουλιαγμένη και που μετέχουν ενεργώς σε αυτό.

γ. Η Οργανωτική Επιτροπή αισθάνεται την υποχρέωση να εκφράσει τις ευχαριστίες της προς όλους εκείνους τους Επιστήμονες και σοφούς Καθηγητές αλλά και νέους επιστήμονες, από την Ελλάδα και αυτούς που ήλθαν από διάφορα μέρη του κόσμου για να εξετάσουν και να διερευνήσουν τα θέματα του Συνεδρίου.

δ. Η Οργανωτική Επιτροπή ευχαριστεί την Πρόεδρο της UNESCO Νοτίων Προαστίων κυρία Σούλα Κοκολέτσου.

ε. Η Οργανωτική Επιτροπή ευχαριστεί θερμά τον Αντιπρόεδρο της Intracom κύριο Γεώργιο Άννινο για την φροντίδα του για την χρηρηγία της Intracom.

ζ. Η Οργανωτική Επιτροπή ευχαριστεί θερμά τον Δήμαρχο του Δήμου “Βάρη, Βούλα, Βουλιαγμένη” κ. Γρηγόρη Κωνσταντέλλο για τη συμπαράστασή του για την συνδιοργάνωση του παρόντος Συνεδρίου.

η. Η Οργανωτική Επιτροπή του 27ου Διεθνούς Συνεδρίου Φιλοσοφίας και η Διεθνής Εταιρεία Ελληνικής Φιλοσοφίας ευχαριστούν θερμά την Περιφέρεια Αττικής και ιδιαίτερα τον Αντιπεριφερειάρχη της Περιφερειακής Ενότητας Ανατολικής Αττικής, κ. Πέτρο Φιλίππου.

ACKNOWLEDGMENTS

The Organising Committee feel deeply obliged to acknowledge the contribution and assistance of individuals and institutions for the organisation of the Twentieth Seventh International Conference of Philosophy. We owe special thanks to the following:

a. The South African Society for Greek Philosophy and the Humanities, and especially its President Professor Anastasios Ladikos.

b. The Organising Committee would especially like to thank young scholars, Students and Postgraduate Students of Philosophy who, with their unmistakable and uncorrupted sense, grasped the importance and the multiple significance of the organisation of the present Conference.

c. The Organising Committee feels obliged to express their gratitude to all those scholars and wise Professors who came from various parts of the world to investigate and inquire into the themes of the Conference.

d. The Organising Committee would like to express sincere thanks to the President of UNESCO Committee of the South Suburbs Mrs Soula Kokoletsou.

e. The Organizing Committee express its deep thanks to the Vice President Mr. George Anninos of the Intracom SA for the sponsorship of Intracom SA.

e. The Organising Committee would especially like to thank the Mayor of the Municipality of “Vari, Voula, Vouliagmeni” Mr. Gregory Konstantello for their support, to the realisation of the present Conference.

e. Especially the Organising Committee of the 27th International Conference of Philosophy and the International Association of Greek Philosophy would like to express its gratitude to the Regional Vice-Governor of East Attica Mr Petros Filippou.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
INTERNATIONAL ASSOCIATION OF GREEK PHILOSOPHY
ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
INTERNATIONAL CENTRE OF GREEK PHILOSOPHY AND CULTURE

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ**

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ**

**PROGRAMME
OF THE TWENTY SEVENTH INTERNATIONAL
CONFERENCE OF PHILOSOPHY**

**GLOBAL ETHICS AND POLITICS
IN RELATION TO ECOLOGICAL PHILOSOPHY**

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ - ΑΘΗΝΑ, 11 – 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015
VOULIAGMENI - ATHENS, 11 – 16 JULY 2015

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ – FRIDAY (10.7.2015)

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ AMARILIA- ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ
AMARILIA HOTEL- VOULIAGMENI
{13 Saint Nicolas Street, 16671 Vouliagmeni-Athens, Greece}
Tel: +30 210 8990391, Email: info@amarilia.gr

18.00-20.00:

- a. ΑΦΙΞΗ ΣΥΝΕΔΡΩΝ / ARRIVAL OF THE PARTICIPANTS**
b. ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗ, ΕΓΓΡΑΦΗ, ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΦΑΚΕΛΟΥ
Ή ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, REGISTRATION

ΣΑΒΒΑΤΟ - SATURDAY (11. 7. 2015)

ΤΟΠΟΣ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ:
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ AMARILIA- ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗ
VENUE OF THE CONFERENCE:
AMARILIA HOTEL - VOULIAGMENI

ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - FIRST MORNING SESSION (MS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Δρ Κωνσταντίνος Καλιμτζής
Επίκουρος Καθηγητής Φιλοσοφίας
& Περιβαλλοντικός Μηχανικός
Αθήνα
Dr Kostas Kalimtzis
Assistant Professor of Philosophy
& Environmental Engineer
Athens

Εμμανουήλ Β. Περάκης
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Αθήνα
Emmanuel V. Perakis
Doctor of Philosophy
Athens

Παναγιώτα-Μαρία Αυγερινού
Καθηγήτρια Φιλολόγος
Panagiota-Maria Avgerinou
Graduate of the Philosophy Department
Secondary School Teacher, Athens

09.00 - 09.10: Κωνσταντίνα Μπαρδάκα
Υποψηφία Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Πάντειο Πανεπιστήμιο
Konstantina Bardaka
PhD Candidate
Panteion University

Η ανάγκη μιας νέας ηθικής θεωρίας για την προστασία της φύσης
The Elements of an Ethical Theory for the Protection of Nature

09.10 - 09.30: Δρ Μαρία Αδάμ
Λέκτωρ Ελληνικής Φιλοσοφίας
Πανεπιστήμιο του Oslo
Γραμματεύς της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας
Dr. Maria Adam
Lecturer of Greek Philosophy
University of Oslo
Secretary of the International Association of Greek Philosophy

Κρίσιμα θέματα της παγκοσμιοποιητικής διαδικασίας σήμερα
Crucial issues in the globalization process

09.30 - 09.50: Μαριάννα Μπενετάτου
Διδάκτωρ Συγκριτικής Φιλοσοφίας
Επισκέπτρια Καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου
Marianna Benetatou
Doctor of Comparative Philosophy
Visiting Professor at the University of Beijing

“Forming One Body with All Sentient and Insentient Beings”
A Neo-Confucian Platform for Discussing Universal Solidarity
and Human Intervention in the Natural Order of Things

09.50 – 10.00: Ali Emre Benli
PhD Candidate
Luiss University
Roma, Italy

Cosmopolitanism and Social Choice

10.00 – 10.20: Παναγιώτα Μπούμπουλη
& Πατήρ Φίλιππος Χαμαριάς
Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Φιλοσοφίας
του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου
Καλαμάτα
Panagiota Boubouli

& The Reverend Father Philip Chamargias
Postgraduate Program in Moral Philosophy
University of Peloponnese
Kalamata

Η ισονομία των έμβιων όντων σύμφωνα με τη βιοκεντρική περιβαλλοντική θεωρία του Paul W. Taylor και τη βιοκεντρική θεολογία του Αγίου Φραγκίσκου
The egalitarianism of living beings in accordance with the biocentric environmental theory of Paul W. Taylor and the biocentric theology of St. Francis

10.20 – 10.40: Professor Valentin Ageyev

Kainar University
Republic of Kazakhstan
&
Yekaterina Ageyeva
Lecturer
Suleiman Demirel University
Republic of Kazakhstan

Man, Society and Globalization

10.40 – 10.50: Shriya Kaushik

Indraprastha College for Women
University of Delhi
India

Need for symbiotic relation between human beings and the environment

10.50 – 11.00: Gauri Pande

Indraprastha College for Women
University of Delhi
India

The Essentiality of Duty

11.00 – 11.30: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

ΣΑΒΒΑΤΟ - SATURDAY (11. 7. 2015)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - SECOND MORNING SESSION (MS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Ιωάννης Μαρκόπουλος

Καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Θεσσαλονίκη

Ioannis Markopoulos

Professor of the Aristotelian University of Thessaloniki

Thessaloniki

Στέλλα Χατζίκου
Απόφοιτος ΠΤΔΕ ΑΠΘ & ΜΑ Πανεπιστήμιο Λευκωσίας
Stella Chatzikou
Graduate, Aristotle University of Thessaloniki & MA University of Nicosia
Cyprus

Ναταλία Πανάτσα
Απόφοιτος Π.Τ.Δ.Ε. του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας
Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Π.Τ.Δ.Ε. του ΑΠΘ
Natalia Panatsa
PhD Candidate
Aristotle University of Thessaloniki

11.30 – 11.50: Δρ Σοφία Σταμούλη
Σχολικός Σύμβουλος Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Dr Sofia Stamouli
Councilor of Secondary Education
Athens

Το *πλεονεκτείν* στον Θουκυδίδη σε σχέση με τις ηθικές αξίες, τον τρόπο ζωής και το περιβάλλον
Thucydides conception of *πλεονεκτείν* in relation to moral values, ways of life and the environment

11.50 – 12.00: Laura García-Portela
PhD Candidate
University of Valencia
Spain

Moral and political responsibility to future generations:
A foundation for environmental ethics

12.00 – 12.20: Ευάγγελος Μουτσόπουλος
Ακαδημαϊκός
Καθηγητής της Φιλοσοφίας
του Πανεπιστημίου Αθηνών
Evangelos Moutsopoulos
Professor of Philosophy
University of Athens
Academician
Academy of Athens

Future emigration to outer space

12.20 – 12.40: Professor Dr. Makoto Sekimura
Hiroshima City University

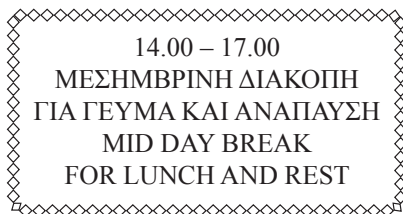
Japan

The question of *chora* in Plato and of *fudo* in Tetsuro Watsuji

12.40 – 13.00: Professor Christopher Vasilopoulos
Eastern Connecticut State University
USA

Is a Global Ethic Respecting the Environment Possible?

13.00 – 14.00: ΣΥΖΗΤΗΣΗ – DISCUSSION

ΣΑΒΒΑΤΟ - SATURDAY (11. 7. 2015)

18.00 – 18.30: REGISTRATION

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ OFFICIAL OPENING OF THE CONFERENCE ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ AFTERNOON AND EVENING SESSION

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Κωνσταντίνος Βουδούρης
Καθηγητής της Φιλοσοφίας
του Πανεπιστημίου Αθηνών
Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας
Konstantinos Boudouris
Professor of Philosophy
Department of Philosophy
University of Athens
President of International Association of Greek Philosophy

Δρ Μαρία Βενετή
Dr Maria Veneti

Δρ Νικολέτα Ζάγκα
Dr Nikoleta Zaga

Athens

Μαρία Κοράκη
Δικηγόρος
Αθήνα
Maria Koraki
Lawyer
MA in Education
Athens

19.00 - 19.30: Προσφωνήσεις - Addresses

▸ Προσφώνηση του Επιτίμου Προέδρου της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας, Καθηγητού Φιλοσοφίας, κυρίου Χρήστου Ευαγγελίου, Towson University των Η.Π.Α.
Address by the Honorary President of the International Association of Greek Philosophy, Professor Christos Evangeliou, Towson University, USA.

▸ Προσφώνηση του Επιτίμου Προέδρου της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας, Καθηγητού Φιλοσοφίας στο Korea University, κυρίου Hong-Bin Lim.
Address by the Honorary President of the International Association of Greek Philosophy, Professor Hong-Bin Lim, Korea University, Korea.

▸ Προσφώνηση του Επιτίμου Προέδρου της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας και Καθηγητού Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Tsukuba, Ιαπωνία, κυρίου Shigeru Yonezawa.
Address by the Honorary President of the International Association of Greek Philosophy, Professor Shigeru Yonezawa, Tsukuba University, Japan.

▸ Προσφώνηση του Προέδρου της Ελληνικής Φιλοσοφικής Εταιρείας Καθηγητού Κωνσταντίνου Δημητρακοπούλου.
Address by the President of the Greek Philosophical Society Professor Constantine Dimitrikapoulos.

▸ Προσφώνηση από τον Διευθυντή του Τομέα Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών .
Address by the Head of the Philosophy Department of the University of Athens.

▸ Προσφώνηση της Προέδρου της UNESCO Νοτίων Προαστίων κυρίας Σούλας Κωκολέτσου.
Address by the President of UNESCO of the South Suburbs of Attics Mrs Soula Kokoletsou.

▸ Προσφώνηση του Δημάρχου Βάρης, Βούλας, Βουλιαγμένης κυρίου Γρηγόρη Κωνσταντέλλου.
Address by the Mayor of the Municipality of Vari, Voula, Vouliagmeni Mr Gregory Konstantellos.

Κήρυξη έναρξης των εργασιών του Συνεδρίου
υπό του Αντιπεριφερειάρχου Ανατολικής Αττικής κυρίου Πέτρου Φιλίππου
Official Opening of the Proceedings of the Conference
by the Regional Vice-Governor of East Attica Mr Petros Filippou

Επίσημη Βραδυνή Συνεδρία - Official Evening Session

19.30 - 20.00: Robert E. Allinson
Professor of Philosophy
Soka University of America
USA

Plato and Aristotle: A Blended Approach concerning Ethics and the Environment

20.00 – 20.30: Κωνσταντίνος Βουδούρης
Καθηγητής της Φιλοσοφίας
του Πανεπιστημίου Αθηνών
Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας
Konstantinos Boudouris
Professor of Philosophy - University of Athens
President of the International Association of Greek Philosophy

Περί τόπων
About places

20.30 - 21.00: ΣΥΖΗΤΗΣΗ – DISCUSSION

21.15: ΛΙΤΗ ΔΕΞΙΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
ΤΟΥ 27ου ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

21.15: COCKTAIL-RECEPTION IN HONOUR OF THE PARTICIPANTS
OF THE 27th INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

- * Θα παραστούν μόνον όσοι έχουν ειδική Πρόσκληση για τη Δεξίωση
- * Οι Προσκλήσεις θα ζητηθούν στην είσοδο
- * Invitation should be shown at the entrance

ΚΥΡΙΑΚΗ - SUNDAY (12. 7. 2015) ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - FIRST MORNING SESSION (MS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Professor William Franke
Philosophy and Religious Studies Program
University of Macau
Faculty of Arts and Humanities
Macau, China

Κωνσταντίνα Μπαρδάκα
Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών & Πολιτικών Επιστημών
Αθήνα

Konstantina Bardaka
PhD Candidate
Panteion University
Athens

Philia Kiranoudi
Lawyer
Athens

09.00 – 09.20: Christos C. Evangeliou
Professor of Philosophy
Honorary President of IAGP
Department of Philosophy
USA

The Power of Poetry in the Service of Ecology

09.20 – 09.30: Haiming Huang
Beijing Normal University
Department of Philosophy and Sociology
Beijing City, China

The pursuit of the harmony society. A comparative study on the *Plato's Republic* and Confucius Datong world

09.30 – 09.40: Narayani Tignath
Indraprastha College for Women
University of Delhi
Delhi, India

Behavioural changes in India through the history

09.40 – 09.50: Ναταλία Πανάτσα
Απόφοιτος Π.Τ.Δ.Ε. του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας
Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Π.Τ.Δ.Ε.
του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Natalia Panatsa
PhD Candidate
Aristotelian University of Thessaloniki
Thessaloniki

Η τεχνολογική ανάπτυξη και η οικοφεμινιστική της προσέγγιση
Technological development and its ecofeminist approach

09.50 – 10.00: Han Yu
Department of Philosophy and Sociology

Jilin University
Changchun City, China

A new ethics exploration for the pursuit of the world happiness, with reference to Aristotle's ethics and China's "Zhong Yong" doctrine

10.00 – 10.20: Professor Yasheng Shen
College of Philosophy and Sociology
Jilin University
Changchun City, China

Arguments against the Relativism of Ethical Values

10.20 -10.30: Ιωάννης Λαδάς
Υποψήφιος Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Πανεπιστήμιο Αθηνών
Αθήνα
Ioannis Ladas
PhD Candidate in Philosophy
University of Athens
Athens

Η ευγονική: Το άτομο, το προκαθοριζόμενο σχέδιο ζωής και τα ηθικά ζητήματα
Eugenics: The individual, its predetermined plan of life and moral issues

10.30 – 11.00: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

KYPIAKH - SUNDAY (12. 7. 2015)
ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - SECOND MORNING SESSION (MS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Dr Adam David Roth
Director and Associate Professor
Harrington School of Communication and Media
University of Rhode Island
USA

Ελένη Γρηγορίου, MA
Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Πανεπιστημίου Πατρών

11.00 – 11.30: Ιωάννης Μαρκόπουλος
Καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Θεσσαλονίκη
Ioannis Markopoulos
Professor of the Aristotelian University of Thessaloniki

Thessaloniki
&
Στέλλα Χατζίκου
Απόφοιτος ΠΤΔΕ ΑΠΘ & ΜΑ Πανεπιστήμιο Λευκωσίας
Stella Chatzikou
Graduate, Aristotle University of Thessaloniki & MA University of Nicosia
Cyprus

Τεχνοεπιστήμη και εξουσιαστικές δομές: Μία σύντομη επιστημολογική και κοινωνικοπολιτική προσέγγιση και σύγχρονοι ηθικοί προβληματισμοί
Techno-science and power structures: A short epistemological and socio-political approach concerning contemporary moral issues

11.30 – 11.50: Dr Joseph Karbowski
Assistant Professor
University of Notre Dame
USA

Is Socratic Ethics Cosmopolitan?

11.50 – 12.10: Professor Dr. Jerzy Kosiewicz
Head of the Philosophy Department
Head of the Chair of the Social Sciences of Sport
Josef Pilsudski University of Physical Education
Warsaw, Poland

Philosophy as Love for Wisdom: In the Sphere of Neo-Platonic Definitions of Philosophy

12.10 – 12.30: Dr Anastasia Kokovkina
Head of Chair of Philosophy and Sociology
Sholom-Aleichem Priamursky State University
Jewish Autonomous Region
Russian Federation

Ecological ethics: Optimism of theory and reality of practice

12.30 – 13.00: Professor P. K. Pokker
President, Centre for Culture Studies
Former Professor and Head,
Department of Philosophy
Calicut University
Kerala, India

Greek philosophy and global thinking; towards an ethical aesthetic for a harmonious plural cosmos

13.00 – 13.15: Ιωάννα Μικρογιαννάκη
Διευθύντρια Δημοτικού Σχολείου Γλυφάδας
Άλιμος
Ioanna Mikrogiannaki
Head of the Primary School of Glyfada
Alimos

Άνθρωπος και φύση: *Μπορούμε να ακούμε ο ένας τον άλλον ;*
Man and nature: Can we listen to each other?

13.15 – 14.00: ΣΥΖΗΤΗΣΗ – DISCUSSION

ΚΥΡΙΑΚΗ - SUNDAY (12. 7. 2015)

ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - FIRST AFTERNOON SESSION (AS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Dr. Debika Saha
Associate Professor of Philosophy
Department of Philosophy
University of North Bengal
India

Laura García-Portela
PhD Candidate
University of Valencia
Spain

Gauri Pande
Indraprastha College for Women
University of Delhi
India

17.00 – 17.10: Vasiliki Maria Panatsa
Graduate of the Faculty of Education, School of Primary Education
of the Aristotle University of Thessaloniki
Postgraduate Student of the Faculty of Education, School of Primary Education
of The University of Western Macedonia
Kastoria

Το οικολογικό ζήτημα υπό το πρίσμα της ηθικής θεωρίας των δικαιωμάτων
The ecological issue in terms of the ethical theory of rights

17.10 - 17.30: Dr Manasvini M. Yogi
Associate Professor of Philosophy
Indraprastha College for Women
University of Delhi

India

Consequentialism or Deontology? Is the need of the hour?

17.30 - 17.40: Σταυρούλα Νικολή
Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
Καθηγήτρια Μ.Ε.
Αθήνα
Stavroula Nikoli
PhD Candidate of Philosophy
Secondary School Teacher
Athens

Ευθανασία: «Οι αλήθειες της θεωρίας μεταβάλλονται από την πράξη;».
Ανακούφιση από τον πόνο ή συμμετοχή στην αυτοκτονία;

17.40 – 17.50: KunYu Li
Department of Philosophy and Sociology
Jilin University
Changchun City
China

From the Philosopher King to the Free Kingdom: A comparative study of Plato and Marx

17.50 – 18.00: Shang Shi
Jilin University
Department of Philosophy and Sociology
Changchun City
China

Thomas Scanlon's Moral Contractualism

18.00 – 18.20: Χρυσάνθη Κεχρολόγου
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας
του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Καθηγήτρια Φιλολόγος
Chrysanthi Kechrologou
Dr of Philosophy
Aristotle University of Thessaloniki
Philology Teacher

Η βούληση για δύναμη, η βασική εξηγητική αρχή του Νίτσε
The will for power, Nietzsche's basic explanatory principle

18.20 – 19.00: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

ΚΥΡΙΑΚΗ - SUNDAY (12. 7. 2015)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - SECOND AFTERNOON SESSION (AS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Dr Manasvini M. Yogi
Associate Professor of Philosophy
Indraprastha College for Women
University of Delhi
India

Dr Argyro Kasotaki
Assistant Professor of Philosophy
Hankuk University
Korea

Ειρήνη-Αικατερίνη Κωνσταντοπούλου
Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια
Πάντειο Πανεπιστήμιο
Αθήνα
Eirini-Aikaterini Konstantopoulou
Postgraduate Student
Panteion University
Athens

19.00 – 19.15: Lazaros Koemtzopoulos
Judge
Thessaloniki

Αρχή της ηθικής αποδείξεως
The principle of moral proof

19.15 – 19.30: Dr Galateia Kapralou
Panteion University
Athens

«Η πόλη των χοίρων»: Αντιλήψεις για την καταναλωτική κοινωνία στην *Πολιτεία* του Πλάτωνα
“The city of pigs”: Consumer society in Plato’s *Republic*

19.30 – 19.40: Eleni Kavadia
PhD Candidate
University Of Athens
Athens

Οικολογικές προεκτάσεις της φιλοσοφίας του Whitehead
Whitehead’s contribution to ecological thought

19.40 – 19.50: Ioanna Tripoula
PhD Candidate in Philosophy
Department of Philosophy
University of Athens
Athens

Ηθικές αρχές και πολιτικές επιλογές: *Ο ανδρών δ' απάντων σοφότατος*
Ethical principles and political options: *The ανδρών δ' απάντων σοφότατος man*

19.50 – 20.00: Iraklis Ioannidis
PhD Candidate in Critical Philosophy
University of Glasgow
Glasgow, United Kingdom

Back to basics: The essence of human existence as the foundation for ethics

20.00 – 20.30: ΣΥΖΗΤΗΣΗ – DISCUSSION

ΔΕΥΤΕΡΑ - MONDAY (13. 7. 2015)
ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - FIRST MORNING SESSION (MS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Professor P. K. Pokker
President, Centre for Culture Studies
Former Professor and Head,
Department of Philosophy
Calicut University
Kerala, India

Ioanna Mikrogiannaki
Head of the Primary School of Glyfada
Alimos

Ioanna Tripoula
PhD Candidate of Philosophy
Department of Philosophy, University of Athens

09.00 - 09.20: Panos Eliopoulos, PhD
University of Peloponnese
Kalamata

Η ερμηνεία του *κατά φύσιν ζην* κατά τον Στωικό Σενέκα
The interpretation of living according to nature in the Stoic Seneca

09.20 - 09.40: Dr Keyang Dou
Center for Literary Theory Studies
Beijing Normal University
China

On the Ethicization of Yuan, Heng, Li and Zhen by the Scholarship of Book of Changes during the Pre-Qin Era of China

09.40 - 10.00: Jean Devos
Professeur de Chaire supérieure en philosophie
France

Whitehead et l'héritage grec : penser la démocratie?

10.00 - 10.20: Dr Lilia Castle
Professor of Philosophy
Chaminade University
& University of Honolulu, Hawaii,
USA

The Problem of Choice in Modern Context

10.20 - 10.40: Dr J.O. Famakinwa
Senior Reader
Department of Philosophy
Obafemi Awolowo University
Nigeria

Revisiting Community Membership in the New Communitarian Global Community

10.40 - 11.00: Federico Jose Alvarez, MPhil.
Lawyer
First Vice President of the
Fundacion Federico C. Alvarez
Dominican Republic
Antilles Park: The Eco-organization of the Caribbean Islands

11.00 - 11.40: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

ΔΕΥΤΕΡΑ - MONDAY (13. 7. 2015)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - SECOND MORNING SESSION (MS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Dr Christos Evangeliou
Professor of Philosophy

Department of Philosophy
Towson University
Honorary President of the IAGP
USA

Narayani Tignath
Indraprastha College for Women
University of Delhi
Delhi, India

Dimitra Rapti
Student of Philosophy
Department of Philosophy
University of Athens

12.00 - 12.30: Professor Robin Attfield
Cardiff University
School of English, Communication and Philosophy
Cardiff, Wales
UK

12.30 - 12.50: Paper presentation and discussion by Professor Robin Attfield through Skype

The international ethics and politics of climate change

12.50 - 13.10: Αντώνιος Χάνος
Αναπληρωτής Καθηγητής
Δικηγόρος
Πάντειο Πανεπιστήμιο
Αθήνα
Antonios Chanos
Associate Professor
Panteion University
Athens

Οι αρχές της πρόληψης και της προφύλαξης μεταξύ περιβαλλοντικής ηθικής και δικαίου
του περιβάλλοντος
The prevention and precautionary principles in environmental ethics and environmental law

13.10-13.30: Dr Konstantinos Moraitis
Professor, School of Architecture, National Technical University of Athens
Architect - Engineer
Athens

Landscape Ethics Demonstrated in Topological Order

13.30-14.15: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

ΔΕΥΤΕΡΑ - MONDAY (13. 7. 2015)
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ - AFTERNOON SESSION (AS)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Dr. Hope K. Fitz

Professor of Philosophy

Assistant Chair of the Department of Political Science,
Philosophy, and Geography

A. Gandhi and Ahimsa Scholar

Eastern Connecticut State University

USA

Galateia Kapralou

Doctor of Philosophy

Panteion University

Athens

Eleni Kavadia

Phd Candidate

Department of Philosophy

University Of Athens

17.00 - 17.10: Kalomoira Sakellaraki

PhD Candidate

University of Athens

Δικαιώματα και παρένθετη μητρότητα

Rights and surrogate motherhood

17.10 - 17.30: Professor Silviya Mineva

Faculty of Philosophy

Sofia University „St. Kliment Ohridski“

Bulgaria

Ecology of virtual realities: what is it?

17.30 - 17.50: Dr. Václav Jezek

Lecturer

Prešov University

Slovakia

The Orthodox Christian monastery as an ecological Microcosm - ecology as a byproduct of internal transformation-the phenomenon of unconscious ecological thought and practice

17.50 - 18.10: Dr Pia Houni
Adjunct Professor
Finland

The Philosophical Idea of Community. From *Polis* to Modern City

18.10 - 18.30: Dr Thanos Gkaragkounis
International School of Paphos (ISOP)
Cyprus
Production, consumption, seduction and conflict in post urban forms

18.30 - 18.45: Dr Katia Lakafosi-Plyta
Athens

Nature Disturbed-The Ethical Dimension of Pollution

18.45 - 19.00: Dr Shashank Srivastava
Lecturer
University of Wisconsin
USA

Dharma: A Process of Sustainable Life

19.00-20.00: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

**ΒΡΑΔΥΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
EVENING CONFERENCE PROGRAMME**

GALA DINNER

*Η ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ GALA DINNER
ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

*REGISTRATION FOR PARTICIPATION IN GALA DINNER
AT THE CONFERENCE SECRETARIAT

ΤΡΙΤΗ - TUESDAY (14. 7. 2015)
ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – FIRST MORNING SESSION (MS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Dr. Lilia Castle
Professor of Chaminade University
USA

Eirini-Aikaterini Konstantopoulou

Postgraduate Student
Panteion University
Athens

Jenny Tolia
Athens

09.00 - 09.30: Professor William Franke
Philosophy and Religious Studies Program
University of Macau
China

From the Globalism of Nature to the Universality of Thought: Bringing Universalist Ethics and Politics back into Ecological Harmony by the Apophatic Way

09.30 - 10.00: Professor Marian Hillar
Texas Southern University
Center for Philosophy, Socinian and Religious Studies
USA

What does modern science say about the origin of human moral behavior?
Science confirms philosophy

10.00 - 10.20: Dr. Hope K. Fitz
Professor of Philosophy
Assistant Chair of the Department of Political Science,
Philosophy, and Geography
A. Gandhi and Ahimsa Scholar
Eastern Connecticut State University
USA

Ahimsa and the Wandering Ascetics

10.20 - 10.40: Professor Emanuel Mavrommatis
Aristotle University of Thessaloniki
Athens

Η παγκοσμιοτική αντίληψη της ιστορίας της τέχνης, ως ολοκληρωτισμός.
Η ηθική του “όχι” (της άρνησης), ως αναζήτηση του δικαιώματος της τοπικότητας.
The globalised perception of the history of art as totalitarianism. The ethics of “no” (of denial) as the quest for the right to locality.

10.40 - 11.10: Shigeru Yonezawa
Professor of Philosophy
University of Tsukuba, Japan

Honorary President of IAGP

Socratic Education and Our Global Era

11.10 - 11.40: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

TPITH - TUESDAY (14. 7. 2015)
ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – SECOND MORNING SESSION (MS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Marianne Benetatou

Dr of Philosophy

Lecturer

Beijing University

Athens

Dimitra Rapti

Student of Philosophy

Department of Philosophy

University of Athens

Ioanna Tripoula

PhD Candidate of Philosophy

Department of Philosophy, University of Athens

11.40 – 12.00: Professor Jin Xicheng

Daqing Normal University

Daqing City, China

On the global justice of economic democracy and the practical significance in China today

12.00 – 12.30: Dr. Bernard Reber

Directeur de Recherche au Cnrs

Centre de Recherches Politiques de Sciencespo.

Cnrs Senior Research Fellow,

Political Research Center of Sciencespo

Paris, France

Global climate warming ethical and political governance. From polis to deliberative system

12.30 – 13.00: Professor Dr. Hong-Bin Lim

Professor of Philosophy

Faculty of Liberal Arts

Korea University

Anam-dong, Seongbuk-gu,

Korea

Ecological Perspectives of Spinoza

13.00 – 13.15: a) Panagiotis Skopeteas
Secondary School Teacher
PhD Candidate
University of Peloponnese
Athens

Φύση και λογοτεχνία, με αναφορά στο έργο του Νίκου Γκάτσιου
Nature and literature, with reference to the work of Nikos Gatsios

b) Dr. Gabriel E. Idang
Senior Lecturer
Department of Philosophy
Faculty of Arts
University of Uyo,
Nigeria

On Humanism and Morality

13.15 – 13.45: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

TPITH - TUESDAY (14. 7. 2015)

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – AFTERNOON SESSION (AS)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Dr. Etienne Helmer
Associate Professor
Philosophy Department
University of Puerto Rico
USA

Regina Argyraki
Professor of Philosophy of Art and Aesthetics
Aristotle University of Thessaloniki
Vouliagmeni

Dr. Ilias Koromilas
Vouliagmeni

Panagiota-Maria Avgerinou
Graduate of the Philosophy Department
Secondary School Teacher, Athens

17.00 – 17.15: Dr Anastasia Zanni
Athens

Βιοηθική διαμεσολάβηση ανάμεσα στην ηθική φιλοσοφία και την ιατρική ηθική: Η περίπτωση του Έμπολα
Bioethics mediation between moral philosophy and medical ethics: the case of Ebola

17.15 – 17.40: Dr. Debika Saha
Professor of Philosophy
Department of Philosophy
University of North Bengal
Dist-Darjeeling, India

Global Justice: Myth or Reality?

17.40 – 18.00: Δρ. Σπύρος Μακρής
Λέκτωρ Πολιτικής Επιστήμης
Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών
Πανεπιστήμιο Μακεδονίας
Θεσσαλονίκη
Dr. Spyros Makris
Lecturer of Political Science
Department of International and European Studies
University of Macedonia
Thessaloniki

Η φεμινιστική ηθική της μέριμνας ως πρότυπο δημοκρατικής πολιτεότητας.
Από την Carol Gilligan στην Joan C. Tronto
The feminist ethic of care as a model of democratic citizenship.
From Carol Gilligan to Joan C. Tronto

18.00 – 18.20: Dr Odumayak Okpo
Lecturer and Researcher
Department of Philosophy
University of Uyo
Nigeria

Multinational oil companies in Nigeria's Niger delta and their moral obligation to host communities

18.20 – 18.35: Angeliki Kompochoi, PhD
Athens

“To a wise man, the whole earth is open; for the native land of a good soul is the whole earth”. The cosmopolitan idea in the work of Democritus

18.35 – 18.50: Μιχαήλ Μαντζανάς
Επίκουρος Καθηγητής
Αρχαίας Ελληνικής και Βυζαντινής Φιλοσοφίας
Αθήνα
Michail Mantzanas
Assistant Professor
Ancient Greek and Byzantine Philosophy
Athens

Ηθική και πολιτική στον Πλήθωνα
Morality and politics in Pletho

18.50 – 19.20: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

TETARTH - WEDNESDAY (15. 7. 2015)
ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – FIRST MORNING SESSION (MS1)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Professor Yasheng Shen
College of Philosophy and Sociology
Jilin University
Changchun City, China

Δρ Νικολέτα Ζάγκα
Dr Nikoleta Zaga
Athens

09.00 – 09.30: Dr Étienne Helmer
Associate Professor
Philosophy Department
University of Puerto Rico
USA

Croissance ou décroissance? Un débat philosophique antique

09.30 – 09.50: Professor Zhen Chen
Department of Philosophy
Nanjing Normal University
Nanjing, Jiangsu, China

Global Justice and Its Possibilities

09.50 – 10.10: Professor Valerian Ramishvili
Ivane Javakhishvili Tbilisi State University,
Tbilisi, Georgia

Socrates and Heidegger: explanation of human dignity and virtue

10.10 – 10.30: Tatiana Petrovna Minchenko
Professor of Philosophy and Social Sciences
Tomsk State Pedagogical University
Russia

Concepts of a post-secular society in a globalized world

10.30 – 10.50: Professor Xianxia Shao
Professor of Philosophy
Department of Philosophy
Nanjing Normal University
Nanjing, Jiangsu, China
Mohist Cosmopolitanism

10.50 – 11.20: ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ-COFFEE BREAK

TETAPTH - WEDNESDAY (15. 7. 2015)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΩΪΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – SECOND MORNING SESSION (MS2)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:

Ευαγγελία Μαραγγιανού
Καθηγήτρια Φιλοσοφίας
Τομέας Φιλοσοφίας
του Πανεπιστημίου Αθηνών
Evangelia Maragianou
Professor of Philosophy
Department of Philosophy
University of Athens

Philia Kiranoudi
Lawyer
Athens

11.20 – 11.40: Dr Ioanna Soteropoulou
Paris, France

Apeiron Civilization: The Irruption of Infinity in Science, the Universe, and Society

11.40 – 12.00: Professor Tatiana Ivanovna Suslova
Dean of the Faculty of Humanities
Tomsk State University of Control
Systems and Radioelectronics (Tusur)
Russia

Transdisciplinary cooperation within the realization of the idea of “triple helix”

12.00 – 12.20: Dr Adam David Roth
Director and Associate Professor
Harrington School of Communication and Media
University of Rhode Island
USA

Ethical Rhetoric and Therapeutic Persuasion in the Classical World

12.20 – 13.10: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

TETAPTH - WEDNESDAY (15. 7. 2015)
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ – AFTERNOON SESSION (AS)

Προεδρείο - Chairpersons & Secretary:
Professor Dr. Jerzy Kosiewicz
Head of the Philosophy Department
Josef Pilsudski University of Physical Education
Warsaw, Poland

Δρ Γεράσιμος Ρεντίφης
Dr Gerasimos Rentifis

17.00 – 17.20: Δρ Σοφία Βουδούρη
Dr. Sophia Boudouri
Athens

Η ηθική καθολικοκρατία, η αρετολογική ηθική και το περιβαλλοντικό πρόβλημα
The Universalistic Ethics, the Virtue Ethics and the Environmental Issues

17.20 – 17.40: Ιωάννα Κ. Λεκέα, Ph.D.
Λέκτωρ
Σχολή Ικάρων
Δεκέλεια Αττικής
Ioanna K. Lekea, PhD
Lecturer
Air Force Faculty
Dekeleia Attikis

Μπορεί η ηθική να προγραμματισθεί; Ζητήματα στρατιωτικής ηθικής στην εποχή της
ρομποτικής

17.40 – 18.00: Dr Theodoros Georgiou
Professor of Political Philosophy

University of Thrace
Komotini

Στοιχεία κριτικής θεωρίας του κοσμοπολιτισμού
Elements of a critical theory of cosmopolitanism

18.00 - 18.20: Dr Martha Catherine Beck
Professor of Philosophy
Lyon College
Batesville, USA

The Importance of the Arts in the Creation of an Ecologically sustainable Global Civilization

18.20 - 18.40: Dr. Eray Yağanak
Faculty of Arts and Sciences
Department of Philosophy
Mersin University
Turkey

Politics of Human Nature and Socio-Political Order

18.40 – 19.00: ΣΥΖΗΤΗΣΗ-DISCUSSION

19.00 - 20.00: Μνήμη John P. Anton
Κλείσιμο συνεδρίου
John P. Anton
Conclusion remarks

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ
GREEK EVENING PARTY**

***Η ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ**

***REGISTRATION FOR PARTICIPATION IN GREEK EVENING PARTY
AT THE CONFERENCE SECRETARIAT**

ΠΕΜΠΤΗ - THURSDAY (16. 7. 2015)

ΕΚΔΡΟΜΕΣ – EXCURSIONS

ΑΦΕΤΗΡΙΑ / DEPARTURE: AMARILIA HOTEL

ΩΡΑ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗΣ / DEPARTURE TIME: 9:30

ΩΡΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ / RETURN TIME: 15:00

A. Εκδρομή στο κέντρο των Αθηνών διάρκειας 1/2 ημέρας.

Επίσκεψη και ξενάγηση στην Ακαδημία Πλάτωνος, στο Λύκειο του Αριστοτέλους, στην Αγία Φωτεινή Ιλισού (περιοχή όπου ο διάλογος του Πλάτωνος Φαίδρος λαμβάνει χώρα), στην Πνύκα, στο Μουσείο της Ακρόπολης και ελαφρό γεύμα.

A. Excursion to the Center Athens - lasting half day.

The excursion includes a visit and tour of the Plato's Academy, Aristotle's Lyceum, Agia Fotini Ilisos (near the site of Plato's dialogue Phaedrus), the Pnyx, the Acropolis Museum and a light lunch.

B. Εκδρομή στο Σούνιο διάρκειας 1/2 ημέρας.

Επίσκεψη και ξενάγηση στο Ναό του Ποσειδώνος και στην ευρύτερη περιοχή του Λαυρίου, μπάνιο και ελαφρό γεύμα.

B. Excursion to Sounion Cape - lasting half day.

The tour includes a visit and tour of the Temple of Poseidon, tour of Lavrio area and swimming in the sea and a light lunch.

Γ. Εκδρομή στον Μαραθώνα διάρκειας 1/2 ημέρας.

Επίσκεψη και ξενάγηση στον Τύμβο των μαραθωνομάχων και στο πεδίο της μάχης του Μαραθώνα, επίσκεψη στο Μουσείο των Μαραθωνοδρόμων, μπάνιο και ελαφρό γεύμα.

C. Excursion to Marathon lasting half day (9.30-15.00)

The tour includes a visit and tour of the Tomb of Marathon warriors, visit and tour of the Museum of Marathon-Runners, tour of the site of the Battlefield), the possibility for sea bathing, and light lunch.

*Οι συμμετέχοντες παρακαλούνται να έχουν μαζί τους όλα τα απαραίτητα είδη για κολύμπι και την προστασία από τον ήλιο.

*Participants should remember to bring along their swimming gear, and to protect themselves from sun.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΜΕ ΘΕΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ABSTRACTS OF THE PAPERS
TO BE READ AT THE TWENTY SEVENTH
INTERNATIONAL CONFERENCE OF PHILOSOPHY

ON THE TOPIC

GLOBAL ETHICS AND POLITICS
IN RELATION TO ECOLOGICAL PHILOSOPHY

Μαρία Αδάμ

Κρίσιμα θέματα της παγκοσμιοποιητικής διαδικασίας σήμερα

Η παγκοσμιοποίηση δεν είναι πλέον στην περιοχή των ιδεολογημάτων, της πολιτικής φιλοδοξίας ή των κοινωνικών σχεδιασμών αλλά μια προϊούσα πραγματικότητα μέσα σε πολυσήμαντες, αισιόδοξες και συχνά αμφιλεγόμενες συνθήκες και προοπτικές. Το διαχρονικό αυτό φαινόμενο, κάτω από τις σύγχρονες συνθήκες που διαμορφώνουν η επιστήμη και η τεχνολογία, σε πλανητική πλέον κλίμακα, κάνει καιρία και επιτακτικά τα ερωτήματα:

1. Με ποιους τρόπους και ποιες συνθήκες και προοπτικές ζωής και δημιουργίας, διαμορφώνεται το μέλλον της παγκόσμιας κοινότητας;
2. Ποιοι είναι οι αξιακοί κώδικες αυτών των νέων και συχνά ετερόκλητων κοινωνικών ομάδων πάνω στους οποίους θα στηριχτούν οι προοπτικές και η δυναμική του μέλλοντος τους;

Η διασύνδεση και αλληλεξάρτηση κοινοτήτων είναι ως γνωστό, διαχρονικό φαινόμενο με ιστορικής σημασίας συνέπειες, θετικές και αρνητικές, τόσο στο οικονομικό-πολιτικά όσο και στο πολιτιστικό επίπεδο. Η πλανητικής όμως κλίμακας σύγχρονη πορεία προς την παγκοσμιοποίηση κοινοτήτων που δεν έχουν μόνο διαφορετικές θρησκευτικές και πολιτικές πεποιθήσεις, προσδοκίες και πρακτικές αλλά και που συχνά τις εκφράζουν με ακραίους τρόπους γεννά, ως απόρροια του προβληματισμού και ισχυρά κίνητρα για αλληλοκατανόηση και δραστηριοποίηση και συνεργασία προς ένα κοινό μέλλον, με καλύτερες προοπτικές, τόσο για τις προνομιακές όσο και για τις λιγότερο ευνοημένες κοινότητες του πλανήτη. Καθώς η παγκοσμιοποίηση προχωρεί μέσα από ένα πλέγμα αναγκών, προθέσεων, αντιθέσεων αλλά και ευοίωνων προοπτικών συνεργασίας και κοινής αντιμετώπισης προβλημάτων, είναι πρωταρχικής σημασίας να υπάρξει:

- α) Η διαχείριση και η εξομάλυνση των ανισοτήτων όχι μόνο μέσα από τα κατά τόπους και κράτη ισχύοντα νομικά συστήματα - που συχνά φέρουν το βάρος μακράς παράδοσης - αλλά και μέσα από το Διεθνές Δίκαιο.
- β) Ο σεβασμός και η αξιοποίηση της τοπικής κουλτούρας που εμπλουτίζουν ο χρόνος και η πείρα μπορούν να αξιοποιηθούν σε ευρύτερα κοινωνικά σύνολα.

Η ιστορική πείρα αλλά και οι σύγχρονες απαιτήσεις της παγκοσμιοποιούμενης κοινότητας δείχνουν ότι βασική ανάγκη είναι η δια βίου παροχή παιδείας και ενημέρωσης αλλά παράλληλα και κοινωνικής δικαιοσύνης τόσο στο ατομικό όσο και στο κοινοτικό επίπεδο. Είναι ευχή και υποχρέωση του σύγχρονου ανθρώπου η τήρηση και προστασία τόσο των ατομικών όσο και των συλλογικών δικαιωμάτων και των ανθρωπιστικών αρχών γιατί μόνον έτσι απαλείφονται οι προκαταλήψεις και διασφαλίζονται οι δυνατότητες κοινοτικής ειρήνης και διεθνούς συνεννόησης και συνεργασίας.

Maria Adam

Crucial issues in the globalization process

Globalization is no longer a mere term, a world vision, a temporary social plan or a political ambition. Today it is a fast proceeding reality, opening to optimistic, promising and quite often ambiguous perspectives. Under the conditions and possibilities opened by modern science and technology, this age-long community history is getting new perspectives and at the same time is raising very serious and often crucial questions:

Under what conditions and what perspectives is opening the future of the world community?

Which value codes will bring together so many and so different, on most levels, communities so that they can overcome their age-long traditions, needs and policies and take together the challenge of a common future? The interrelation and interdependence of communities has been, as is well known, a great part of the world history, throughout the centuries with a large scale of consequences, positive as well

as negative, on most socio-political as well as cultural aspects of their common life. But while today's communities, so many more in number and so different in their socio-political, cultural and religious systems and policies - often expressed in extreme ways.-bring up great doubts about the possibility of a common future, at the same time, greater and greater is getting the urge to gap the differences with mutual understanding and cooperation, on all levels, towards a better future for all and especially the less privileged communities on earth.

Face to a promising common future, communities of very different socio-political standards, practices and needs, are today more and more open to a large scale of co-operations, considering that the results have far more possibilities to bring better and more sustainable solutions to common problems. In this respect it is of primary importance

1. to put an end to all kinds of discriminations not only by the Community Law, often bearing the burden of a long tradition, but mainly by the International Chart of Human Rights,
2. to respect the local cultures-usually enriched by the human experience in the course of time - and evaluate all elements that can be useful on larger social scales.

The experience of the past as well as today's requirements and perspectives make of the greatest significance the right of everybody to education and contribution to the welfare and progress of his local as well as the international community. The wish and the duty of people deserving appreciation and respect is to protect all individual and communal principles and rights and help so that this human potential can be used by the world community to a better future.

Valentin Ageyev & Yekaterina Ageyeva

Man, Society and Globalization

The major problem of the present is sharpening of contradiction between an individual man and the social world. As an object of socium, the man has lost the individual freedom. As the subject it is excluded from the social and historical process. The man does not operate, he is present at operating socium. The man has been turned into «an individual projection» of socium. Individual unfreedom has led to prevalence of disappointments, mental diseases, alcoholism, drug addictions and so on. In the conditions of globalisation (Zigmunt Bauman, Ulrik Bek) the suppression of freedom and private world increases. The man turns from the purpose into the means (Immanuel Kant) of the social world.

The change of man's position in socium is connected with the reduction of spiritual culture influence on social life and strengthening of technocratic civilization on it. If the culture generates a man-creator, the technocratic civilization generates the man consuming things. It is not "the man is a measure of all things" any more (Protagoras), but the thing is a measure of all people. Globalization gives world scales to the processes of the man-consumer formation. For this, the man "is taken" from real space of life and moved to ideal space. As means of such moving the global system of the information carrying out the order of a technocratic consumer society acts. It forms the global ideal space and transforms it into space of individual people life. Thereby, the man loses own nature and turns into a formal sign of the global socium. The global ideal space turns into the unified virtual reality for every individual man.

The collective imagination (Ardzhun Appadurai) starts to play a main part in human life. The man starts to live in an imagined space, but this space is built not by him, and for him it is done by global mass media. The global project of enslavement and unfreedom of the man comes to an end with complete moving of the man to virtual space. Now the man becomes defenceless; he cannot counteract a global civilization and finally should resign to the secondary and passive role. But this pessimistic scenario could not come off if take into consideration the opponent of globalization - glocalization (Roland Robertson).

The optimistic prospect of mankind is possible, if to globalization as propagation of a way of life of

one country (Anthony Giddens) oppose localization, processes of creation stable in respect of globalization local cultures. These local cultures will act as sources and keepers of spirituality and become an obstacle to spreading a technocratic civilization. In local cultures the man as the subject of culture, as the subject of a sociality, as the sovereign manufacturer and independent creator of ideal spaces will be protected from destructive influence of a technocratic civilization. In this case the mankind will have a chance of the optimistic scenario for further life, if civilization globalization will be opposed glocalization of culture.

Robert Elliot Allinson

Plato and Aristotle: A Blended Approach

A huge contributor to the moral and political problems of the present age is the concept that maximization of profit is the main goal of human life. Such a directive has many untoward consequences, the most noticeable of which are the devastation of the planet and the huge inequalities between the rich and the poor. The philosophies of the major ancient Greek philosophers, if adopted, could help to alter the motivation for human life and, as a consequence, go far to save our planet and to reduce inequalities between rich and poor. In particular, I would like to argue that the ethics and economics of Aristotle and the aesthetics of Plato have much to offer the present age in terms of correcting the current emphasis on the maximization of profit.

Federico Jose Alvarez

Antilles Park: The Eco-organization of the Caribbean Islands

Evocative of Hesiod's "Islands of the Blest", Antilles Park is a therapeutic response to the colonial greed that ever since Columbus, and through the present date, sickens the planetary man of the North as well as the victims of exclusion in the South.

The islands of the Caribbean emerge as a veritable center of a New World through a shift of paradigm, displacing the "I-conquer a prize-at-hand" totality of abject meaning in Post-Columbian Modernity, to open a topos of hyper-complex mental maps of a new ecological labyrinth; trans-modern experiences that will recuperate natural goodness and propitiate its fulfillment in the human presence.

Robin Attfield

The international ethics and politics of climate change

This address concerns the international ethics and politics of climate change, and of the international agreement that is due to be negotiated in Paris in December 2015. The Kyoto agreement of 1997 needs to be broadened to include developing countries in its scope, and strengthened so as to limit the rise in average temperatures to 2 degrees (Celsius). But all this involves issues of international equity. The participation of developing countries is essential, but they can only be expected to agree to limits to their carbon emissions if developed countries agree to much greater funding for adaptation to rising temperatures and sea-levels and increases of severe weather events. At the same time humanity's carbon budget means that most known reserves of coal, oil and gas must be agreed to be left in the ground, and that developing countries as well as developed ones should move from reliance on fossil fuels to renewable energy generation, and seek to meet the unsatisfied basic needs of their populations on this basis. But this too requires increased funding contributed by developed countries, together with technology transfer to facilitate this transition. If measures such as these can be agreed, then developing countries can fairly be encouraged to participate in an international system, ideally involving not only emission limitation targets but also monitoring, verification, and agreed sanctions for signatories who default on agreed commitments.

Martha Catherine Beck

The Importance of the Arts in the Creation of an Ecologically Sustainable Global Civilization

This paper explains how the artistic tradition of Ancient Greek Civilization could provide a path forward in the development of an international culture that includes the ancient wisdom traditions in the educational system. These traditions use myths to educate the psyche. Carl Jung and archetypal psychologists argue that the world's mythological traditions have an important purpose and should be part of any truly sustainable global civilization. The images and stories of myth "speak to" or activate the collective unconscious. This part of the human psyche is closest to the brain stem and is the seat of our most primitive drives: the drive for pleasure, the avoidance of pain, and survival instincts triggered by fear. These drives will never go away. The world's mythological traditions focus on educating these drives. The mythology of Greece and the stories in Hesiod, Homer, tragedy and Plato's dialogues can provide models for discussion among members of other wisdom traditions. The behaviors of "the gods" describe people who are obsessed with one aspect of the truth or who go to an extreme in the name of some idea of the good. Aristotle's theoretical descriptions of the virtues and vices and kinds of choices people make provides a universal, naturalistic foundation for a set of values that people throughout the world can understand and use as a starting point for an intercultural dialogue.

The next part of this paper gives examples of the universal lessons of some Greek texts. It also gives a specific example of how the *International Herald Tribune* during a two-week span in the summer of 2013 revealed a great deal about the difference between the important role of wisdom literature in education as Jungians understand it and dominant cultural trends.

Marianne Benetatou

"Forming One Body with All Sentient and Insentient Beings": A Neo-Confucian Platform for Discussing Universal Solidarity and Human Intervention in the Natural Order of Things

Since China has come forward as leading economic power in international affairs, its various philosophical traditions have concurrently been promoted to the foreground of contemporary intellectual life. The argument sustaining the endeavor is simple evident and practical: Chinese philosophical schools may provide the necessary conceptual apparatus in order to understand and describe present day reality. In the past years Daoist natural philosophy has undergone a thorough recasting in the mould of ancient Greek—primarily Platonic—ontology. It has further been the object of constant updating in vocabulary and overall style in order to meet the standards of scientific theories, mainly physics and cosmology. Confucianism provides interesting and innovative issues in the field of virtue ethics. In the long run it may well exercise some influence on the terms and content of political issues. Last, but not least, Neo-Confucianism consists in an intellectual movement embracing a vast variety of thinkers during four dynasties, namely Sung (960-1279), Yuan (1280-1368), Ming (1368-1644) and Qing (1644-1912). Under the influence of the Buddhist teaching of universal compassion, it has elaborated a kind of ecumenist rationale. Neo-Confucian intellectuals professed the sense of universal solidarity based on the feeling of empathy for all living and non-living beings with a policy of social distinctions based on the equally compelling sense of appropriateness. In the light of global ethics, I discuss these Neo-Confucian moral theories as a Chinese platform for conceptualizing humanitarian ideals with Chinese characteristics. For instance, the idea of socio-political reality as a network of mutual obligations and assistance, or again the moral ideal of responsible action is rooted in humaneness and propriety. Wang Yangming (1472-1529), a leading representative of the idealist school, grounds his moral philosophy on the idea—widely shared by most Neo-Confucians—that we form one body with all sentient and insentient beings. He thus provides a strong emotional and subjective motive for responsible and appropriate interaction with fellow humans

and ultimately with all forms of life, organic and inorganic. The consciousness of sharing the living being condition motivates a feeling of compassion towards everything. If duly cultivated, this emotional awareness may fructify to active attitude of practical assistance and universal tolerance. The Neo-Confucian theory underlines that it is not enough to be born with altruistic feelings. One has to become worthy of them, to be fully aware and know how to exercise them in full responsibility. This level of maturity is obtained by the necessary training. Moral culture comports both a refinement of inner dispositions and the knowledge of their correct expression in the appropriate conduct. Such conduct does not exclude discriminatory action based on the idea that man is the regulator of the natural world situated between heaven and earth. In this respect, human activity may take a vast variety of forms ranging from total restraint and non-interference to decisive intervention in the natural order of things. The huge environmental undertakings on Chinese soil, the yet unrestrained consuming and spending of natural resources and the overall tendency to rearrange the human and environmental landscape according to the priorities decreed by the political authority, far from representing a “moral contradiction,” are coherent enough with the basic tenets of Neo-Confucianism.

Ali Emre Benli

Cosmopolitanism and Social Choice

In this paper I argue that the mainstream cosmopolitan approaches to global justice are not adequate for guiding courses of action for alleviating actual injustices. In the first section, I examine a number of cosmopolitan accounts of global justice. I point out that they all argue in common that the ultimate unit of moral concern should be the individual. And that they are committed to the liberal requirement of neutrality towards metaphysical conceptions and views of the good life. What they disagree on is how to conceptualize the duties and entitlements each should enjoy. For example, utilitarian, rights based, Kantian or social-contractarian accounts all have reasonable arguments for alternative global ideal principles.

Then in the second section, in a similar vein with Amartya Sen’s criticism of Rawlsian social contract theory, I argue that ideal principles are neither sufficient nor necessary in making relational rankings of alternative courses of action. The problem lies with the method of theorizing that involves first identifying global ideal principles, and then implementing them in actual circumstances. First, implementation leads to tradeoff problems that cannot be resolved solely with the guidance of ideal principles. A comparative evaluation of various dimensions of justice requires more than an identification of ideal principles. Second, reasonable disagreement on ideal principles significantly expands the set of possible courses of action. Ultimately we are left with a vast set of courses of action that cannot be distinguished in terms of justice.

Finally, I offer ‘social choice approach’ as an alternative method that is not prone to the same criticism. Social choice approach requires first the local identification and description of the problem. If the source of the problem is causally related to the global system, or the courses of action point to reforms in global system, then it is a problem of global justice. Then, the states that the alternative courses of action lead to are taken into consideration. Courses of action that imply partial proposals based on personal and class interests are eliminated. The assessment is supplied by global perspectives in order to refrain from reproducing local prejudices. The remaining alternative courses of action correspond to empirically informed moral views. Even if we cannot always locate an overlap between different individual rankings of such views, the method is able to reduce the set of possible of courses of action in a morally relevant way. Hence, it prevents morally arbitrary imposition of illegitimate points of view in deciding courses of action.

Σοφία Βουδούρη

Η ηθική καθολικότητα, η αρετολογική ηθική και το περιβαλλοντικό πρόβλημα
Ορισμένοι φιλόσοφοι που επικεντρώνονται στα της πολιτικής φιλοσοφίας θέτουν το θέμα περί του

ποια είναι η καταλληλότερη ηθική και πολιτική αντίληψη για τη προστασία του περιβάλλοντος.

Ο Καθηγητής, π.χ., Vittorio Hoesle ορθά πιστεύει ότι μια τέτοια ηθική είναι η ηθική του Kant που αποτελεί την κορύφωση της ηθικής καθολικοκρατίας (universalistic ethics). Ομοίως ο V. Hoelse, αλλά και πολλοί άλλοι, πιστεύουν ότι η δημοκρατία είναι το καλύτερο πολίτευμα για την προστασία του περιβάλλοντος.

Συγχρόνως οι εν λόγω διανοητές πιστεύουν ότι η Ελληνική ηθική διανοήση της κλασσικής Ελληνικής φιλοσοφίας δεν μας παρέχει βοήθεια για την αντιμετώπιση του περιβαλλοντικού προβλήματος, επειδή κυρίως αφορά την πόλη και επειδή αποδέχεται το *ευδαιμονιστικό αξίωμα*.

Οπωσδήποτε υπάρχουν προβλήματα σήμερα που δεν υπήρχαν κατά την αρχαιότητα και που διαφοροποιούν τις καταστάσεις του παρόντος σε σχέση με το παρελθόν, αλλά τα ηθικά διανοήματα της κλασσικής Ελληνικής φιλοσοφίας αλλά και αυτά των Στωικών της Ελληνιστικής εποχής έχουν σημασία και αξία και κατά το παρόν.

Στην παρούσα Ανακοίνωση θα αναφερθώ στη σημασία της ηθικής καθολικοκρατίας (universalistic ethics), της δημοκρατίας και στην αναγκαιότητα της αρετολογίας (virtue ethics) για μία σωστή αντιμετώπιση του οικολογικού προβλήματος, βλέποντας τα πράγματα υπό την προοπτική της τοπικότητας και της παγκοσμιότητας.

Sophia Boudouri

Universalistic Ethics, Virtue Ethics and Environmental Issues

Certain philosophers focusing mainly on issues of political philosophy and facing the problems created by the deterioration of the environment usually pose the question on which is the most appropriate ethical theory and political viewpoint to protect the environment.

For example, Professor Vittorio Hoesle believes -and rightly so- that Kant's ethics is suitable as the spearhead of universalistic ethics. Along with many others, V. Hoelse also believes that democracy constitutes the best form of government to protect the environment.

At the same time, these thinkers believe that the conception of ethics in classical Greek philosophy do not provide us any assistance so as to tackle the environmental issue, mainly because it pertains to the *polis* and it accept the *eudaemonistic postulate*.

Evidently, some of today's problems did not exist in antiquity, differentiating thus the present circumstances from the past; nevertheless, ethical concepts in classical Greek philosophy, but also those of the Stoics during the Hellenistic period, seem to acquire significance and value for the here and now.

In this paper, I shall address the importance of universalistic ethics, of democracy and the necessity of virtue ethics for a successful tackling of the environmental problem by examining matters through the perspective of locality and universality.

Κωνσταντίνος Βουδούρης

Περί τόπων

Η δια της ηλεκτρονικής τεχνολογίας διεύρυνση της επικοινωνίας μεταξύ των επιστημόνων και των λαών της Γης και η κατά το δυνατόν συχνότερη συνάντηση των ειδικών και των φιλοσόφων σε Συνέδρια, όπως το παρόν, έχει οδηγήσει τελευταία την ΙΑΓΡ να δώσει προτεραιότητα στη διερεύνηση θεμάτων που αναφέρονται στην γενική κατάσταση του κόσμου μας, βλέποντας τα πράγματα υπό την προοπτική της παγκοσμιότητας.

Η προοπτική αυτή είναι η πιο ενδεδειγμένη για τη διερεύνηση και αντιμετώπιση του περιβαλλοντικού (οικολογικού) προβλήματος, λόγω της συναρτήσεως και της αλληλεπίδρασης των συστημάτων που δρουν στον πλανήτη μας και που δημιουργούν τα περιβαλλοντικά προβλήματα. Γι' αυτό και το σύνθημα: Think

globally act locally (σκέψου οικουμενικά, δράσε τοπικά) είναι άκρως κατάλληλο για μια ορθή αντιμετώπιση του οικολογικού προβλήματος. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν θέματα και προβλήματα που συνάπτονται έμμεσα ή άμεσα με ορισμένους τόπους και χώρες (π.χ. τα πυρηνικά εργοστάσια και τα απόβλητά τους, οι πολεμικές βιομηχανίες και τα χημικά και βιολογικά όπλα καταστροφής, η μόλυνση των θαλασσών και εν γένει η μεταβολή του κλίματος δια της ανατροπής της οικολογικής ισορροπίας λόγω της μόλυνσης και της ανόδου της θερμοκρασίας, η εξάντληση των φυσικών πόρων, η καταστροφή των ειδών κ.τ.λ.) αλλά έχουν καθολική, παγκόσμια σημασία. Και μπορεί μεν κάποιοι ακόμη και σήμερα να μην αποδέχονται ότι η φύση καθ' εαυτήν έχει ενδογενή και ανεξάρτητη αξία, αλλά πάντως, μολονότι αυτοί έχουν μια ανθρωποκεντρική προσέγγιση στα πράγματα, ή και ακριβώς γι' αυτό, επειδή απειλείται η ανθρωπότητα συνολικά, υποχρεώνονται ως πολιτικές οντότητες να ενδιαφερθούν για τα περιβαλλοντικά ζητήματα, όπως το περιβάλλον και η δικαιοσύνη για τις μελλοντικές γενιές.

Και μπορούμε να πούμε ότι γενικά έχει αρχίσει να υπάρχει προσέγγιση των απόψεων μέχρι ενός βαθμού μεταξύ των ισχυρών κυβερνήσεων του πλανήτη (USA, Europe, China, India, Japan) σε σχέση με το περιβαλλοντικό πρόβλημα και εν γένει πολλοί να συμφωνούν ότι πράγματι από τη δράση του ανθρώπινου παράγοντα προκύπτουν σημαντικά περιβαλλοντικά προβλήματα και γίνονται καταστροφές, αλλά εκείνο που έχει σημασία για τις επί μέρους περιβαλλοντικές κινήσεις και συλλογικότητες είναι κυρίως το να σώσουν και να προστατεύσουν το περιβάλλον στο οποίο ζουν, κινούνται και δρουν. Δηλαδή εκ των πραγμάτων οι άνθρωποι ενδιαφέρονται να ζουν, να κινούνται και να δρουν σε ένα υγιεινό και καθαρό περιβάλλον σύμφωνα με το ρητό: Think globally, act locally. Σε τί λοιπόν μπορεί να συνίσταται μια τέτοια δράση εδώ σήμερα στον ξεχωριστό αυτό τόπο της Βουλιαγμένης ή και σε όποιον άλλο τόπο απανταχού της Γης;

Γι' αυτό τον λόγο προτίμησα να μιλήσω για τον τόπο και τη σημασία του σε σχέση προς το οικολογικό πρόβλημα, αρχίζοντας από τις απόψεις που διετύπωσαν απροκατάληπτα και αντικειμενικά οι αρχαίοι Έλληνες διανοητές και φιλόσοφοι και με αναφορά σε παρόμοιες θέσεις διανοητών και φιλοσόφων άλλων λαών και πολιτισμών, όπως, π.χ., των Ιαπώνων (Nishida Kitaro και Watzuji Tetsuro).

Konstantine Boudouris

Understanding and Defending Places

The broadening of communication between scientists and the Earth's peoples via digital technology and the more frequent, as possible, meeting of experts and philosophers in Conferences, like the present one, prompted IAGP to its recent priority to investigate issues relevant to our world's overall condition, seeing matters through the perspective of universality.

This perspective seems to be the most suitable to investigate and tackle the environmental (ecological) problem, since our planet's systems which generate environmental problems due to the disruption of nature's balances, correlate and interact. This is why the motto "Think globally, act locally" is highly appropriate so as to handle the environmental issues in a sound manner. Hence, we presume that some issues and problems are directly or indirectly linked to specific countries and places (e.g. nuclear plants and their wastes, arms industries/chemical and biological weapons of mass destruction, seas' pollution and overall climate change due to the disruption of environmental balance by pollution and global warming, depletion of natural resources, extinction of the species, etc.), at the same time though, they are of a universal and global significance. And while some still refuse even today to accept the notion that nature has an intrinsic and independent value in itself and despite the fact that their approach is anthropocentric (or exactly because it is), since mankind is threatened as a whole, they have the obligation, as political beings to take interest in environmental issues, as, e.g., our relationship with the environment and justice to future generations.

In general, we can say that the powerful governments of the planet (USA, Europe, China, Russia, India, Japan etc.) are now on the right foot to reach a level of understanding in the environmental problem and it is already broadly acknowledged that many disasters and serious environmental problems are caused due to actions of the human factor. However, what the particular environmental movements and self-organized collectives believe as truly important is to save and protect the environment in which they live, move and act. In other words, people are de facto interested in living, moving and acting in a clean and healthy environment as in the motto: Think globally, act locally.

So, it seems that the question that matter is the following: “What kind of environmental action can we take, here in Vouliagmeni, an exceptional place indeed, or at any other particular place anywhere on Earth?”

This is why I will talk about *place* and its significance in relation to the ecological problem, starting from the views openly and objectively expressed by the Ancient Greek thinkers and philosophers. At the same time, reference shall be made to similar positions of thinkers and philosophers of other peoples and cultures as, e.g., of Japan (Nishida Kitaro and Watzuji Tetsuro).

Θεόδωρος Γεωργίου

Στοιχεία κριτικής θεωρίας του κοσμοπολιτισμού

Κατά την πρόιμη ιστορική φάση της νεωτερικότητας ο κοσμοπολιτισμός ως οντολογική ανθρώπινη κατάσταση και ως κανονιστική πολιτική μορφή ζωής καθίσταται δομικό και συγκροτησιακό στοιχείο της ίδιας της ανθρώπινης πραγματικότητας. Το κείμενο του Immanuel Kant με τον τίτλο: «Για την αιώνια ειρήνη» (Zum Ewigen Frieden, 1795) είναι κείμενο ιδρυτικό της προβληματικής για τον κοσμοπολιτισμό.

Το αξιακό σύστημα (ελευθερία, δικαιοσύνη, ισότητα, ανθρώπινα δικαιώματα), το οποίο συνιστά το θεμέλιο συγκροτήσεως του εθνικού κράτους είναι το ίδιο το οποίο κατά περιεχόμενο προσδιορίζει το καθεστώς του κοσμοπολιτισμού. Η διαφορά έγκειται στο υποκείμενο, στο οποίο αναφέρεται το αξιακό αυτό σύστημα. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε να κάνουμε με το άτομο ως πολίτη του εθνικού κράτους, ενώ στη δεύτερη περίπτωση το υποκείμενο αναφέρεται στο άτομο ως ηθική προσωπικότητα.

Στη σύγχρονη φιλοσοφική συζήτηση περί κοσμοπολιτισμού μπορούμε να εντοπίσουμε πέντε προβλήματα, τα οποία συνδέονται άμεσα με την ιστορική φάση μετάβασης από το πολιτικό καθεστώς του εθνικού κράτους στο καθεστώς, το οποίο με τους όρους του Jürgen Habermas, ονομάζεται: «μεταεθνικός αστερισμός» (Postnationale Konstellation).

Πρώτον, το πρόβλημα της διαλογικής εμβέλειας (Reichweite) των ηθικών και νομικών κανόνων της νεωτερικότητας, το οποίο σε πρακτικό επίπεδο «μεταφράζεται» σε πρόβλημα εφαρμογής των ιδίων κανόνων εντός των ορίων του εθνικού κράτους ή και πέραν αυτών των ορίων.

Δεύτερον, το πρόβλημα της ταυτότητας του υποκειμένου, στο οποίο αναφέρεται το νεωτερικό αξιακό σύστημα. Άλλοτε το άτομο αυτοπροσδιορίζεται αποκλειστικά και μόνον ως πολίτης του εθνικού κράτους και άλλοτε υπερισχύει ο ηθικός αυτοπροσδιορισμός του εντός του «μεταεθνικού αστερισμού»

Το τρίτο πρόβλημα συνδέεται άρρηκτα με το μετασχηματισμό της ίδιας της πολιτικής υπόστασης του εθνικού κράτους κατά την ιστορική φάση της μεταβάσεώς του στο μεταεθνικό καθεστώς. Όσο περισσότερο ορθολογική είναι σε επίπεδο συνείδησης (πνεύματος) και υλικής παραγωγής μία κοινωνική οντότητα τόσο περισσότερο προετοιμασμένη είναι να αποδεχθεί την ένταξή της σ' ένα μεταεθνικό καθεστώς. Το κριτήριο της ορθολογικότητας είναι το κριτήριο του πολιτικού μεταεθνικού μετασχηματισμού της.

Τέταρτον, το πρόβλημα του αυτοπροσδιορισμού της νεωτερικής πολιτικής οντότητας επανακαθορίζεται υπό τις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης. Το εμπειρικό και πραγματολογικό δεδομένο της μετανάστευσης από τη μία και ο εξορθολογισμός του νεωτερικού αξιακού συστήματος από την άλλη εμπλουτίζουν ή ακόμη και προσθέτουν νέα κριτήρια πολιτικής συγκρότησης της νεωτερικής

κοινωνικής οντότητας όπως π.χ. είναι το κριτήριο του δικαίου της φιλοξενίας.

Τέλος το πέμπτο πρόβλημα κατά τη σύγχρονη κριτική θεωρία, αναφέρεται στο θεμελιώδη ρόλο που παίζει ο κοσμοπολιτισμός τόσο κατά την πρόωμη φάση της νεωτερικότητας όσο και κατά τη σύγχρονη φάση ως βαθμίδα συνειδησιακού αναστοχασμού σε σχέση με την νεωτερική πολιτική μορφή ζωής. Η κανονιστική διάσταση του κοσμοπολιτισμού είναι εγγενής στην πραγματολογική δομή της νεωτερικής εθνικής – κρατικής συνθήκης. Και στις μέρες μας προσδιορίζει τις ιστορικές προοπτικές του «μεταεθνικού αστερισμού»

Theodoros Georgiou

Elements of a critical theory of cosmopolitanism

In modernity's earliest historical phase, cosmopolitanism, as an ontological human condition and a normative political form of life becomes a structural and constituent element of human reality. Immanuel Kant's essay: "Perpetual Peace" (Zum Ewigen Frieden, 1795), laid down the foundations for the problematique of cosmopolitanism

The value system (freedom, justice, equality, human rights) that constitutes the basis for the establishment of the national state is the same as the one that, in its content, determines the cosmopolitan status. The difference lies in the subject to whom this value system refers. The first case involves the individual as a citizen of the national state, whereas in the second case the subject refers to the individual as a moral personality.

In the modern philosophical discussion on cosmopolitanism one may identify five problems, which are directly connected to the historical phase of transition from the national state's political regime to the regime that, according to Jürgen Habermas, is called: "Postnational constellation" (Postnationale Konstellation).

First, the problem of the discursive range (Reichweite) of modernity's moral and legal rules, which is in practice "translated" as a problem of applying the same rules within or beyond the limits of the national state.

Second, the problem of identifying the subject to whom the modern value system refers. Sometimes the individual determines itself exclusively and solely as a citizen of the national state; other times the moral self-determination supersedes the one inside the "postnational constellation".

The third problem is inextricably linked to the transformation of the political essence of the national state during the historical phase of its transition into a postnational regime. The more rational a social being is in the level of consciousness (spirit) and material production, the more it is prepared to accept its integration in a postnational regime. The criterion of rationality is the one of its political postnational transformation.

Fourth, the problem of self-determination of the modern political being is redefined under the new conditions of globalization. The empirical and realistic fact of migration on the one hand, and on the other hand the rationalization of the modern value system, enrich, even add new criteria for the political establishment of the modern social being, such as the criterion of the right of hospitality.

Finally, the fifth problem according to the modern critical theory refers to the fundamental role of cosmopolitanism in the early phase of modernity and in the modern phase, as a level of conscientious reflection vis-à-vis the modern political form of life. The normative dimension of cosmopolitanism is inherent in the realistic structure of the modern national - state convention. Today, it defines the historical perspectives of "postnational constellation".

Lilia Castle

The Problem of Choice in Modern Context

The paper aims to explore the problem of choice in the context of modernity. In my inquiry I am looking to Christian philosophy for the guidance through the labyrinths of life and the human nature. The historical and personalistic approach to the problem is applied as necessary for the better understanding of the nature of choice in its modern aspect.

The past leaves its imprint on the mentality of a contemporary man, and historical imagination helps us to correctly assess the present and decide, “how ought we to live”. The very word “con-temporary” contains two modes of time identifying the present as a juncture of the past and the future. Our future arrives to our present only to become our past the next moment. The flux of time allows us neither to understand the essence of present, nor authentically recollect the past, and even less to forecast the future. And still the only possibility to grasp the present with maximum precision is by looking into the past, into the roots of the modern problems. This way we can better see what has brought us to the present conditions and reflect on what could be done for the better future. These two problems, of historical retrospective and futurological perspective focus on the destiny of man: what should happen with man’s sacred personhood if the road we chose was wrong?

The obvious danger is the replacement of man’s sacred personhood with his “thingness” we observe today. To view a person as a ‘thing’ means to devaluate all political and technological achievements of modern society. Life and the sense of life cannot be discussed otherwise than in connection with the presence of the divine in man. His spiritual self could be preserved and developed only with the divine foundation of life. The denial of God leads a person to disarray, to the loss of his spiritual center, to the destruction of his inner order, and finally, the death of his sacred self. We cannot talk about the progress if man increases the part of his divine ‘self’ moving toward God. All scientific and technological improvements are but means in providing man with the necessary for his spiritual growth conditions.

In the language of global context, it means that the uniqueness of every country, her historical memory, traditions, ideals, and spiritual values have to be preserved in order for her citizens not to be lost in the empirical desert. Unfortunately, the forces of evil today do the opposite. They try to eliminate the historical memory, discredit national religions, push nations against each other, and instill base ideals into the minds of people. The present choice, thus, is the battle for the sacred personhood of man. To loose this battle means to turn our existence into a chaos; the sacred foundation of being will be replaced with momentary illusionary sensual ‘centers’.

The danger is that not only individuals but the whole nations could be transformed into faceless ‘masses’. Those in power know it very well. This is why they actively support all activities aimed at the desacralisation of life. To withstand the negative forces one has to preserve his history, look up at the great creative geniuses of the past, cultivate respect toward the world religions, and see the highest value in creativity. Man shapes his destiny by his own choice, but his right has to be merited. Man is not the only architect of his choice; the right to choose is given to him by world. Then he has to remember that his choice creates not only his own destiny, but the destiny of the whole world.

Zhen Chen

Global Justice and Its Possibilities

The fundamental principles of global justice can be classified as two kinds: the principles of socioeconomic justice, which include principles of freedom, equality and harmony (the first two are the most important), and the principles of global justice, which are based upon the notions of human rights and humanitarianism. The paper will mainly explore how the first kind of principles could be realized on a

global scale, though the implications of such exploration will equally apply to the second kind.

It is argued that ending global anarchy or global quasi-anarchy is a necessary condition for realizing such justice, and a legitimate and authoritative world government is a necessary and sufficient condition for global justice. There are four possibilities of global socio-economic justice: (1) the possibility of the global justice when the units of such justice are nation-states; (2) the possibility of the global justice when the units of such justice are individuals; (3) the possibility of the global justice when individuals-based global justice conflicts with nation-states-based global justice; and (4) the possibility of the global justice without the world government. There are three kinds of the fourth possibility, which are temporary and transitional.

Jean Devos

Whitehead et l'héritage grec: penser la démocratie?

Nous proposons de considérer l'œuvre d'Alfred North Whitehead comme offrant la possibilité d'apprécier la pertinence de l'idée de démocratie au double point de vue de l'épistémologie et de la politique. Il s'agira, d'une part, de mettre en lumière la pertinence de la notion de démocratie telle qu'elle est mobilisée dans la «philosophie de l'organisme» de l'auteur de *Procès et réalité*, et, d'autre part, de saisir et d'évaluer l'intérêt de la méthode mise en œuvre par Whitehead à partir de *La Science et le monde moderne* pour penser corrélativement la question politique de la démocratie dans le cadre d'une conception du monde comme «univers en progrès». *In fine*, nous discuterons l'actualité de l'œuvre de Whitehead en tant que ressource pour penser l'avenir de l'humanité à partir de l'analyse des transformations historiques mais aussi des permanences de la pensée humaine depuis Platon et Aristote. Whitehead nous apparaîtra comme un philosophe pour le temps présent en cela qu'il propose de réinterpréter de manière critique l'héritage des penseurs grecs – et en particulier le motif platonicien du «Philosophe-roi» – dans la logique d'une philosophie de l'histoire des sciences et, conjointement, des sociétés, qui instaure l'idée de démocratie comme point nodal de l'aventure humaine.

Keyang Dou

On the Ethicization of Yuan, Heng, Li and Zhen by the Scholarship of Book of Changes during the Pre-Qin Era of China

As one of the most significant and canonical classics in ancient China, the Book of Changes, or Yijing had always been regarded as the origin of the tradition of ethics of China, because the sequence of hexagrams and lines expounded in the book enlightened the acknowledgment of human relations in society which, in later evolution of the ethics in China, transformed into moral and ethical obligation and preaching systems in Chinese culture. However, there was a process of ethicization of Yijing left unnoticed by the scholarship of Yijing, for the book was a book for divination in the beginning, but turned into a book of philosophy in the later reception and study through the whole Pre-Qin Era (11th Century BCE-3rd Century BCE). One of the most sparkling example was the ethicization of Yuan, Heng, Li and Zhen. These four concepts were judgments of auspiciousness or evil omens that had the highest frequency of appearance in the statements of the basic classic of Yijing. The historical ethicization process of the four concepts could be narrated in 3 periods, the first one being the process of the writing of Yijing (11th Century BCE-7th Century BCE), when the four concepts were written and compiled into the official statements of Yijing, all had their original meanings which were commonly applied in the judgments of divination recorded in the Oracle Bone Inscriptions. However, through grammatical research on the materials and a comparison between the statements and the judgments, we can find there were already ethical self-consciousness in the compilation of the Yijing. The second stage was generally known as the Spring-Autumn Era (8th Century BCE-5th Century BCE), which could be described as the period of transition of the text of Yijing

from a divination book to a philosophy book. In some historical texts recording the process of divination, “Yuan, Heng, Li, Zhen” had, for the first time, been discussed as the Four Virtues, i.e., the four steps of the development of a man’s ethic nature, other than the original interpretation of “great sacrifice and beneficial to divine” for “Yuan, Heng, Li, Zhen” in the previous stage. In the last stage of the ethicization in the Pre-Qin Era, the Commentaries of Changes, or Yizhuan sprouted in the horizon the study of Yijing, as the first systematic commentary of the latter. The Yizhuan made a logical and ethical interpretation of the four virtues, which naturally found way into the ethical theory expounded by Yizhuan. In all three stages, “Yuan, Heng, Li, Zhen” were conversed from mechanical idioms of divination to core categories of philosophy, which helped to build the basis of the tradition of ethics in ancient China, and such is the point of view that this paper is to delineate, through a close study of historical texts and recently unearthed materials, either by grammatical research or by philosophical analysis of the texts.

Christos C. Evangeliou

The Power of Poetry in the Service of Ecology

I propose to present samples of my latest poetic collection, which has been selected from other poetic collections of mine that have already been published or are scheduled for publication. The incentive of this project was provided by the occasion of the 27th International Conference, organized by the International Association for Greek Philosophy in Athens, Greece, July 2015, on the general theme, “Global Ethical and Political Philosophy in Relation to Ecology.” It comprises poems that refer to certain basic ethical and ecological concerns, and attempts to place mankind philosophically in its proper place in the physical, social, geopolitical and cosmic space. The samples seem to support Aristotle’s statement that man can be the best or worst of animals.

Αναστασία Ζάννη

Βιοηθική διαμεσολάβηση ανάμεσα στην ηθική φιλοσοφία και την ιατρική ηθική: Η περίπτωση του Έμπολα

Με την επιδημία Έμπολα να έχει ήδη σκοτώσει αρκετούς ανθρώπους ο Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας), σε έκτακτη συνεδρίασή του, απευθύνθηκε σε ειδικούς σε θέματα βιοηθικής για ενδεχόμενη χρήση πειραματικής θεραπείας στα θύματα του θανατηφόρου ιού. Με αυτή την ενέργεια έφερε στην επιφάνεια βιοηθικά, ιατρικά και φιλοσοφικά ζητήματα που άπτονται της καθημερινότητας. Ζητήματα όπως περιορισμού των παγκόσμιων μετακινήσεων σε σχέση με την υγειονομική ασφάλεια, πειραματικής δοκιμής φαρμάκων και εμβολίων σε ευπαθείς πληθυσμούς χωρίς να ακολουθούνται οι βασικοί κανόνες κλινικών δοκιμών, πρόσβασης σε πρωτοποριακές ιατρικές θεραπείες γιατρών και νοσηλευτών λόγω της ιδιότητάς τους καθώς και κυριαρχίας ιδιωτικών φορέων στη λήψη ιατρικών, ερευνητικών και βιοηθικών αποφάσεων.

Η ιατρική επιστήμη τα τελευταία 60 χρόνια, προκειμένου να υιοθετήσει ή να απορρίψει μια ιατρική πρακτική, είτε πρόκειται για φαρμακευτική αγωγή είτε για ιατρική μέθοδο γενικότερα, ακόμα και στις σοβαρότερες των περιπτώσεων στηρίχθηκε σε φιλοσοφικές αρχές που τις μετέτρεψε σε δεοντολογικούς κανόνες. Αυτοί οι κανόνες απαιτούν τη συλλογή στοιχείων ικανών να τεκμηριώσουν την εκάστοτε επιλογή. Οι κλινικές μελέτες αποτελούσαν και δείχνουν να αποτελούν το κατεξοχήν ερευνητικό πλαίσιο συλλογής αυτών των στοιχείων και άρα της τεκμηρίωσης της ιατρικής πράξης. Το αίτημα της διαφάνειας στα στάδια του σχεδιασμού της μελέτης, συλλογής, επεξεργασίας και δημοσιοποίησης των σχετικών στοιχείων προβάλλεται πρωτίστως από την ίδια την ιατρική ερευνητική κοινότητα για την αξιοπιστία της κλινικής έρευνας και πρακτικής, αλλά επηρεάζει και ευρύτερα την κοινωνική αποδοχή της κλινικής έρευνας.

Η μέχρι τώρα αντιμετώπιση του ιού Έμπολα δείχνει να θέτει τις βάσεις για νέα δεδομένα στον

τομέα της ιατρικής και φαρμακευτικής δεοντολογίας καθώς αγνοεί τις αρχές της διαφάνειας, της δέουσας μεταχείρισης (justice) στην επιλογή των ασθενών, την ανάγκη επιστημονικής ακεραιότητας και τη σχέση εμπιστοσύνης γιατρού-ασθενούς.

Σκοπός της μελέτης αυτής είναι να καταδείξει αρχικά τους παραπάνω προβληματισμούς και στη συνέχεια να προτείνει συγκεκριμένες προτάσεις σχετικά με τη σύμπλευση της ηθικής φιλοσοφίας με την ιατρική πράξη. Μια σύμπλευση που δε θα βασίζεται σε δεοντολογικούς κανόνες και κανονιστικές αρχές, αλλά σε μια «ανοιχτή επικοινωνία» όλων των εμπλεκόμενων φορέων μέσω ενός βιοηθικού διαμεσολαβητή, που θα χρησιμοποιήσει τις αρχές της ηθικής φιλοσοφίας στην καθημερινή βιοτεχνολογική πραγματικότητα, χωρίς να αγνοεί τις ιδιαιτερότητες της κάθε περίπτωσης ούτε όμως και τις φιλοσοφικές αξίες της αυτονομίας, αλαθοεργίας, εχεμυθείας, πληροφόρησης, συναίνεσης, δικαιοσύνης και αξιοκρατικής συμβίωσης.

Anastasia Zanni

Bioethics mediation between moral philosophy and medical ethics: the case of Ebola

With several people already dead due to the Ebola epidemic, the W.H.O (World Health Organization), in an emergency meeting, addressed specialists in bioethics for potential use of experimental treatments to the victims of the deadly virus. This action has exposed bioethical, medical and philosophical issues that also relate to everyday life. Issues such as restricting global travel in relation to health security, testing experimental drugs and vaccines on vulnerable populations without following the basic rules of clinical trials, granting access to innovative medical treatments to doctors and nurses because of their status and allowing private entities to make medical, research and bioethical decisions.

Medical science, in the last 60 years, in order to adopt or reject a medical practice, whether a medication or a medical method in general, *even in the most important* cases, was based on the philosophical principles, turned into ethical rules. These rules require every decision being documented by thorough data collection. Clinical studies have been and seem to be the prime research framework of collecting such information and therefore, documentation of medical practice. The demand for transparency in the stages of the study design, collection, processing and disclosure of relevant data is displayed primarily by the same medical research community for the reliability of clinical research and practice and also influences the wider social acceptance of clinical research.

So far, the addressing of the Ebola virus epidemic seems to be laying the groundwork for new data in medical and pharmaceutical ethics as it ignores the principles of transparency, due treatment (justice) in the selection of patients, the need for scientific integrity and the doctor - patient trust relationship.

The purpose of this study is initially to demonstrate the above concerns and then to suggest specific proposals for the consistency of moral philosophy with medical practice. A consistency not based on ethical and regulatory authorities, but on an “open communication” between all stakeholders through a bioethics mediator. A bioethics mediator, using the principles of moral philosophy in everyday biotechnological reality without ignoring the specifics of each case nor the philosophical values of autonomy, beneficence, confidentiality, information, consent, justice and merit-based symbiosis.

Παναγιώτης Ηλιόπουλος

Η ερμηνεία του κατά φύσιν ζην κατά τον Στωικό Σενέκα

Με αφετηρία έναν μεταφυσικό μονισμό, που συνίσταται στην αποδοχή του αιώνιου και αμετάβλητου Λόγου, οι Στωικοί φρονούν ότι το ηθικό τέλος του ανθρώπου είναι η σύμπτωση της αρετής του (δηλαδή του εσωτερικού του λόγου) με τη φυσική τάξη. Η αρμονία του σύμπαντος υπαγορεύει την προσαρμογή του ανθρώπου στην παγκόσμια τάξη. Η Στοά στη διάρκεια της ιστορικής της εξέλιξης διατηρεί το ηθικό ιδανικό της συμμόρφωσης της ατομικής ανθρώπινης φύσης με την παγκόσμια Φύση. Πρόκειται για το πρότυπο

του Χρυσίππου που προϋποθέτει για τον άνθρωπο την πλήρη απόσχιση του από τα πάθη. Ο Σενέκας στο θέμα τούτο, άλλοτε στα κείμενά του εμφανίζεται στωικά ορθόδοξος και άλλοτε διαφοροποιείται σε επί μέρους σημεία, ωστόσο καταληκτικώς δεν ορίζει εκ νέου το «κατά φύσιν ζην».

Σύμφωνα με τον Ρωμαίο φιλόσοφο η απόσυρση του ατόμου στον εαυτό του και η διαβίωσή του με αυτοκυριαρχία και ηθική τελειότητα συμπίπτει με την αποδοχή του “*legis naturae*”, του νόμου της φύσης, του θείου νόμου. Η συγκεκριμένη θεώρηση του «κατά φύσιν» εκκινεί αξιωματικά από τη γενικότερη στωική παραδοχή, προκείμενη που ομολογεί ανεπιφύλακτα και ο Σενέκας, πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να αλλάξει τα πράγματα (*hanc rerum condicionem mutare non possumus*). Επιπλέον στην ανθρωπολογία του Σενέκα δεν διαφαίνεται η συνήθης στωική βεβαιότητα ότι η Φύση μάς εναγκαλίζεται στοργικά. Η Φύση νομοθετεί και οι νόμοι της έχουν καθολική ισχύ και κατισχύουν των ανθρώπινων νόμων, οι οποίοι θα πρέπει να υφίστανται κατά πλήρη συμμόρφωση με το φυσικό νόμο. Αυτές οι αντιλήψεις, πέρα από τις υπαρξιακές συνιστώσες που προσμαρτυρούν, καταλήγουν σε επιστημολογικές και γνωσιοθεωρητικές απολήξεις.

Panos Eliopoulos

The interpretation of living according to nature in the Stoic Seneca

Beginning from a metaphysical monism, which consists in the acceptance of the eternal and unalterable Logos, the Stoics uphold that the moral end of the human being is the coincidence of his virtue, i.e. his inner logos, with the natural order. The harmony of the universe dictates the adjustment of man to the cosmic order. The Stoa, during its historical evolution, preserves the moral ideal of the compliance of individual human nature with universal Nature. This is immanent in the exemplar of Chrysippus, which presupposes man’s total secession from passions. Seneca, in this issue, sometimes in his texts, differentiates his views on some of the points; nonetheless, he does not define anew the Stoic doctrine of living according to nature.

According to the Roman philosopher, the retraction of the human being within himself, with self mastery and moral perfection, coincides with the acceptance of the “*legis naturae*”, the natural, the divine law. The particular theorization of living according to nature is initiated, in an axiomatic manner, from the general stoic acknowledgement, a premise that Seneca accepts unreservedly, that man cannot change things (*hanc rerum condicionem mutare non possumus*). Furthermore, in Seneca’s anthropology, the common stoic view that Nature embraces humans with affection is not made manifest at all. Nature legislates and its laws have an ecumenical potency and they overmaster the human laws, which must be enacted in strict accordance with the natural law. These views conclude to epistemological and gnoseological connotations, apart from the existential aspects that they ratify.

J.O. Famakinwa

Revisiting Community Membership in the New Communitarian Global Community

Communitarian political philosophy, either in its radical or moderate form, prioritises the moral need to care for the community. The community ought to be salvaged in all circumstances. Traditionally, the boundary of the communitarian community was cultural and political. Communitarians such as Alasdair MacIntyre, Michael Sandel, Michael Walzer, Charles Taylor emphasise the moral supremacy of the cultural community over the individual. The cultural community is prior to the individual because the latter is a member of the former right from the moment of birth. Recently, the boundary of the communitarian community has been expanded by moderate communitarians such as Amitai Etzioni, Robert Bellah, and Kwame Gyekye. Unfortunately moderate communitarians are silent on the issue of membership of the new global community. Is the individual a member of his or her cultural community or of the new

communitarian global community that has just emerged with the new shift in methodology? In this paper, I provide possible arguments in support of individual membership of the new global community. I argue that contrary to radical communitarian notion of membership, the individual is, as a matter of fact, a global citizen right from birth, not a member of the cultural community as is claimed by communitarians.

Hope Fitz

Ahimsa and the Wandering Ascetics

In my book, *Ahimsa: a Way of Life, a Path to Peace*, which is just now being typeset at Linus Publishers, I trace the origin of *Ahimsa* to the Hindu sacred literature called the *Vedas*, and then I consider how it was further developed by the Hindus and then the Jains and Buddhists. I explain how this development culminated in the thought of Mahatma Gandhi. In its early stages of development, *ahimsa* meant non-harm, and it soon came to mean, non-harm to any living being by thought, word or deed. The Jains further developed this sense of *ahimsa*, and they strive to live by it today. The Buddhists focused on compassion, which, if practiced as Siddhartha Gautama, the historical Buddha, understood it, would prevent any form of harm. In Gandhi's thought and practice, *ahimsa* came to mean both: 1. non-harm, non-injury, nonviolence, and a vow not to hurt any living being by thought, word, or deed; and, 2. the greatest love, i.e., compassion, for all living beings.

What has dawned on me of late in my teaching of and writing about South Asian Philosophy, especially, Hinduism, Jainism, and Buddhism, is a distinction between Hinduism, on the one hand, and Jainism and Buddhism on the other, with regard to what I am calling the "wandering ascetics".

In the study of South Asian Philosophy, it is customary to refer to Hindu Philosophy as Vedic, because the final source of authority is the *Vedas*. There are four books which comprise the *Vedas*, which we in the West would call the "Bible" or the sacred literature of the Hindu tradition. They are the: *Rg Veda* (*Rg* is pronounced *rig*, as an "R" in Sanskrit is a vowel pronounced as "re".); the *Sama Veda*; the *Yajur Veda*; and the *Atharva Veda*. These are the books which are held by Hindus to have been set forth by the Seers, who were ancient, wise and spiritual persons who could see into reality. At the end of each Veda, is a section called the *Upanisad*, which, in this context, means the end of the Vedas. A Sanskrit text of mine dates the *Rg Veda* at 1900 B.C.E. Because the *Upanisads* involve a study of what the Seers said in the *Vedas*, in order to understand what they meant, the *Upanisads* may be the first attempt at philosophy.

Jainism and Buddhism, in contrast to Hinduism, are referred to as *Sramanic*. This term means a wandering ascetic. Of course, Mahavir and Buddha were wandering ascetics. However, it is my intention, in this paper, to make clear that the "wandering ascetic" originated in Hinduism, when a shift took place in Hindu philosophy from the belief in a designer, i.e., a God(s), to a belief in a design. With regard to the earlier Hindu world view of a designer, there was also the importance of Brahmins, i.e., priests, who interceded for the people and their designer. This early view is still held by religious Hindu sects. With regard to the design, it is such that each person can, in the process of rebirth, following his *dharma*, i.e., duty, and the cosmic law called the *Karmic Law*, which responds to a person's self-development, be born as a wandering ascetic, and ultimately gain self-realization, and, thereby, *moksa*, i.e., release from *samsara*, the life cycles or rebirth. The shift from a belief in a designer to a design took place sometime towards the end of the Vedic period. It is difficult to date this period. I would date it beginning about 1900 B.C.E. Some text books date it later, about 1500 B.C.E. It ended about 700 B.C.E.

Because the Hindus as well as the Jains and Buddhists were also wandering ascetics, I think that it is misleading to use the term *Sramana*, i.e., "wandering ascetics" to refer only to the Jains and

Buddhists. As I will explain, Hinduism, Jainism and Buddhism each had wandering ascetics, and it is my intention to show the influence that they had on the development of *ahimsa*.

William Franke

From the Globalism of Nature to the Universality of Thought:
Bringing Universalist Ethics and Politics back into Ecological Harmony by the Apophatic Way

Greek philosophical thought constructed the tool of the concept that cuts thought off from its natural relation to and within the world of things—of things as they are without the artificial boundaries that are erected by thought. With the advent of logical thinking, which can be dated precisely from Socrates, thought defines and delimits its own field of operation. Pre-conceptual thought does not set up any hard-and-fast division between itself and what is other than it, between thought and what is not thought, between word and thing, between language and the world. It has not yet separated itself from the world of things in and among which it moves and dwells. Conceptual thought does enact exactly this separation and thenceforth relates only to what is of its own making and thus of its own kind and consistency. That is to say, conceptual thought relates directly only to conceptual creatures produced by thought—except to the extent that conceptual thought can still negate *itself* so as to be open to what is other than it.

This raises fundamental ecological questions regarding human beings' relation with nature as a backdrop for the equally fundamental questions of human ethics and political society as judged by the newly emergent standard of universality, which represents a departure from nature but is perhaps viable only on the basis of recognizing this ground from which it emerges. This type of conceptual and logical thinking following in the lineage of Socrates that separates thought from nature by creating concepts as artificial objects that are instruments of thought and so can be manipulated by it dominates our world today to such an extent as to become a threat to planetary ecological and social harmony.

Classical Chinese wisdom and apophatic philosophy in the Western tradition together constitute alternative forms of rationality based on immanent and largely implicit critique of the limits of this logical and cognitivist rationality. I follow some of the historical applications of an emergent cognitivist rationality in order to suggest how it meets with defeat in its attempts at achieving an adequate cognitive grasp of all reality as an object and rather invites the approach of apophatic wisdom.

The paper proceeds by historicizing the growth of cognitive rationality from ancient to modern Western civilization viewed in an intercultural perspective in order to suggest that a viable universalism should be based not on cognitive universals but rather on precisely what cannot be cognized, on what cannot be comprehended within any given culture's cognitive scheme. The paper's theses are developed in dialogue and in dialectic with the views of François Jullien on classical Chinese thought and on the claims for cultural universalism that emanate especially from modern Western thought and civilization.

Laura García-Portela

Moral and political responsibility to future generations: A foundation for environmental ethics

One of the most significant challenges that contemporary philosophy has to face is to think about the consequences of the finitude and vulnerability of the biosphere, revealed by the ecological crisis. Modern capitalism increases the power of human actions over the Earth, and also our knowledge about its harmful effects. This pairing of power and knowledge constitutes “the far-reaching-moral era”. We could understand this period as one in which our action and our knowledge of its effects spread beyond our species and beyond the temporal limits of our present situation. The increase of our capacity for action and knowledge forces us to think about the enlargement of the limits of our responsibility, in a biological and in a temporal sense. In this communication, I would like to concentrate my attention in the temporal dimension of this enlargement of our responsibility.

In this communication, I have a double aim. Firstly, I would like to defend that the scope of intergenerational justice and moral responsibility to future generations is the proper one to constitute a

foundation for environmental ethics. Thanks to consider about our duties to future individuals who are supposed to inhabit our Earth we will be motivated to protect our environment without the necessity to defend the controversial “intrinsic value” of the nature. Otherwise, our theoretical and philosophical perspectives could run the risk of being too far from achieving its practical purposes. But this moral responsibility to future generations has to be also justified: why do we have to care about people that are not yet alive? How to justify this supposed moral duty?

Answering last questions constitute the second purpose of this communication. I’m going to deal with how different philosophical perspectives have tackled the problem of the foundations of our responsibility to future generations in the context of ecological crisis. The main theories briefly analysed in this communication will be Hans Jonas metaphysical foundation, utilitarianism, communitarianism, and contractarian perspectives derived from John Rawls’ theory. I’m going to defend that the ways in which different traditional ethics have thought about the foundation of our responsibility to future generations are misguided. In my opinion, the main reason has to do with a wide spread philosophical tendency to look at the problems of responsibility to future generations in a universalistic and abstract way. My aim is to point out a philosophical conception of our responsibility to future generations inspired in the “social model connection” of responsibility that Iris Marion Young developed for thinking about international justice. My point will be that the proper way to develop a foundation of our responsibility to posterity has to take into consideration the historical dimension of the development of its acquisition and the concrete role of the agents implicated in the ecological crisis that affects future individuals.

Étienne Helmer

Croissance ou décroissance?

Un débat philosophique antique. L’exemple de Platon

Entre l’économie des cités grecques d’un côté, et la forme dominante de l’économie actuelle de l’autre, la distance est si grande qu’elle paraît invalider aussi bien toute référence aux penseurs de l’Antiquité pour comprendre les questions économiques d’aujourd’hui, que l’étude de certains phénomènes économiques et sociaux actuels dans les mondes anciens. Par exemple, rien ne semble plus éloigné de la cité grecque que le débat contemporain sur la croissance et la décroissance. Quel équivalent antique trouver en effet à l’accumulation de richesse matérielle dont la croissance est aujourd’hui synonyme et qui semble avoir été étrangère à l’Antiquité, avec son lot de catastrophes sociales, politiques et écologiques? Quel terme de comparaison ancien pourrait valoir pour la décroissance, souvent assimilée à un programme ou un mot d’ordre tourné en priorité vers la préservation des ressources naturelles, mais aussi vers l’affranchissement des dépendances et des souffrances dont le capitalisme est jugé responsable?

Pourtant, les rares textes philosophiques grecs consacrés à l’économie montrent qu’un débat sur la croissance et la décroissance a lieu aux périodes classiques et hellénistiques. Centré sur les notions de limite et d’illimitation, ce débat apparaît chez maints auteurs, dont Platon en particulier. S’il est, comme beaucoup de ses contemporains, du côté d’une pensée de la décroissance ou de la limite, sa réflexion est sans doute la plus nourrie sur la nature de cette limite et les divers visages qu’elle peut prendre. Pour le montrer, j’exposerai d’abord le double visage que l’économie a dans son œuvre : en tant que principe et origine de la cité, elle la fait, mais elle peut aussi la défaire sous l’effet des appétits croissants qui agitent les hommes quand ils sont mal gouvernés et mal éduqués. Je montrerai ensuite que, dans la *République* comme dans les *Lois*, Platon propose deux versions d’une société aux besoins limités : l’une offre le visage d’un primitivisme matériel et moral, l’autre est une société moralement modérée où l’expansion économique est subordonnée à l’unité de la cité. Plutôt que de borner la décroissance à ses enjeux moraux ou écologiques comme aujourd’hui, Platon fait ainsi de ce concept un élément essentiel pour comprendre

l'articulation théorique et pratique de la politique et de l'économie. En conclusion, je dégagerai quelques pistes de réflexion sur la pertinence contemporaine de la pensée platonicienne à propos de la décroissance.

Marian Hillar

What does modern science say about the origin of human moral behavior?
Science confirms philosophy

During the last decades evolutionary science has made significant progress in the elucidation of the process of human evolution and especially of human behavioral characteristics. These themes were traditionally subjects of inquiry in philosophy and theology. Already Darwin suggested an evolutionary and biological basis for moral sense or conscience, and answered Kant's question about the origin of the moral rules postulated by philosophers. This paper reviews the current status of such investigations by natural scientists, biologists and psychologists, and compares their models for explanation of human moral behavior with those postulated by philosophers. Today natural scientists postulate cooperation as the third element of evolutionary process after mutations and natural selection. They seem to fully confirm the intuition of philosophers. The thesis on the fundamental status of cooperation in the entire animal world leads to a belief concerning dialogue: dialogue, rooted in a sense in cooperation, is a primary men's capability, being emerged from the biological essence of humans. Thus the examination of cooperation reveals *inter alia* biological foundations of human moral behavior.

Haiming Huang

The pursuit of the harmony society.
A comparative study on the *Plato's Republic* and Confucius Datong world

"Harmony Society" is the eternal pursuit of human beings. As the dream of Confucius, "Datong world" represents the highest level of an ideal harmonious Society in ancient China. In ancient Greece, Plato brought together a number of Subjects written in "Republic" including politics, ethnics, ontology and epistemology, and would be remembered for describing an ideal kingdom beyond the real world.

In this paper, I will try to illustrate that in the "Datong World", Confucius tried to find the enlightenment from natural order over human norms. He imagined a harmonious world with the basic principle of "Benevolence", which is founded on the tolerance people. The ideal model of "Republic" is rational order with the basic principle of "Justice", and is built up by all the citizens taking their own responsibilities and playing suitable roles and maintaining virtue in each others. These two ideal society models are different in construction ideas, each of them revealed one aspect of the internal order of society and basic principles of harmony. My conclusion is that a harmonious society is inseparable from emotional and rational aspects of moral principles, and should not only be just in the internal order but also embrace all the others in love and forgiveness.

Pia Houni

The Philosophical Idea of Community. From *Polis* to Modern City

Polis created the idea of community. It was a place where people lived their everyday life and practised rules to share with each other. *Polis* was a place for fruitful life, festivals, but also a place where members of community used power of justice. We can read examples of this from ancient tragedies. When a character makes a fatal mistake (*hamartia*), the punishment was deportation from the community, it was more cruel than death. The second interesting point of community life is a space created inside a limited area. When we look at an old map of *Polis* around Akropolis, we easily find which spaces need to be

around people's life: temples, theatres, work areas, homes etc. All these spaces connected people with their existential needs.

It was a long way from *Polis* to Modern City. As George Simmel writes in his famous essay *Metropoli*, life in a big city could be influential. At the same time it is a place for many dangers and possibilities. Like many others today, Simmel's argument leans on possibilities of city life. The modern city is global and at the same time includes various details of communities. What makes these communities? Ethical background is usually a good example. People also create communities in many ways; with different purposes and contents – one thing seems to always be constant: people need to connect with others. Here we find one of the greatest philosophical questions – what is the philosophical idea of community? Is there some ideal picture, feeling of homesickness, fear of loneliness. Zygmunt Bauman has written *Forms of Togetherness* in a very important way. He describes these forms with words like being-aside, being-with, being-for. It is highly important to realise that togetherness is a part of modern city life, more or less it is something that an individual can choose with free will. This also means, that the individual can connect with many forms of togetherness, like various spaces, groups, values and identities. All these fragments open up a question of ethics and meaning full life in a philosophical way.

In my paper I will study the question of ideal community and forms of togetherness. My theoretical focus comes from a philosophical background and I will also use empirical demonstrations from co-working spaces in Helsinki.

My presentation is a connected research project VIRTUE2020: Work, community, continuity and economy (2014-2015). Funding of this research project is provided by the Finnish Funding Agency for Innovation and Finnish Institute of Occupational Health.

Gabriel E. Idang

On Humanism and Morality

Humanism is essentially human oriented philosophy. In its secular variety, humanism relies on the capacity of a person to improve his/her lot and redirect the society or produce a good and happy society. In order to realize this objective, humanism relies on and places emphasis on science and its method, with great confidence in the capacity of a person to achieve self actualization as the master of his/her own destiny. Humanism, as a naturalistic philosophy, rejects all forms of supernaturalism and relies primarily upon reason and science, democracy and human compassion. The humanist considers morality as a social product which implies that the rules that prescribe and govern human conduct are human inventions. Ethics, for the humanist, is autonomous and situational requiring no theological or ideological sanction but rather it emphasizes tolerance and negotiation of differences amongst other things. The objective of this paper is to highlight the implications of the humanist ethics for our global (contemporary) society.

Heracles Ioannidis

Back to basics: The essence of human existence as the foundation for ethics

Our postmodern era is an era of crisis because of the lack of a universally valid foundation on which to ground axiological claims. Axiological claims are claims about values; they confer evaluation on 'things'. They are in this sense ethical or moral claims about how things should be or how our behaviour, our experience should be directed. With no God, with no absolute truth, with no foundational language-game, where is the justification going to be derived from? Take any practical claim, any proposition of the evaluative form, any ethico-moral claim; any of which three can be expressed with the "ought" or "must" or "need to"; the deconstructionist will annihilate it in a blink of an eye. With no universally valid foundation, all ethico-moral talk is just like a boat in the ocean forlorn with no compass or anchor. And

if we add the only true mathematics of human reality, that is, “If life, then necessarily death,” then “No code of ethics and no effort are justifiable a priori in the face of the cruel mathematics that command our condition” (Camus, 1955, p.8). In this way of thinking any argument about societal change is doomed to failure. In this paper, I would like to argue that before any talk of change it is of paramount importance to find a foundation as the groundwork for universal validity. This foundation, I will argue, is a primordial affective unity which is the essence of human existence. It is a form of non-religious altruism experienced in the ancients as the phenomenon of *philotimo*. This must be the foundation based on which ethico-moral talk should be grounded.

Vaclav Jezek

The Orthodox Christian monastery as an ecological Microcosm - ecology as a byproduct of internal transformation-the phenomenon of unconscious ecological thought and practice

The paper discusses the phenomenon of what may be termed as “unconscious” or unplanned ecological thinking. We look at Byzantine and Ethiopian Orthodox monasteries as on examples of small microcosms with a highly developed sense of ecological balance. We ask ourselves the theoretical and practical question of why some inhabited areas such as monasteries preserve a unique ecological balance and positive relationship with the environment, while at the same time lacking any theoretical or practical “intention” to be “ecological”. In terms of Ethiopia the monasteries are oasis for zoological fauna, which has been eradicated from other parts of the country. The Ethiopian monastery is a unique area incorporating grades and degrees of sanctity which run parallel with developed and preserved eco-systems. In terms of the Byzantine tradition the monasteries unconsciously developed into “gardens” of spirituality but also into ecological microsystems. The fundamental question we posit is to how is it possible that certain institutions and systems develop ecological balance and positive relations with the environment without having any relationship with a pre-conceived or developed notion of ecology as a theoretical construct. This leads us to a further question as to what should be first, ecological theory and then practice or vice versa. If ecological practice should come first what are the grounds for its existence? If ecological theory should lead to ecological practice what are the internal dynamisms of ecological theory which would compel or lead to ecological practice? We answer these issues and questions with reference to the monastic practice judged not merely from a theistic or theological point of view but from an understanding of the monastery as a system, a structure generating a transformation in which ecological balance is an unconscious byproduct. This is of great importance for understanding ecology on the global perspective, or rather the lack of ecological sensitivity, since practice has shown that developed ecological theories and thought from one reason or another do not necessarily lead to ecological practice. Thus mere ecological theory or even conscious ecological practice does not initiate or sustain ecological practice. For ecological theory to lead to ecological practice various factors are necessary. We discuss this issue with reference to the unconscious ecology of the monastic tradition and ask ourselves why does this lack of ecological thought and systematic thinking lead to ecological practice in the Orthodox Christian monastic tradition.

Ελένη Καββαδία

Οικολογικές προεκτάσεις της φιλοσοφίας του Whitehead

Τα κύρια σημεία της φιλοσοφίας της διαδικασίας, την οποία ο Whitehead αποκαλεί *φιλοσοφία του οργανισμού*, συσχετίζονται με τον σύγχρονο διάλογο της περιβαλλοντικής φιλοσοφίας και επιστημονικής οικολογίας. Ο Whitehead, αν και έδρασε πριν την οικολογική κρίση, έχει αναφερθεί στην επείγουσα ανάγκη να δούμε τον κόσμο σαν ιστό ή πλέγμα αλληλοεπιδράσεων και να αντιληφθούμε ότι όλες οι επιλογές και δράσεις μας έχουν επιπτώσεις στο πλέγμα αυτό. Για την κατανόηση του κόσμου προτείνει

ως στοιχειώδη μονάδα την έννοια του *συμβάντος*, και στην συνέχεια της *κοινωνίας των συμβάντων* κοκ, επιτρέποντας ποικίλα επίπεδα οργάνωσης. Το κάθε συμβάν φέρει εντός του μια αναφορά στα άλλα μέλη της κοινωνίας εφ' όσον ολόκληρο το σύμπαν έχει συνεργήσει στην δημιουργία του, άποψη που συμφωνεί με τις ριζοσπαστικές οικολογίες. Με αφετηρία την καρτεσιανή διάκριση υποκειμένου – αντικειμένου, και τον διαχωρισμό του ανθρώπου από την φύση και της νόησης από το συναίσθημα, εξετάζεται η αντίληψη του Whitehead για την ανθρώπινη συνειδητότητα ως μια ιδιαίτερη συμπίκνωση της εμπειρίας η οποία όμως είναι παρούσα σε κάθε ύπαρξη ή *κοινωνία συμβάντων*, και η συμβολή της στον διάλογο σχετικά με την αξία του φυσικού κόσμου. Θα γίνει επίσης ένας συσχετισμός ανάμεσα στο *αίσθημα*, το οποίο ο φιλόσοφος θεωρεί ως την καθαρή στιγμή της αμεσότητας, την οποία αποκαλεί και «*σύλληψη*» «*άμεσο βίωμα*» ή «*σμπάθεια*» και την *ταύτιση* της βαθείας οικολογίας καθώς και μια αναφορά στην συμβολή της φιλοσοφίας της διαδικασίας στην *δυναμική μορφολογία* στην βιολογία.

Helen Kavadia

Whitehead's contribution to ecological thought

Even though Whitehead's philosophy developed before the environmental crisis there are many implications for environmental thought. His notion of reality as an immensely complex interrelating of organisms is in accord with the reality of ecological science. He does not differentiate between pristine and urban nature thus avoiding the problems caused by such a dichotomy and recognizes the common reality of the human and non human world. Whitehead, in opposition to Descartes, rejects the notion of inert matter and accepts the modes of process called *events* and complex *societies of events* that apply equally to inorganic, organic and human nature, a position that leads to the acceptance of inherent value. His *process philosophy* formed the basis for *process* or *dynamic morphology* in biology, a novel way to see nature that overcomes the structure /process dualism that used to be taken for granted, and treats structures as live processes. Furthermore, intuition and imagination, which will be clarified as terms, play an important role in his thinking establishing a connection to deep ecology.

Γαλάτεια Καπράλου

«Η πόλη των χοίρων»:

Αντίληψεις για την καταναλωτική κοινωνία στην *Πολιτεία* του Πλάτωνα

Στον πλατωνικό διάλογο *Πολιτεία* και συγκεκριμένα στο δεύτερο Βιβλίο, ο Σωκράτης, ο Γλαύκων και ο Αδείμαντος αναλαμβάνουν να συγκροτήσουν νοερά την ιδεώδη κατά την αντίληψή τους πολιτεία, με σκοπό να παρατηρήσουν πώς γεννιέται η δικαιοσύνη και η αδικία στη ζωή των ανθρώπων. Την πόλη αυτή θα την οικοδομήσουν, καθώς ισχυρίζεται ο Σωκράτης, οι ανάγκες των ανθρώπων. Ακολουθεί μια περιγραφή αυτών των αναγκών εκ μέρους του Σωκράτη, αναγκών που περιορίζονται μόνο σε ό,τι είναι απολύτως απαραίτητο και που μάλιστα, κάποιες φορές δεν καταφέρνουν ούτε ακριβώς αυτό –να ικανοποιήσουν την απολύτως απαραίτητη ανάγκη. Ο Γλαύκων αντιδρά με αγανάκτηση και ρωτά τον Σωκράτη αν σχεδίαζε μια πόλη χοίρων, μια πόλη για χοίρους, τι θα προσέφερε στους πολίτες της αν όχι ό,τι μόλις ανέφερε («εί δὲ ὕδν πόλιν, ὃ Σώκρατες, ἔφη, κατεσκευάζεις» *Πολιτεία* 372d4).

Σε αυτήν την πόλη, η οποία διακρίνεται για τη λιτότητα, τον περιορισμό και τα γλίσχρα της μέσα, και στην οποία έχει πράγματι αποκλειστεί η απεριόριστη παραγωγή και κατανάλωση, περιγράφεται ωστόσο από τον Σωκράτη πως υπάρχει ένα μέρος για το περιττό και την περιττή δαπάνη. Σε αυτή την κοινωνία υπάρχει δαπάνη, υπάρχει αδικαιολόγητη κατανάλωση, και συγκεκριμένα ως μέρος των εορταστικών εκδηλώσεων στις οποίες επαινείται το συλλογικό πνεύμα. Στόχος μας είναι να δείξουμε πώς σε αυτή την κοινωνία, σε αυτή την «πόλη των χοίρων», η συλλογική κατανάλωση εμφανίζεται ως συμβολική πράξη δαπάνης και βρίσκεται τελικά σε αντίθεση με τη σύγχρονη, καταναγκαστική δαπάνη και κατανάλωση.

Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, η διαφορά μεταξύ των δύο κοινωνιών θα εντοπιστεί όχι στο ίδιο το φαινόμενο της δαπάνης, καθώς σύμφωνα με την ανάγνωσή μας, μη αναγκαία, περιττή δαπάνη υπάρχει σε κάθε κοινωνία –ακόμη και στην «πόλη των χοίρων». Όλες οι κοινωνίες ανέκαθεν φαίνεται πως σπαταλούσαν, διασπάθιζαν, ξόδευαν και κατανάλωναν –έστω και κατ’ ελάχιστον- πέραν από το απολύτως απαραίτητο. Η παρουσίαση όμως εκ μέρους της πλατωνικής φιλοσοφικής σκέψης ενός είδους δαπάνης η οποία βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την επιβεβλημένη και σπάταλη κατανάλωση και παραγωγή των σύγχρονων κοινωνιών μάς αποκαλύπτει ότι η θεώρηση της οικολογικής φιλοσοφίας ως καινοφανούς θεματικής και σύγχρονης, πρόσφατης θέσης σε σχέση με την κοινωνία και το περιβάλλον δεν φαίνεται να ευσταθεί, αν αναλογιστεί κανείς την περίπτωση της πλατωνικής φιλοσοφικής σκέψης.

Στο σημείο αυτό θα διακρίνουμε μεταξύ της ατομικής ή συλλογικής σπατάλης ως συμβολικής πράξης δαπάνης στις αρχαιοελληνικές γιορτές και της καταναγκαστικής επιβολής της δαπάνης στη σύγχρονη καταναλωτική κοινωνία. Η σπάταλη κατανάλωση στο σύγχρονο σύστημα παραγωγής θα ερμηνευθεί ως καθημερινή υποχρέωση, ως θεσμός επιβεβλημένος και συχνά μη συνειδητοποιημένος. Η έλλειψη νοήματος της άσκοπης αυτής δαπάνης έγινε αντιληπτή από πολλούς θεωρητικούς του μεταμοντερνισμού, ως διασπορά σημαινόντων που στερούνται σημαίνόμενο. Υποστηρίχθηκε ότι η έννοια της κατανάλωσης ή της περιττής δαπάνης χάνεται μέσα σε αυτή τη διασπορά των σημαινόντων τα οποία δεν σημαίνουν τίποτα –διότι στερούνται σημαίνοντος. Για τον λόγο αυτόν η καταναγκαστική σπατάλη, εκείνη που είναι δομικό μέρος του συστήματος παραγωγής, ορίζει τελικά κατά τον Baudrillard την κοινωνία μας ως κοινωνία μεγέθυνσης και όχι ως κοινωνία αφθονίας. Η σύγχρονη κοινωνία δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή πλέον ως κοινωνία αφθονίας, εφόσον εμπεριέχει δομικά την έλλειψη. Απεναντίας είναι μια κοινωνία μεγέθυνσης της παραγωγής και ατέρμονης αύξησης των αγαθών. Με τη σημασία αυτή και καταληκτικά, θα υποστηρίξουμε πως η κοινωνία μας και η κοινωνία των χοίρων δεν διαφέρουν μόνον ως προς την κλίμακα μεγέθους τους, αλλά ακόμη –και κυρίως– ως κοινωνίες οι οποίες διαφέρουν ως προς τη θέση την οποία επιφυλάσσουν για τη δαπάνη και το περίσσειμά τους.

Galateia Kapralou

“The city of pigs”: Consumer society in Plato’s *Republic*

In the Platonic dialogue *Republic*, in the second Book, Socrates, Glaucon and Adeimantus undertake to establish the ideal state and see how justice and injustice are born in the lives of men. This state will be built, claims Socrates, on the needs of the people. There follows a description of these needs on behalf of Socrates, needs that are limited only to what is absolutely necessary and to what, sometimes, even falls below the threshold of necessity. Glaucon reacts with indignation and asks Socrates if he were planning a pig city, a city for pigs, what would he provide for its citizens rather than what he had just recited (*Republic*, 372d).

In this society, in which indeed undue production and consumption has been excluded, there is however surplus, and surplus expenditure. In this simple and limited society, according to the narration of Socrates, there is expenditure and there is undoubtedly undue consumption; but this consumption is part of the celebrations in which collective spirit is praised. Our goal is to show how in this society, in this “city of pigs”, collective consumption exists as a symbolic act of expenditure and is ultimately in contrast with the modern, forced kind of expenditure and consumption.

In a broader context, the difference between the two societies will be found not in the expenditure phenomenon itself, as, according to our reading, and as it has become evident from the above, unnecessary, superfluous expense exists in every society. All societies have always, -that is even the case of the “city of pigs”- wasted, squandered, spent and consumed beyond what is necessary. The presentation by Plato of a kind of expenditure which is in stark contrast to the imperative and wasteful consumption and

production of modern societies, reveals, however, that the idea of modern ecological science initiating novel environmental thoughts and thus introducing the so-called ecological philosophy as a subject of thought, seems inappropriate, at least in the case of Plato's philosophical thought.

At this point, we will distinguish between individual or collective waste as symbolic act of expenditure in ancient feasts and the forced imposition of expenditure in modern consumer society. The wasteful consumption in the modern system of production will be interpreted as a daily requirement, as an institution that is prescribed, often in an unconscious way. The lack of meaning of this unnecessary expenditure was perceived by many theorists of postmodernism, as a dispersion of signifiers lacking a signified. It is argued that the meaning of consumption or rather of superfluous consumption is lost within this dispersion of signifiers that do not signify anything. For this reason forced waste, that waste that is a structural part of our production system, eventually presents our society according to Baudrillard as a growth society and not as a society of abundance. Modern society cannot be longer perceived as an affluent society, since it constructively involves shortage. Rather, it is a society of perpetual growth of production and of endless growth of goods. In this sense and conclusively, we will juxtapose our society to the "city of pigs", not only as two societies that differ in size and scale, but even -and primarily- as societies that differ in the position they reserve for their expenditure and their surplus.

Θεόδωρος Καραγκούνης

Παραγωγή, κατανάλωση, σαγήνη και σύγκρουση στις μετα-αστικές μορφές κοινωνίας

Δεν πρόκειται περί μιας ιστορικής ακριβούς περιγραφής ενός τόπου και της ταυτότητας του, αλλά για την εκτύλιξη σημαντικών ιστορικών στιγμών στην ιστορία του Ρεθύμνου, με αναφορά στον τρόπο που η γεωγραφία του μετασχηματίζεται καθώς και του τρόπου που αυτός ο μετασχηματισμός απορρέει και συνδέεται με θεωρίες και φιλοσοφίες της διαφοράς, της ηθικής, και της μεταμοντέρνας κοινωνιολογίας. Δεν είναι ασφαλώς ο μοναδικός τρόπος για να ανασκευασθεί η ιστορία και γεωγραφία της Μεσογειακής πόλης του Ρεθύμνου, αλλά παρόλα αυτά παραμένει μια χρήσιμη προσέγγιση που φέρνει εγγύτερα την κατανάλωση με ηθικά ζητήματα, που στοιχειώνουν το κοινωνικό χωρικό φαντασιακό της παγκοσμιοποίησης και της Μεσογειακής πόλης.

Thanos Gkaragkounis

Production, consumption, seduction and conflict in post urban forms

This is not going to be a fully detailed historical analysis of a place's changing identity but rather the delineation of some key moments of the Rethymno's recent urban history with respect to how its geography is transformed and how such changes and metamorphoses resonate with the theories and philosophies of difference, ethics, postmodern sociology developed in continental philosophy. This is not, of course, the only possible way to reconstruct the history and geography of the Mediterranean town of Rethymno, but is still a useful approach in that it brings consumption to bear upon some of the moral problems that currently haunt the socio-spatial imaginary of globalization and the Mediterranean city.

Joseph Karbowski

Is Socratic Ethics Cosmopolitan?

Socrates is famously depicted as an early proponent of cosmopolitan ethics by philosophers in later antiquity: "When Socrates was asked to which [country] he belonged, he would say 'To the world,' for he thought that he was an inhabitant and citizen of the whole world" (Cicero, *Tusculan Disputations* 108; cf. Musonius, Rufus Fragment 9, 42.1-2; Epictetus, *Discourses* 9.1). The Stoics especially were keen to

identify cosmopolitan strands in Socrates' thinking because it gave their views some authority. Though the Stoics clearly had an agenda here, some contemporary scholars have argued that there is more than a grain of truth to their depiction of Socrates as a cosmopolitan, at least when we consider the Socrates of the early Platonic dialogues. This paper argues, on the contrary, that the evidence for Socrates' cosmopolitanism is illusory and that there are strong reasons to think that the Socrates depicted in the early Platonic dialogues is a localist about ethical commitments.

Three main passages have been cited as evidence for Socrates' cosmopolitanism: *Apology* 23b4-6; *Meno* 73c1-3; *Crito* 49b9-10. Although a superficial reading of these passages seems to point in favor of cosmopolitanism, I argue that a closer reading of the remarks in context suggests otherwise. Briefly, in the *Apology* Socrates claims to examine 'anyone, fellow citizen or foreigner', but he arguably means 'foreigner in Athens' and does not intend to include barbarians (who don't even speak the language). In the *Meno* passage Socrates claims that all humans are good in the same way, but this need not imply that he thinks he has the same obligations to all humans regardless of whether they live in his city. Finally, in the *Crito* Socrates does defend the unqualified principle that one must never harm anyone else, but the justification for this defense does not depend upon cosmopolitan assumptions about the equal value of individuals. Instead, it invokes instrumental concerns about corrupting one's own soul. After undermining the main evidence for Socrates' cosmopolitanism, I argue that Socrates' claim to be the god's gift to Athens (*Apology* 30d6-e5, 31a8-b5), the speech by the laws in the *Crito* (*Crito* 50c5-51c4), and, more generally, his failure to leave the city (except for military duty) most straightforwardly favor a localist interpretation. I conclude by suggesting that Socrates' localism is one more striking feature that sets him apart from the sophists (cf. *Protagoras* 337c7-d3).

Shriya Kaushik

Need for symbiotic relation between human beings and environment

Ethics is the study of what is right and wrong in human conduct. Environmental ethics studies the effects of human's moral relationships on the environment and everything within it (Stanford Encyclopedia of Philosophy, 2008). The ethical principles that govern those relations determine human duties, obligations, and responsibilities with regard to the Earth's natural environment and all of the animals and plants that inhabit it (Taylor, 1989). The purpose of this paper is to reveal environmental issues that are threatening the existence of life on Earth, and discuss our social obligations to refrain from further damaging our environment, health and life for future generations. I will discuss the need for appropriate actions and the ethical application in the decision making process on solving environmental concerns.

Humans don't exactly hold the best track record for environmental protection and preservation. Throughout time we have exploited nature and its creatures for our own benefit. We have made technological advances that threaten and disrupt the environment with total disregard for that fact. We took slipshod short cuts that are now catching up to us today, and we can think of no available alternatives that will remedy the problem quickly and usefully.

With the mindset of sustainable development, the environmental damage can first be slowed, then stopped, and eventually reversed and mended. It may seem drastic, but this plan of action may be more necessary than the people of our needy planet realize.

The environment is a part of us. We cannot survive without each other. Since the dawn of time, it has nurtured and provided for us. Now it is our turn to nurture and preserve the environment. The future is uncertain, but if the entire human species can adapt a more reasonable lifestyle, there is hope for the environment and every living thing in it.

Χρυσάνθη Κεχρολόγου

Η βούληση για δύναμη, η βασική εξηγητική αρχή του Νίτσε

Ο Νίτσε ενδιαφέρεται συνολικά για το *ον*, συμπεριλαμβάνοντας όλες τις καταπιεσμένες ορμές και υπερβατικές δυνάμεις, αποδεχόμενος την ύπαρξη του *όντος* και την ηθική του «κυρίου», απορρίπτοντας τις παραδοσιακές παραδοχές των ηθικών φραγμών, της τιμωρίας και του ασκητικού ιδεώδους. Ο Υπεράνθρωπος αναλαμβάνει τον επαναπροσδιορισμό του Είναι και από αυτό το σημείο ξεκινά και η «ελευθερία» του Νίτσε, η «θέληση για δύναμη», διότι για το Γερμανό φιλόσοφο σημασία έχει πλέον ο άνθρωπος εν γένει ως πνεύμα και ως σώμα.

Ο Νίτσε απορρίπτει κάθε φιλοσοφία που υποβιβάζει την ανθρώπινη δημιουργία, και εξαγγέλλει με τη διονυσιακή κραυγή «θάνατος στον θεό» και την επιστροφή σε μια νέα εποχή αθωότητας. Την συνδέει «πέραν του καλού και του κακού», με τον φυσικό κόσμο της αιώνια επανερχόμενης ζωής. Έτσι καταδεικνύει την αναζήτηση της αλήθειας από το υποκείμενο και τη μη αποδοχή μιας παράδοσης που κατάργησε την κοσμογονική δημιουργική δύναμη του υποκειμένου.

Η ηθική κριτική του Νίτσε στηρίζεται στη σκληρή κριτική της χριστιανικής ηθικής, της ηθικής που έχει ως πυρήνα της τη «φαύλη συνείδηση», η οποία, κατά το φιλόσοφο, αποτελεί τη μεγαλύτερη ψυχολογική και κοινωνική ασθένεια της εποχής του. Αποτελεί όμως ο στοχασμός του Νίτσε μια υπερβατική ανθρωποκεντρική αντίληψη της νεωτερικότητας με σκοπό την αναμόρφωση των αξιών που επιτίθενται σε κάθε προγενέστερη φιλοσοφική θεώρηση ή απλά είναι ένας πλήρης μηδενισμός του ευρωπαϊκού εξελικτικού στοχασμού;

Chrysanthi Kechrologou

The will for power, Nietzsche's basic explanatory principle

Nietzsche is interested in the concept of being through including all the oppressed impetuses and transcendent forces, accepting the existence of being and the ethics of “basic” and rejecting the traditional views of moral barriers, penalties and ascetic principles. The Hyper Man redefines himself. It is from that point that Nietzsche’s “freedom” or “will for strength”, starts from since the Man as generally a combination of soul and body is significant for the German philosopher.

Nietzsche rejects any philosophy that undermines human creativity. On the other hand, he supports the Dionysian principle of “death to God” and the return to a new era of innocence. He links it, “apart from the good and the bad”, with the natural world of eternal recurrent life. Thus, he stresses the significance for the subject to search for truth and the non-acceptance of a tradition that eliminates the cosmogonist and creative strength of this subject.

Nietzsche’s moral critique is based on a strict critique of Christian morality, which has on its core thinking a “vicious consciousness”. According to the philosopher, this consciousness constitutes the most important psychological and social disease of his era. However, is Nietzsche’s thought a transcendent anthropocentric perception of modernity that aims to reform the principles that attack to any previous philosophical stream or is it simply a total elimination of the European evolutionary thought?

Λαζαρος Κοεμτζόπουλος

Αρχή της ηθικής αποδείξεως

Η ελληνική ποινική δικονομία στο άρθρο 177 καθιερώνει τη δικονομική αρχή της ηθικής αποδείξεως. Αυτό σημαίνει ότι η απονομή της δικαιοσύνης χρειάζεται την επικουρία της ηθικής του δικαστή, στο θεμελιώδες ζήτημα της απόδειξης ενός εγκλήματος. Εάν το έγκλημα είναι ολοφάνερο δεν χρειάζεται απόδειξη.

Στοιχεία της απόδειξης είναι η ελεύθερη αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων, ώστε να συντελεστεί η αριστοτελική λειτουργία του «συνειδέναι». Ο κριτής-δικαστής, με ελεύθερη συνείδηση και δικανικό λογισμό, με λόγο, αιτιολογία ειδική και εμπειριστατωμένη, θα δομήσει την απόφασή του, εάν ο «X» είναι ένοχος ενός εγκλήματος ή είναι αθώος.

Το συμπέρασμα είναι ότι το ποινικό δίκαιο λειτουργεί με οδηγητική αρχή τη δύναμη της ηθικής κρίσης του δικαστή, η οποία κατά το σοφό νομοθέτη αποτελεί εγγύηση της προσωπικής ελευθερίας του ανθρώπου-πολίτη.

Lazaros Koemtzopoulos

The principle of moral proof

The Greek criminal procedure in Article 177 establishes the procedural principle of moral proof. This means that the administration of justice requires the help of a judge morality, the fundamental issue of proof of a crime. If the crime is obvious you do not need proof.

Elements of proof is the free assessment of evidence to rate or Aristotelian mode of the “syneidenai”. The judge, with free conscience and dicanic syllogism, reason, reasoning specific and detailed examination, will construct its decision, if “X” is guilty of a crime or innocent. The conclusion is that the criminal law operates having as guidance the power of the judge’s moral criteria, which in the wise legislator is a guarantee of the personal freedom of a citizen.

Anastasia Kokovkina

Ecological ethics: Optimism of theory and reality of practice

One of the most problematic issues of the modern ethics has been made actual by the situation of systematic crisis of the biosphere, which springs from anthropogenic technogenic grounds. The ecological crisis causes the necessity to establish adequate mechanisms to regulate and control human impact on nature; they are mechanisms that should have sustainable (and reasonable) foundation to be functional. The deep-seated reason of the ecological crisis lies in a certain type of attitude to nature that has developed in European culture. The processes of globalization make it spread and gain foothold all over the world. No technical undertakings will be sufficient if the starting prerequisites – the world outlook – are not changed.

Human-nature relations (in the European culture) have been developing as a process of increasing the gap between human and nature: 1. Greek philosophy: a human separated from the natural world; 2. Christianity: human is the master of nature, he is to take care of and protect it; 3. Renaissance: human is called to transform the nature, recreate the created world in his own image and likeness; 4. Modern: development of a technological civilization. Nature is only perceived as a resource for human being. Mankind becomes an appendage of the technic, a tool of technical progress, serving the technological process of innovation, which gained its own logic. Our relationship with nature is not ethically justified, because ethics is concerned the relations of equal subjects, but nature is seen as a pure object; 5. Contemporary postmodern culture lost its transcendental grounds and turned into the aesthetic mode of existence. In socio-economic sphere it is accompanied by a total consumerization and the emergence of a consumer society. And if it is possible for human to replace natural objects with an artificial artifacts which have a real cost and can be consumed, the surrounding nature environment can be destroyed without any problem.

That is the logic of the relationship between man and nature, which results in a critical situation, fraught with the destruction of both natural and human world. Another approach of relationship requires different fundamentals the creation of a clear environmentally oriented ethical theory.

In XX century several variants of the environmental ethics were built, in which nature was defined as an equal subject of interaction. The necessity for responsible attitude to the nature as a whole is

substantiated from different sides. The most significant of them are “Ethics of Responsibility” by Hans Jonas, “The Ethics of Reverence for Life” Albert Schweitzer, “The Land Ethic” by Aldo Leopold, concept of “Deep Ecology” by Arne Næss. These concepts despite all the differences are united by a common issues and substantiate the need for the design of environmentally well-founded axiological requirements of human activity. “The principle of responsibility,” by H. Jonas and “The Ethics of Reverence for Life” by A. Schweitzer are more philosophical and can be taken as theoretical and methodological grounds for such claims. In its turn concepts of A. Leopold and A. Ness come from practice and are based on specific empirical data, coming to the same conclusions. They both have an intention of extending ethics limits to the global scale and incorporating in this sphere the biosphere as a whole. The notion of moral action gets the sense not only for interpersonal relationships, but also for all life on Earth.

Over time, the ecological ethics begins to multiply further and further: Social Ecology, Ecofeminism, Ecopsychology, etc. Ethical reversal of environmental issues has become fashionable subject, widely discussed in academic circles. And sometimes it seems that the debate becomes “a goal in itself”, where the authors argue with each other, trying to find vulnerabilities in the concepts of each other and to obtain an advantages in the scientific community. As a result they forget about the true purpose of any ethics including environmental one.

Ethics is not only a speculative philosophy. There is a practical reason, and as such it should be a direct basis for action. That is, the challenge is to move from the abstract philosophizing to practical action. In this respect, the current situation seems paradoxical. Environmental issues are increasingly becoming a matter of debate. They are even discussed at the highest political level, but at the same time, technogenic and anthropogenic pressure on the biosphere increases. The reason for this is that the ecological ethics finds no place in the economic and political structures, which are the basis of contemporary business activity. The system focused on the economic feasibility - the best result at the lowest cost - essentially blind to everything that can not be described in terms of practical profit and rationality. Therefore, nature can be (and it is) the object of control and management, but can not become a subject of moral relations.

It is impossible to change the situation without changing the current principles of our global economy. The mechanisms of this change should be based on thinking in terms of global responsibility. But we must understand that we can not do it only by dint of theoretical reflections, political decisions at the global level are necessary.

Angeliki Kompochoi

“To a wise man, the whole earth is open; for the native land of a good soul is the whole earth”
The cosmopolitan idea in the work of Democritus

Although the term “cosmopolitan” first appears during the Hellenistic period, cosmopolitan ideas in ancient Greek literature can be traced even earlier, in the works of Heraclitus and the pre-Socratic philosophers, in the works of Plato, of Aristotle and within the tragic poets. Among these prominent figures the name of philosopher Democritus stands out with his famous saying “To a wise man, the whole earth is open; for the native land of a good soul is the whole earth” by which the world in its entirety is considered the common homeland of every individual belonging to the human species; this claim questions the boundaries of the ancient citizenship by setting them off city-state limits.

From a wider perspective, the cosmopolitan idea of Democritus locates and identifies mankind within a broader framework of an ecumenical community, in which every individual may materialize the deepest meaning of his existence with spirituality and volitional, unprompted acquiescence.

Jerzy Kosiewicz

Philosophy as Love for Wisdom: in the Sphere of Neo-Platonic Definitions of Philosophy

From among 6 definitions of philosophy which can be found in Neo-Platonic commentaries to Aristotle's works stands out the 6th interpretation (mentioned in the title), which is the most laconic and the most popular. Unfortunately, the abovementioned definition has unfortunately become a colloquial definition which leaves aside various content-related contexts immanently connected with it.

In the discussed commentaries philosophy is defined as:

- a) "cognition of beings as beings",
- b) "cognition of divine and human things",
- c) "practising dying" or "practising for dying" or "practising to die",
- d) "becoming similar to God – or rather to the Divine – as much as it is possible for a human being",
- e) "art above arts and knowledge above all knowledge",
- f) "love for wisdom".

The author refers (briefly) in his text to other ancient definitions of philosophy, wisdom and knowledge (among others to "Definitions", Plato and Pseudo-Plato). He focuses first of all on philosophy understood as "love for wisdom".

He presents its complex *etymological foundations* referring to various conceptions and interpretation of terms *phileo* and *sophia*. It leads – according to his opinion – to other significant consequences, of *not-etymological* nature, pointing out that philosophy – as desire, striving and love for wisdom – has dynamic, and not static, character. It results from the fact that desire implies *striving* for wisdom – that is, realization of a given desire and, as a result, *love* for that what has been achieved.

Thus there appears a *sacral-mystical aspect* – conceived in a strictly epistemological and non-denominational way. It refers to *savouring, cognitive ecstasy*, deep satisfaction from coming as close as it is possible for a human being (cf. definition 4) to God as the *epistemological Absolute*, who is characterized by absolute wisdom, wisdom as the peak (that is, measureless and irrefutable knowledge). We have to do in that case with overstepping our own human limitations towards the supernatural, the transcendent. The abovementioned *savouring* means just *love* for wisdom we have achieved by themselves, *love* for achieved philosophical results.

However, *cognitive ecstasy* concerning materialized cognitive studies quickly fades out and there appears *cognitive deficit*, resulting from the situation that, as a matter of fact, a philosopher has achieved little, something next to nothing, and – paraphrasing Socrates – he knows that he knows nothing in comparison to *divine wisdom*. It stimulates subsequent *desire, striving*, etc. Hence a philosopher formulates *next cognitive aims*, creates next works. It is connected with the next aspect of *etymological considerations* – that is, with *anthropological current*.

a) It comes from the fact that there appears an important analogy (developed in the text) with the aesthetic type characterized in Soren Kierkegaard's anthropology, which is connected with *desire, striving and fulfilment* of expectations, and with looking for (and so on) of new objects of attraction – of seductive character in Don Juan's case and of cognitive character in a philosopher's case.

b) A philosopher extending his knowledge finds out that he has a divine, ideal, perfect element in himself. A Socrates' disciple applying his elenctic, maieutic and protreptic method comes to a conclusion that he has some knowledge resources he was not aware of – and that it is innate knowledge closely corresponding to divine wisdom. *It points out that the human being has some unconscious knowledge which can be maieutically revealed – and hence he has a soul of cognitive qualities*. Thus he – as the human being – is composed of the soul and the body.

c) What is significant in it is the fact that *Socrates formulated*, more or less implicitly (more or less explicitly) a *modern* – even from the present viewpoint – *conception of the soul which did not refer to Orphism, and hence a modern conception of the man*. Plato was probably aware of that fact but he, more or less consciously, left that conception out.

Etymological considerations lead also to establishment of *epistemological-anthropological gradation* pointing out that:

- a) Those who are situated on the highest position are gods who – according to Diotima’s opinion – are not lovers of wisdom because they know everything,
- b) A bit lower is Eros, who – as Diotima thinks – is a lover of what is beautiful, so he is a lover of wisdom,
- c) The next position in that hierarchy is occupied by Socrates – that wisest (as it is proclaimed by the woman from Mantinea) of all human beings.
- d) Then there are philosophers marked by a divine spark,
- e) Even a lower position is occupied by philosophers who have not experienced divine inspiration,
- f) And the lowest position is occupied by fools – that is, those who do not want to deal with philosophy.

Ιωάννης Λαδάς

Η ευγονική: Το άτομο, το προκαθοριζόμενο σχέδιο ζωής και τα ηθικά ζητήματα

Ο όρος «ευγονική» εμφανίζεται στα τέλη του 19^{ου} αιώνα και ως θεωρία αναπτύσσεται και καταντά σε ένα κοινωνικό δαρβινισμό. Επικράτησε να χρησιμοποιείται για να προσδιορίσει τον επιστημονικό κλάδο που έχει ως αντικείμενο την ανεύρεση τρόπων βελτίωσης του ανθρωπίνου είδους. Αν και η ευγονική δεν μας είναι κάτι καινούργιο, σήμερα είναι και πάλιν επίκαιρη, δεδομένης της αποκωδικοποίησης του ανθρώπινου γονιδιώματος. Όπως είναι αναμενόμενο, πολλά είναι τα ηθικά και θεολογικά διλήμματα που γεννώνται γύρω από την ευγονική. Αξίζει να σημειωθεί ότι η *ευγονική* είναι ένας από τους μοναδικούς βιοιατρικούς όρους που επιδιώκει σύνδεση της επιστήμης με φυλετικούς και κοινωνικούς σκοπούς. Εξετάζοντας το ζήτημα από ηθικής απόψεως επισημαίνουμε ότι το άτομο που γεννιέται μέσω αυτής της μεθόδου είναι γενετικά χειραγωγημένο, καταδικασμένο σε ένα σχέδιο ζωής το οποίο έχει προσχεδιαστεί και συνεπώς φαίνεται να αρνείται τη φυσική επιλογή και τη ηθική ελευθερία. Η ορθόδοξη χριστιανική βιοηθική αντίληψη δεν αποδέχεται καμία ιατρική πρόταση για επιλογή φύλου, για θανάτωση των προβληματικών εμβρύων και για επέμβαση στο γενετικό υλικό με σκοπό την προκατασκευή ανθρώπων με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Απορρίπτει κάθε σύνδεση με τον κοινωνικό δαρβινισμό και τη διάκριση των ανθρώπων ανάλογα με το χρώμα, την καταγωγή, τα προσόντα και τις ιδιαιτερότητες τους.

Ioannis Ladas

“Eugenics: The individual, its predetermined plan of life and moral issues”

The term “eugenics” appeared in the late of 19th century and developed in the theory of social Darwinism. Afterwards it is used to determine the scientific field which has as function to find ways to improve the human species. Although eugenics is not something new, today it is still timely because of the decoding of the human genome. As it is expected, there are many ethical and theological dilemmas which arise around eugenics. It is worth mentioning that eugenics is one of the biomedical terms that connect science with racial and social purposes. Looking at the issue from a moral point, we have to notice that the person, who is born through this method, is genetically manipulated, doomed to a life plan that is pre-arranged and they deny natural selection and moral freedom. The Orthodox Christian Bioethics does

not accept medical suggestion for sex selection or for killing problematic embryos, and manipulation of genetic material to prefabrication people with particular characteristics. It rejects any connection with Social Darwinism, to distinguish people according to the color, origin, qualifications and their peculiarities.

Katia Lakafossi-Plyta

Nature Disturbed-The Ethical Dimension of Pollution

In this paper I examine the concept of pollution from the word's etymology to its moral dimension in Shakespeare's *Macbeth*.

Heraclitus has observed that the Erinyes, as ministers of Justice and revenge, would punish even the sun should it transgress its measures. Dike or Justice demands a balance in the physical and human world. When this order or balance is disturbed nature demands revenge and restitution. If someone kills, either in war or for any other reason, originally, they believed they would be absolved of the crime by merely washing (λούειν) the blood stains away. Eventually, pollution caused by somebody's blood cannot simply be washed away. As, for example, in lady Macbeth's case, that all the perfumes of Arabia will not sweeten her hands; neither can great Neptune's ocean wash the blood stain from Macbeth's hand. Thus, physical pollution gets moral connotations. Consequently, in *Macbeth* the whole of Nature revolts and asks for revenge.

Ιωάννα Κ. Λεκέα

Μπορεί η ηθική να προγραμματισθεί; Ζητήματα στρατιωτικής ηθικής στην εποχή της ρομποτικής

Η Ανακοίνωση αυτή αφορά την ανάλυση των ηθικών και δικαϊκών παραμέτρων που σχετίζονται με τη χρήση αυτόνομων ρομποτικών μηχανών στον πόλεμο, και συγκεκριμένα στη διεξαγωγή των πολεμικών επιχειρήσεων. Τα τελευταία χρόνια οι προσπάθειες για τη μερική τουλάχιστον αντικατάσταση του ανθρώπινου παράγοντα από έξυπνες μηχανές λαμβάνουν μια σημαντική μερίδα στην έρευνα διακριτών επιστημονικών περιοχών με υποσχόμενες αποδόσεις στο τεχνολογικό σκέλος. Σε αυτό το πλαίσιο η εισαγωγή των ρομπότ στον πόλεμο υποστηρίζεται πως έχει πλεονεκτήματα: ταχύτατη ανάλυση δεδομένων και ανταπόκριση σε καταστάσεις χωρίς τους φυσικούς –ανθρώπινους– περιορισμούς, όπως η έλλειψη ύπνου, το στρες, η αυξημένη αδρεναλίνη ή το χαμηλό ηθικό. Εάν μάλιστα το τεχνολογικό επίπεδο της εποχής μας μπορούσε να εγγυηθεί ότι οι κανόνες εμπλοκής, το γραπτό και άγραφο δίκαιο, όπως και οι ηθικές παράμετροι των επιχειρήσεων είναι εφικτό να προγραμματισθούν και τα ρομπότ να «γνωρίζουν» πώς να αντιδράσουν σε κάθε περίπτωση, τότε εκείνα θα αποτελούσαν ίσως την ιδεατή λύση που θα μείωνε τις ανθρώπινες απώλειες στα πεδία των μαχών, τουλάχιστον όσον αφορά τους στρατιώτες.

Ωστόσο η τεχνολογία εκτός από τα ωφέλη συνεπάγεται και υπολογίσιμους κινδύνους • στην υπό εξέταση περίπτωση το ρίσκο επικεντρώνεται κυρίως σε ό,τι αφορά την περίπτωση πρόκλησης βλάβης που μπορεί να μην είναι μεν ηθελημένη και σκόπιμη από την πλευρά των κατασκευαστών, όμως εξακολουθεί να είναι εκτός του ισχύοντος ηθικού και νομικού πλαισίου. Μια μηχανή, όσο «έξυπνη» ή προγραμματισμένη μπορεί να ανταποκρίνεται σε max πλήθος καταστάσεων (σχετικών με το έργο που καλείται να εκτελέσει), δεν αποκλείεται να προκαλέσει ζημία λόγω κατασκευαστικού σφάλματος ή αστοχίας. Δεδομένων των ρόλων που μελετώνται να καλυφθούν από τα ρομπότ οι ζημίες δύνανται να αφορούν ακόμη και την αφαίρεση ανθρώπινων ζωών. Συνεπώς θα πρέπει να διευθετηθούν –πέρα από τα πρακτικά/κατασκευαστικά ζητήματα– και θέματα που σχετίζονται με την ηθική.

Στόχος της παρούσας εργασίας λοιπόν είναι να προσεγγίσει και να απαντήσει σε μια σειρά θεμελιωδών ερωτημάτων, όπως είναι τα εξής:

1. εάν η Θεωρία του δικαίου πολέμου και το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο επιτρέπουν την

εμπλοκή αυτόνομων μηχανών στον πόλεμο,

2. βάσει των τεχνολογικών εξελίξεων, εάν και με ποιους τρόπους θα μπορούσε η ηθική να προγραμματισθεί και να αποτελέσει έτσι μέρος ενός αυτόνομου μηχανικού συστήματος, και τέλος

3. τι συμβαίνει με το ζήτημα της αυτονομίας των μηχανών και της ευθύνης (ποιος θα είναι υπεύθυνος, υπαίτιος ή υπόλογος για τυχόν σφάλματα των ρομπότ στα πεδία των μαχών;).

Kunyu Li

From the Philosopher King to the Free Kingdom:
A comparative study of Plato and Marx

Justice is a radical matter that relates to the harmony and progress, existence and development. Plato attempts to construct a social ideology led by “the philosopher king” from individual justice and state justice to eventual justice--ideology justice. Marx puts forward the concept that unifies individualism and collectivism and pursues the welfare of mankind and comes up with the category of free kingdom which is the pursuit of a society where everyone has a free and all-round development. The concept of justice of Plato and Marx has a great influence on the society nowadays.

The paper attempts to analyze the connotation of this two kinds of justice deeply and gains enlightenment for the society from the comparison of the concepts of justice concepts between Plato and Marx.

Hong-Bin Lim

Ecological Perspectives of Spinoza

Is Spinoza a precursor of ecological movement? Certainly not! But there are still respectable efforts of philosophers and ecological activists, who want to see in Spinoza’s ontology essential elements of ecological vision. Arne Naess, a Norwegian philosopher, is one of those progenitors of ecological Spinoza. In my paper I will examine the question, whether Spinoza’s monistic ontology might be interpreted as an ecological world-view. The nature as a self-preserving and self-creative substance entails, of course, ecological elements. For the problems of metaphysics are deeply related with the substantive question about how we should live our lives. In this context I will try to elaborate the famous ‘*conatus principle*’ as a meaningful insight of ecological lifestyle.

Σπύρος Μακρής

Η φεμινιστική ηθική της μέριμνας ως πρότυπο δημοκρατικής πολιτειότητας.
Από την Carol Gilligan στην Joan C. Tronto

Στο πλαίσιο του ριζοσπαστικού φεμινισμού από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 και μετά αναπτύχθηκε μία ξεχωριστή προσέγγιση σχετικά με τη γυναικεία ηθικότητα ως ηθική της μέριμνας. Ενώ αρχικά, με το σχετικό έργο της Carol Gilligan, η προβληματική εστιάστηκε στη γυναικεία μητρότητα και στο πώς μπορεί να υποκαταστήσει το πατριαρχικό κοινωνικό μοντέλο, εν συνεχεία, με το συναφές έργο της Joan C. Tronto, η συζήτηση ξέφυγε από τα ηθικά όρια του λεγόμενου φεμινισμού της διαφοράς και η ηθική της μέριμνας αποτέλεσε ένα εναλλακτικό πολιτικό πρόταγμα για μία νέα μορφή *δημοκρατικής πολιτειότητας*. Στην παρούσα ανακοίνωση θα επιχειρήσουμε με κριτικό τρόπο να δούμε πώς μπορεί η ηθική της φροντίδας να αλλάξει τις πολιτικές αντιλήψεις που έχουμε για τον ηθικό ρόλο του πολίτη και κατ’ επέκταση του κράτους σε ένα σύγχρονο δημοκρατικό σύστημα διακυβέρνησης και κοινωνικής συμβίωσης.

Spyros Makris

The feminist ethic of care as a model of democratic citizenship.
From Carol Gilligan to Joan C. Tronto

Since the early 1980s onwards in the context of the so-called radical feminism developed a special approach concerning the woman morality which is known as ethic of care. While in the beginning, through the relevant work of Carol Gilligan, the argumentation focused on the concept of motherhood, afterwards, having as point of reference the relevant project of Joan C. Tronto, the scientific dialogue has moved away from the ethical boundaries of the difference feminism in a such a way that the ethic of care entails today an alternative model of democratic citizenship. In this paper we will attempt critically to see in-depth how the ethic of care could change radically our political ideas regarding the moral attitudes of citizens in a democratic system of power and especially in a democratically organized society.

Μιχάλης Μαντζανάς

Ηθική και πολιτική στον Πλήθωνα

Κατά τον Πλήθωνα το σύμπαν ορίζεται ως κοσμοπόλις, με τρόπο που παραπέμπει στον στωικισμό. Εντούτοις η ιεράρχηση της πραγματικότητας, την οποία θεμελιώνει η οντολογία του, παραμένει σύμφωνη προς τις νεοπλατωνικές αντιλήψεις. Συγκεκριμένα, πρόκειται για μια αλληλουχία των πλατωνικών Ιδεών, οι οποίες όμως τώρα πλέον αποτελούν προσωποποιημένες οντότητες, αδιαμεσολάβητα ή διαμεσολαβημένα γεννήματα του Διός. Ο Ζευς, ο οποίος κατανοείται με βάση το πλωτινικό Εν και τον χριστιανικό Θεό, είναι ο «γεννήτωρ» και το θεμέλιο του απολύτως καθορισμένου πραγματικού. Δεδομένου ότι η πληθωνική οντοθεολογία θεμελιώνει μια αδιάσπαστη αιτιακή αλυσίδα, καθίσταται σαφές ότι, σύμφωνα με τον Πλήθωνα, η *causa formalis* ταυτίζεται με την *causa efficiens*. Ο ντετερμινισμός αυτός απομακρύνει την πληθωνική πολιτική από εκείνην του Πλάτωνα. Σύμφωνα με τον τελευταίο, ως αίτια αποκλειστικά της μορφής, οι πλατωνικές Ιδέες δεν δημιουργούν τίποτε, παραμένοντας αδιάφορες προς κάθε πρωτοβουλία μίμησής τους. Αυτό σημαίνει ότι, χωρίς τον δημιουργό του Τιμαίου ή τον βασιλέα-φιλόσοφο της Πολιτείας, ούτε ο κόσμος ούτε η άριστη πολιτεία θα μπορούσαν να έλθουν στην ύπαρξη.

Αντίθετα στον Πλήθωνα όλα τα πεδία του πραγματικά είναι εξ αρχής ορθώς διατεταγμένα, συμπεριλαμβανομένης και της κοινωνικό-πολιτικής πραγματικότητας. Εξ αυτού, ο ρόλος εκείνου που ασκεί την εξουσία δεν είναι το να παρέμβει στη ροή των συμβάντων με στόχο να την ελέγξει. Με τρόπο που συγγενεύει με τις στωικές αντιλήψεις, ο Πλήθων υποστηρίζει ότι ο αυτοκράτωρ δεν οφείλει παρά να επιτελεί το ηθικό του καθήκον, ανεξάρτητος από τις συνέπειες των πράξεων του, οι οποίες παραμένουν εκτός του δικού του ελέγχου. Με άλλα λόγια, η πολιτική αρετή κατ' εξοχήν καταδεικνύεται ότι είναι η συμμόρφωση προς τις ηθικές επιταγές του Διός (Βάνα Νικολαΐδου-Κυριανίδου, "Ο πολιτικός κατά τον Γεώργιο Γεμιστό-Πλήθωνα. Είναι πλατωνική ή κατά Πλήθωνα πολιτική φιλοσοφία;" *Athènes*, 1992), «Καταγωγή και πολιτική εξουσία κατά τον Γεώργιο Γεμιστό-Πλήθωνα», *Ελληνική Φιλοσοφική Επιθεώρηση*, 10 (1993) pp. 33-45). Για τον Πλήθωνα, όπως και για το Χριστιανισμό η θρησκεία δεν μπορεί να αποκοπεί από την ηθική, όχι μόνο γιατί η θρησκεία ασκεί ισχυρή ροπή προς την ηθικότητα, αλλά και γιατί η ηθικότητα ασκεί μεγάλη ροπή προς τη θρησκευτικότητα (Πανταζάκος Παναγιώτης, *Πλήθων, περί ζώων και ψυχής*, Καρδαμίτσα, Αθήνα 2012, σ. 117).

Ο Πλήθων δεν είναι οπαδός της μοιροκρατίας (*fatalisme*) αλλά της αναγκαιοκρατίας (*nécessitarianisme*) (Αραμπατζής Γεώργιος, "Le système de Pléthon et la nécessité, Τύχη και Ανάγκη στην ελληνική φιλοσοφία. *Hasard et nécessité dans la philosophie grecque*", Ακαδημία Αθηνών, Κέντρον Ερεύνης Ελληνικής Φιλοσοφίας, 2005, σ. 215-236).

Moralité et politique dans Pléthon

Selon Pléthon, l'univers constitue une cité à l'instar de celle des stoïciens. Toutefois, la hiérarchisation du réel, que fonde son ontologie, demeure conforme aux conceptions néoplatoniciennes. Précisément, il s'agit d'un enchaînement des Idées platoniciennes personnifiées, engendrées, de façon immédiate ou médiate, par Zeus. Ce dernier constitue le mélange de l'Un plotinien et de Dieu chrétien : Il est l'auctor et le fondement du réel, absolument déterminé. Du fait que l'onto-théologie pléthonienne fonde une chaîne causale indissoluble, il devient explicite que, selon Pléthon, la cause formelle s'identifie avec la cause efficiente. Ce déterminisme éloigne la politique plotinienne de celle de Platon. Selon ce dernier, en tant que causes formelles, les idées ne créent rien et demeurent indifférentes à toute initiative mimétique. Cela signifie que sans le démiurge du Timée ou le philosophe-roi de la République ni le cosmos ni la cité parfaite, respectivement, ne pourront voir le jour. En revanche, chez Pléthon, tous les niveaux du réel sont, déjà, bien ordonnés, la réalité socio-politique comprise. De ce fait, le rôle de celui qui exerce le pouvoir n'est pas d'intervenir dans le cours des événements en vue de les contrôler. D'une façon qui rapproche sa politique aux conceptions stoïciennes, Pléthon soutient que l'empereur ne doit que faire son devoir moral, indépendamment des conséquences de son action, qui demeurent hors de sa portée. En d'autres termes, la vertu politique par excellence s'avère être la conformité aux prescriptions morales de Zeus (Vana Nicolaïdou-Kyrianiδou, *Ὁ πολιτικός κατά τόν Γεώργιο Γεμιστό-Πλήθωνα. Εἶναι πλατωνική ἢ κατά Πλήθωνα πολιτική φιλοσοφία*, Athènes, 1992), «Καταγωγή και πολιτική εξουσία κατά τον Γεώργιο Γεμιστό-Πλήθωνα», 10 (1993) pp. 33-45. Pour Pléthon, comme pour le Christianisme la religion ne peut pas se couper de la morale, non seulement parce que la religion tend fortement à la moralité mais parce que la moralité aussi tend fortement à la religiosité. (Pantazakos Panagiotis, *Pour les animaux et l'âme*, éditions Kardamitsas, Athènes, 2012, p.117). Pléthon n'est pas tenant du fatalisme mais du nécessitarisme (Arabatzis Georges, "Le système de Pléthon et la nécessité, Hasard et nécessité dans la philosophie grecque", Académie d'Athènes, Centre des Recherches de philosophie hellénique, 2005, p.215-236).

Εμμανουήλ Μαυρομάτης

Η παγκοσμιοτική αντίληψη της ιστορίας της τέχνης ως ολοκληρωτισμός.

Η ηθική του «όχι» (της άρνησης) ως αναζήτηση του δικαιώματος της τοπικότητας

Η ανάλυση αναφέρεται στο σύστημα της τέχνης που αναπτύχθηκε αρχικά στα κείμενα του Ρώσου σουπρεματιστή καλλιτέχνη, Kasimir Malevitch, από το 1912 έως το 1925 περίπου και για τα οποία η διαμόρφωση της ιστορίας της σύγχρονης τέχνης υπακούει σε μια αναπόφευκτη, εσωτερική της αναγκαιότητα: η ιστορία της τέχνης γίνεται μια ιστορία λογικής αναφοράς σε μια αυστηρή καλλιτεχνική συνέπεια, ως την ηθική της. Οι πρώτες συστηματικές πηγές αυτών των ιδεών θα αναζητηθούν στον Roger de Piles, στον Diderot, στον Winckelmann, στον Hegel και στον Wölfflin. Ο Malevitch κινητοποίησε μια έκτοτε διαδοχή από καταστάσεις συνεπειών των καλλιτεχνικών ιδεών (Alfred Barr, Clement Greenberg, Frank Popper, Jean Clair) που κατασκεύασαν διαφορετικά, αλλά και αντίστοιχα μεταξύ τους οργανογράμματα, σε τρόπο ώστε το σύστημα της τέχνης να εμφανίζεται ως το ηθικό δίδαγμα της διδασκαλίας της: δεν θα είναι δυνατό να αγνοηθούν οι συνέπειες εκείνων που συνέβησαν χωρίς να εμποδιστεί η μετακίνηση του καλλιτέχνη στις επόμενες, προβλεπόμενες φάσεις τους. Αυτή η ψευδαίσθηση της ελευθερίας του καλλιτέχνη, ως αναπόσπαστης με την ήδη έμμεσα, υπαγορευόμενη, προ-εγκατεστημένη μελλοντική του εξέλιξη, αναδεικνύει την αντίφαση αυτής της ηθικής και είναι η άλλη όψη μιας εξάρτησης από κεντρικά συστήματα των οποίων η ηθική συνίσταται στην εξουδετέρωση της αντίθετης, της περιφερειακής άποψης. Η παρουσίαση καταλήγει με αναφορές στην *Φιλοσοφία του Όχι*, του Gaston Bachelard.

Emmanuel Mavrommatis

The globalised perception of the history of art as totalitarianism.
The ethics of “no” (of denial) as the quest for the right to locality

The analysis refers to the system of art which was developed initially in the texts of the Russian supremacist artist Kasimir Malevitch from 1912 to around 1925, according to which the construction of the history of modern art obeys its own unavoidable internal necessity: the history of art becomes a history of logical reference to a strict artistic consistency in relation to its ethic. The first systematic sources of these ideas will be sought in Roger de Piles, Diderot, Winckelmann, Hegel and Wölfflin. Malevitch mobilised a succession of impact statements of artistic ideas (Alfred Barr, Clement Greenberg, Frank Popper, Jean Clair) which constructed different but also corresponding organograms in a way which the system of art appears as the moral precept of its teaching: it is not possible to ignore the consequences of the things that happened without hindering the movement of the artist towards their predicted, subsequent phases. This illusion of the freedom of the artist as integral to his/her already indirectly dictated, pre-installed future development highlights the contradiction of this ethic and is the other side of a dependence on central systems whose ethics consist of the neutralisation of the contrary, peripheral perspective. The presentation ends with references to Gaston Bachelard’s *The Philosophy of No*.

Ιωάννα Μικρογιαννάκη

Άνθρωπος και φύση: *Μπορούμε να ακούμε ο ένας τον άλλον;*

Στην εισήγησή μου η εναρκτήρια ιδέα της συμπλοκής του ανθρώπου με τη φύση γίνεται το έναυσμα ώστε να παρουσιαστούν σημαντικές πτυχές του λόγου της ριζοσπαστικής οικολογίας και να συσχετιστούν με τη θέση και τη στάση του ανθρώπου στα κρίσιμα περιβαλλοντικά ζητήματα του σύγχρονου κόσμου.

Πιο συγκεκριμένα, στην παρούσα εισήγηση η συμπλοκή των εννοιών της φύσης και του ανθρώπου γίνεται αντιληπτή ως αμφοσημία που παραπέμπει, από τη μια, στη σύνδεση, στην αλληλεπίδραση και, από την άλλη, στην αντιπαλότητα, στη διαμάχη. Σε αυτό το πλαίσιο, παρατίθενται και σχολιάζονται επιλεγμένες αναφορές, οι οποίες εκφράζουν, από τη μια, τη διττότητα της σχέσης ανθρώπου και φύσης, και, από την άλλη, τη μεταβλητότητα της συνύπαρξης σε αντιπαλότητα και αντιστροφή, καθώς και την ένταση της συνύπαρξης και αντιπαλότητας. Οι αναφορές αντλούνται από το έργο και τη σκέψη των αρχαίων ελλήνων φιλοσόφων και συνδέονται διαλεκτικά με εκείνες των νεότερων και σύγχρονων φιλοσόφων. Λειτουργούν ως σημεία-σταθμοί για να καταδειχτεί, αφενός, αυτή η αέναη συμπλοκή του ανθρώπου με τη φύση και, αφετέρου, η εναλλαγή όχι μόνο των αντιλήψεων του ανθρώπου για τη φύση αλλά και των πρακτικών που κατά περίπτωση υιοθετούνται και των αποτελεσμάτων που αυτές επιφέρουν.

Ωστόσο, η έμφαση δίνεται στη σύγχρονη μεταβιομηχανική εποχή και στον τρόπο που ο άνθρωπος βιώνει τη φύση του και τη φύση γύρω του και αντανακλάται εν γένει στον τρόπο που κατοικεί τη γη. Τούτος ο τρόπος, όμως, έρχεται σε αντίθεση με τις έννοιες της φειδούς και της φροντίδας για ό,τι τον περικλείει και τον συμπεριλαμβάνει. Ως εκ τούτου, προκύπτει η διερώτηση αν ο σημερινός άνθρωπος, σε αυτήν την τόσο εύθραυστη και ευάλωτη εποχή που διανύουμε, έχει καταστεί εντέλει *ανέστιος* σε έναν κόσμο, τον οποίο, αντί να διαφυλάσσει, κατακτά καταστρέφοντας τον, γινόμενος υποκείμενο των εργαλείων και των μέσων κατασπατάλησης που ο ίδιος επινόησε. Παράλληλα τίθεται και η διερώτηση για την έλλειψη του στοχασμού που φαίνεται να χαρακτηρίζει το σύγχρονο άνθρωπο καθώς και της επίγνωσης που θα μπορούσε αυτός ο στοχασμός να επιφέρει για τον τρόπο που υπάρχει ως άτομο και ως συλλογικότητα στη γη.

Καταληκτικά, προτείνεται η επιστροφή στον εαυτό μας, η επιστροφή που θα επιτρέψει στον άνθρωπο να επαναποθετηθεί και να αναγνωρίσει τον εαυτό του αλλά και τον εαυτό του ως προς τη φύση. Ίσως έτσι να διανοιχτούν εκ νέου τα κανάλια της συνομιλίας και να καταστεί δυνατή μια χειραφετημένη

σχέση, εντός της οποίας ο άνθρωπος θα σκέφτεται και θα πράττει με όρους αλληλοκατανόησης και αλληλοσεβασμού για τον ίδιο, την ανθρωπότητα και τη φύση.

Ioanna Mikrogiannaki

Man and nature: Can we listen to each other?

In the proposed paper the initial idea of the clash between man and nature triggers the presentation of important aspects of the speech of radical ecology and their association with people's stance and attitude to the critical environmental issues of the modern world.

More specifically, in this paper the clash between the notions of nature and man is perceived as an ambiguity which refers, on the one hand, to connection and interaction and, on the other hand, to rivalry and conflict. In this context, selected references are presented and discussed which reflect, on the one hand, the duality of the relationship between man and nature and, on the other, the volatility of coexistence to adversity and vice versa, as well as the intensity of this coexistence and adversity. These references are drawn from the work and thought of the ancient Greek philosophers and are dialectically linked to those of more recent and modern philosophers. They serve as milestones which demonstrate, on the one hand, this perpetual conflict between man and nature and, on the other, the volatility not only of man's perceptions of nature, but also of practices which are adopted in different cases and their consequences.

Nevertheless, emphasis is placed on the modern postindustrial era and the way man experiences his own nature and nature around him, which is reflected in general in the way he inhabits the earth. However, this way of life is at odds with the notion of frugality and care of all that surrounds and includes him. The question that thus arises is whether modern man, in this very fragile and vulnerable era, has ultimately become homeless in a world, which, instead of protecting, he conquers and destroys, in this way becoming an object of the tools and means of waste that he himself invented. At the same time, another question that arises concerns the lack of thought that seems to characterize modern man, as well as the awareness that this thought could bring to the way he exists as an individual and as a whole on earth.

In conclusion, a return to the self is proposed, a return that will allow man to reposition himself and recognize himself, but also do this in relation to nature. Maybe, thus new channels of communication will open and an emancipated relationship will be made possible, within which man will think and act according to terms of mutual understanding and respect for himself, humanity and nature.

Tatiana Minchenko

Concepts of a post-secular society in a globalized world

This paper focuses on the analysis and classification of the sociocultural foundations of the new world in relation to the coordinate system of traditional- industrial - post-industrial, seeing vis-a-vis the system of religious- secular - post-secular state of affairs. There are new contents in the meaning of religion and secular worldviews and new phenomena appear which are similar to religion in the post-secular era. The research is based on the methods of generalization and comparative analysis.

The purpose of this paper is to identify the prospects of development in the post-secular society in the context of different sociocultural conditions.

The processes of globalization raises the acute problem of the ratio of processes regarding secularization and de-secularization. The ambiguous concept of post-secularity needs to be investigated. (The research was supported by Russian Science Foundation grant (Project № 15-18-10002))

Silviya Mineva

Ecology of virtual realities: what is it?

The study of reality has been one of the traditional topics of philosophy since antiquity: Aristotle and Eleatics discussed what is true and false, real and ideal, possible and actual. Nowadays the study of reality and of the accompanying virtual tomorrow tackles the possibilities of mixing the continuous movement of the real with the discrete and manageable “movement” of technology. This study implies a pluralist, cognitive paradigm, achievable through interdisciplinary approaches for the modelling of reality according to its primordial plurality. Exactly what is Ecology of virtual reality?

Evangelos Moutsopoulos

Future emigration to outer space

In the case a future partial or total emigration from the planet Earth towards some other planet of the solar system, or even further, turns out to be probable or necessary, a number of measures (political, moral etc.) should be taken beforehand, so that the expeditions be successful and the survival of the human race in its new dwellings be possible.

Κωνσταντίνα Μπαρδάκα

Η ανάγκη μιας νέας ηθικής θεωρίας για την προστασία της φύσης

Η *Φύσις*, με την έννοια της κοινότητας, αποτελεί ένα αγαθό καθ’ εαυτό, με ξεχωριστή αξία. Ένα οικουμενικό οικολογικό αγαθό, που ωφελεί όλους.

Όμως, η για αιώνες κρατούσα ανθρωποκεντρική προσέγγιση του περιβάλλοντος έγινε το ασφαλές καταφύγιο, μέσα στο οποίο εξετράφη η παραβατική συμπεριφορά του ανθρώπου, η οποία, σε συνδυασμό με την ταχεία ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας, οδήγησε στα σημερινά παγκόσμια περιβαλλοντικά αδιέξοδα. Αλλά και οι υπάρχουσες οικοκεντρικές ηθικές θεωρίες αποδείχτηκαν είτε ανεπαρκείς, είτε ασύμβατες για την αποτελεσματική προστασία της Φύσης, αφού διαπιστώνεται μεγάλο χάσμα μεταξύ αυτού που υποστηρίζουν και αυτού που πραγματικά συμβαίνει.

Ο σύγχρονος φιλοσοφικός στοχασμός επαρκεί και μπορεί να ανατρέψει το θεωρητικό υπόβαθρο, πάνω στο οποίο στηρίζονται οι δραστηριότητες που υποβαθμίζουν και απειλούν το περιβάλλον και τον άνθρωπο. Η νέα φιλοσοφία της Φύσης, υπερβαίνοντας τις ανθρωποκεντρικές θεωρήσεις, μας καλεί να πορευθούμε προς μία οικουμενική οικολογική ηθική, μέσα σ’ ένα οικοκεντρικό πλαίσιο, στο οποίο μπορούν να συνυπάρχουν:

- 1) Η αντίληψη ότι ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του αρμονικού όλου της Φύσης, αλλά ταυτόχρονα θεωρείται ως *μείζων διαφορά* και ότι είναι ο *διαμορφωτής του κόσμου και του πολιτισμού*.
- 2) Η ηθική της μέριμνας, δηλαδή της φροντίδας του ανθρώπου, προς όλα τα υπόλοιπα όντα της φύσης, με τη διάσταση της ανιδιοτελούς προσφοράς, εισάγοντας έτσι έναν ηθικό κώδικα, που θα τονίζει τη συνεργατικότητα και τη συμφιλιοτική σχέση με τη φύση, αντί των συγκρούσεων για τα δικαιώματα των όντων.
- 3) Η αρετολογική ηθική θεωρία, αφού ο ενάρετος βίος είναι κάτι το άξιο καθ’ εαυτό. Οι αρχές και οι αξίες της διαμορφώνουν τον κάθε άνθρωπο νηπιόθεν ως μία προσωπικότητα *«τεινούσης προς αρετήν»*, η οποία με τη σειρά της καθορίζει και την πρόπουσα στάση, που θα τηρήσει αυτός έναντι της Φύσης και των μελλοντικών γενεών. Σε αυτή συμπεριλαμβάνεται, ως *«απροσμάχητο»* θεμέλιο της νέας φιλοσοφίας της φύσης, και η δια βίου περιβαλλοντική παιδεία, η οποία, σε συνδυασμό με την τέχνη και τον ιδιαίτερο παιδευτικό της ρόλο, έχει

το ξεχωριστό προνόμιο να ευαισθητοποιεί και συγχρόνως να αφυπνίζει τον άνθρωπο, προλαμβάνοντας την καταστροφή της φύσης και μεριμνώντας για την υγιή διατήρησή της και την προστασία της.

- 4) Αρχές της δεοντοκρατικής θεωρίας του Kant, οι οποίες συστοιχούν προς την ηθική βούληση του ανθρώπου και έχουν το γνώρισμα της καθολικότητας, ως κατηγορικές προσταγές.
- 5) Ο επανακαθορισμός και η ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών του ανθρώπου στο πλαίσιο της «εξηρμένης» και «εκλεπτυσμένης» ζωής, θεμελιωμένης σε μία διαλεκτική σχέση του ανθρώπου με τη φύση.

Αυτή η θέση απομακρύνει τον κίνδυνο από έναν βίαιο ανθρωποκεντρισμό και μας προφυλάσσει από έναν εξισωτικό οικοκεντρισμό και ταυτόχρονα αποτελεί το πλαίσιο, το οποίο περιέχει τις πλέον ευγενέστερες και άξιες βάσεις για μια σωστή περιβαλλοντική ηθική.

Konstantina Bardaka

The Need for a New Ethical Theory Concerning the Protection of Nature

Η φύσις, as something common, constitutes a good by itself, with a special merit. It is a universal ecological good that is beneficial to all people.

Hence, the anthropocentric approach towards the environment, which has lasted for years, has become the safe refuge in which the violating human behavior combined with the rapid development of technology and science has led us to the current environmental problems. Moreover it seems that the homocentric ethical theories proved to be either insufficient or inconsistent with the effective protection of nature. In addition there is a tremendous gap between what is asserted in theory and what is actually happening.

The modern philosophical views should reverse the theoretical pedestal on which the activities that downgrade and threaten the environment are based. The new philosophy of nature, surpassing the man-centered theories, demands that we have to move on to universal ecological ethics (in a homo-centered framework), in which the following ideas may co-exist:

- The perception that man is an integral part of the harmony of φύσις, yet people must be considered the Major Difference and they are of the creators of civilization, while the living nature is without such a kind of cosmos.
- The ethics of care, that is the human caring for all the creatures of nature, with the intention of introducing an ethical code that will lay emphasis on the co-operation and the conciliating relationship with nature, instead of emphasizing the clashes among the beings of the world for their rights.
- The ethical theory of virtue is something necessary, since the virtuous life is priceless in its own right. The principles and the virtues that form the constitution of human beings from their birth and make them to tend to be virtuous creates the state of affairs that is required for the protection of nature and the rights of future generations.
- The ethical theory of Kant, which is characterized by universality (categorical imperative) needs to be applied globally.
- Redefining and re-valuating (in relation to a context) the primary and sufficient human needs in the frame of a civilized society so that the dialectic relationship of man with nature not to be overturned.

Παναγιώτα Μπουμπούλη – Πατήρ Φίλιππος Χαμαργιάς

Η ισονομία των έμβιων όντων σύμφωνα με τη βιοκεντρική περιβαλλοντική θεωρία του Paul W. Taylor και τη βιοκεντρική θεολογία του Αγίου Φραγκίσκου

Με την παρούσα εισήγηση επιδιώκουμε να αναδείξουμε την περιβαλλοντική θεωρία του βιοκεντρισμού, αντιπαραβάλλοντας τη θέση του Paul W. Taylor με τη θεολογική τοποθέτηση του Αγίου Φραγκίσκου. Τόσο από τη θεολογική όσο και από τη φιλοσοφική οπτική των εν λόγω διανοητών, διαπιστώνεται πως κάθε έμβιο ον έχει εγγενή αξία. Συνεπώς είναι επιτακτική η ανάγκη σεβασμού όλων ανεξαιρέτως των έμβιων όντων από τους ανθρώπους. Ο βιοκεντρισμός ως περιβαλλοντική θεωρία υποστηρίζει ότι κάθε έμβιο ον έχει ένα δικό του τέλος κατά την αριστοτελική έννοια, ταυτίζοντας το δικό του καλό με τον απώτερο σκοπό της επιβίωσής του και αποκλείοντας την απόδοση εργαλειακής αξίας στα υπόλοιπα έμβια όντα από τους ανθρώπους. Σύμφωνα με τον Taylor, οφείλει να αποτελεί a priori παραδοχή ότι όλα τα έμβια αποτελούν ηθικά υποκείμενα τα οποία μπορούν να υποστούν ωφέλεια ή βλάβη. Ο Taylor αρνείται την ανθρώπινη υπεροχή, ενώ ο Άγιος Φραγκίσκος προκρίνει ένα είδος ισότητας ανάμεσα στα διάφορα είδη πανίδας και χλωρίδας. Υιοθετεί μια διαφορετική θεώρηση περί σεβασμού της φύσεως από την υπόλοιπη καθολική εκκλησία διότι απορρίπτει κάθε είδους ιεράρχησης των ειδών, σε αντίθεση με τη βιβλική αφήγηση περί της δημιουργίας του Κόσμου. Σύμφωνα με τους Paul Taylor και Άγιο Φραγκίσκο ο άνθρωπος αποτελεί ισότιμο μέλος της βιοτικής κοινότητας, ωστόσο διαφοροποιείται ως προς το γεγονός ότι έχει ηθικές υποχρεώσεις απέναντι της καθώς μόνον αυτός διαθέτει την ικανότητα να επιλέγει συνειδητά να δρα ηθικά ή ανήθικα. Ο Taylor, μέσα από τα έργα του, παρέχει μια φιλοσοφική εκδοχή αναφορικά με την ηθική δέσμευση του ανθρώπου ως προς το σεβασμό της αυταξίας των υπολοίπων έμβιων όντων καθώς δεν αποδέχεται οιαδήποτε υπεροχή του ανθρώπου από τα μη ανθρώπινα όντα. Οι άνθρωποι πρέπει να μοιράζονται τη γενναιοδωρία της γης με τα υπόλοιπα είδη και το κριτήριο της ηθικής στάσεώς τους είναι ο σεβασμός στην ίδια την ύπαρξη της ζωής. Γ' αυτό και αποδέχεται την δικαιοσύνη αποκατάστασης σύμφωνα με την οποία οι άνθρωποι οφείλουν να αποκαθιστούν οποιαδήποτε βλάβη προξένησαν στα υπόλοιπα έμβια όντα. Ο Άγιος Φραγκίσκος, ομοίως αντιμετωπίζει την ανθρώπινη ύπαρξη ισότιμα με αυτήν των άλλων όντων και επιδεικνύει ενδιαφέρον για την ευημερία των μη ανθρωπίνων πλασμάτων. Στο έργο του υποστηρίζεται πως ακόμη και τα άψυχα αντικείμενα είναι πολύτιμα καθώς όλα τα ανθρώπινα και τα μη ανθρώπινα όντα παρουσιάζονται ως αδέρφια και έχουν οντολογική αυταξία. Στόχος της εισήγησης είναι να επισημάνει πως δύναται να αναδειχθεί η εξελικτική άποψη για τη ζωή στη Γη μέσω του σεβασμού και της αναγνώρισης ηθικής αξίας σε κάθε ζωντανό πλάσμα.

Panagiota Boubouli & Father Philip Chamargias

The egalitarianism of living beings in accordance with the biocentric environmental theory of Paul W. Taylor and the biocentric theology of St. Francis

Through this paper we attempt to highlight the environmental theory of biocentrism contrasting the position of Paul W. Taylor with the theological placement of St. Francis. Both from the theological and the philosophical perspective of these thinkers, it is concluded that every living being has intrinsic value. Therefore, it is imperative to humans to respect all living beings without any exception. Biocentrism, as an environmental theory, holds that every living being has its own end in the Aristotelian sense, equating its own good with the ultimate goal of survival and excluding the performance of instrumental value by humans to other living beings. According to Taylor, it should be an a priori assumption that all living beings maintain their own moral standing because they are moral subjects who can benefit or suffer damage. Taylor denies the human supremacy while St. Francis prefers a kind of equality between the various species of fauna and flora. He adopts a different approach to respect the nature compared with the rest Catholic Church because he rejects any kind of hierarchy of species, in contrast to the biblical account of the

creation of the Universe. According to both Paul Taylor and St. Francis, man is an equal member of the biotic community, but he differs due to the fact that he has moral obligations towards it as he is the only one who has the ability to consciously choose to act morally or immorally. Taylor, through his works, provides a philosophical aspect regarding the ethical commitment of man to the respect of the self-worth of other living beings as he does not accept any supremacy of humans from nonhuman beings. People need to share the generosity of earth with the other species and the criterion of moral standing is the respect of the very existence of life. That's why he accepts the restoration justice, according to which people ought to restore any damage they caused to the other living beings. St. Francis likewise treats the human existence equal to that of other beings and shows concern for the welfare of non-human creatures. In his work it is argued that even inanimate objects are valuable, since all human and nonhuman beings are presented as siblings and have some ontological value in itself. The aim of this paper is to highlight the extent to which the evolutionary view of life on Earth can be shown through the respect and the recognition of moral value in every living creature.

Κωνσταντίνος Μωραΐτης

Η ηθική του τοπίου αποδεδειγμένη με όρους τοπολογίας (Ordine topologico)

Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον πως το κείμενο Ηθικής του Baruch Spinoza δηλώνει, με τη διατύπωση του τίτλου του ήδη, την πρόθεση αναφοράς στην πρακτική φιλοσοφία με όρους γεωμετρικής απόδειξης. Ωστε ο θεωρητικός καθορισμός του πράττειν μπορεί να καταστεί αλληλέγγυος προς τα αφαιρετικά υποδείγματα κανονιστικού καθορισμού της επιστημονικής σκέψης και, πιθανότατα, προς την εποπτεία των αφαιρετικών 'σχημάτων' με τα οποία η σκέψη αυτή γεωμετρικά παρίσταται.

Η προηγούμενη συμπερασματική διατύπωση αποτελεί τη βασική θέση της εισήγησης που προτείνεται. Σε αυτήν το Ολλανδικό παράδειγμα του 17^{ου} αιώνα επιλέγεται ως αφετηρία, προκειμένου το ενδιαφέρον της διερεύνησης να στραφεί εντέλει στη σύγχρονη ηθική και επιστημολογική συνθήκη, με κεντρική πρόταση την υποκατάσταση των όρων 'Περιβαλλοντική ηθική' από τους όρους «Τοπιακή ηθική» ή «Ηθική του τοπίου» και με την παράλληλη υποκατάσταση του ευκλείδειου γεωμετρικού παραδείγματος στο οποίο ο 17^{ος} αιώνας αναφέρεται, με το υπόδειγμα της τοπολογικής γεωμετρίας.

Είναι προφανές πως ήδη οι όροι «περιβαλλοντική ηθική» υπερβαίνουν τον φυσικό καθορισμό. Μεταθέτουν τα προτάγματά τους προς συνολικότερες πολιτισμικές προσεγγίσεις, όπως αυτές που δηλώνονται με τις συναφείς λεκτικές περιγραφές της «κοινωνικής οικολογίας», της «πολιτισμικής οικολογίας», της «οικοσοφίας» ή ακόμη της «γεωφιλοσοφίας». Όλες οι περιγραφές αυτές επισημαίνουν τη μετακίνηση από τη φυσική προσέγγιση του περιβάλλοντος, προς τη συνολικότερη, φυσική και πολιτισμική ταυτόχρονα, εκδοχή του. Προς την εκδοχή δηλαδή εκείνη κατά την οποία το φυσικό ή ανθρωπογενές υλικό υπόβαθρο του τόπου, η πολιτισμική αντίληψή και ερμηνεία του, όπως και οι προτάσεις σχεδιασμού, παρέμβασης και διαμόρφωσής του παρουσιάζονται με όρους αλληλοεμπλεκόμενης επιρροής. Πρόκειται για την εκδοχή εκείνη ακριβώς η οποία σε περιοχές όπως η ανθρωπογεωγραφία ή η κοινωνική ανθρωπολογία ορίζεται ως «Τοπίο», ορθότερα «Πολιτισμικό τοπίο», "Cultural Landscape".

Στον προηγούμενο ορισμό η νοητική προσέγγιση του περιβάλλοντος, του τόπου ή ορθότερα του τοπίου αφενός και το ήθος της τελικής «πράξης» παρέμβασης σε αυτό αφετέρου, θεωρούνται αμοιβαία καθοριζόμενα και επιπλέον καθοριστικά συσχετισμένα με τους όρους παράστασής του, με τους όρους σχηματοποίησης και παρουσίας του οι οποίοι διαμεσολαβούν μεταξύ της αρχικής νοητικής εγρήγορσης και της τελικής υλοποίησης. Αν επομένως μπορούμε να εντάξουμε την ανάδυση της *Ethica, Ordine Geometrico Demonstrata*, του Baruch Spinoza, σε ένα ευρύτερο επιστημολογικό και «επιστημικό» πεδίο ικανό να γεννήσει ταυτόχρονα γενικότερους κανόνες ηθικής τάξης, όπως και ειδικότερα 'σχήματα' ευκλείδειου κανονιστικού ελέγχου του περιβάλλοντος και του τοπίου, τότε μπορούμε να απαιτήσουμε

ανάλογη προσέγγιση και για την περίοδο που διανύουμε.

Οι καταληκτικές διαπιστώσεις της εισήγησης που προτείνεται επισημαίνουν πως το σύγχρονο ενδιαφέρον για το τοπίο, η σύγχρονη απαίτηση συγκροτημένου τοπιακού ήθους δεν αντιστοιχεί μόνο στις σύγχρονες συνθήκες περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης, δε επιβάλλεται μόνο από τις απαιτήσεις αιφροδικής ηθικής. Πολύ ευρύτερα χαρακτηρίζει τη συνολικότερη επιστημολογική και επιστημική συνθήκη εμμονής στην καταγραφή, περιγραφή, επεξεργασία και παραστασιακή παρουσίαση διαδικασιών μεταβολής, με όρους οι οποίοι καθορίζουν το σύνολο των κατασκευαστικών προσεγγίσεων παρέμβασης στον φυσικό τόπο όπως και στα ανθρώπινα ενεργήματα. Με όρους οι οποίοι καθορίζουν συνολικά το φυσικό υπόβαθρο όσο και τις ανθρωπογενείς διαμορφώσεις, με όρους δηλαδή οι οποίοι καθορίζουν το ‘Πολιτισμικό Τοπίο’ συνολικά.

Σε συσχετισμό με το νέο αυτό τοπιακό ήθος αποδοχής, παράστασης και δομικής επεξεργασίας των όρων μεταβολής η τοπολογική γεωμετρία αναδεικνύεται σε κύριο φορέα «σχηματισμού» με την Καντιανή έννοια, αφαιρετικής κανονιστικής θεώρησης του κόσμου όπως και επεξεργασίας των πρακτικών παρέμβασης. Ορίζει ειδικότερα τους όρους ενεργούς παράστασης, «προσομοίωσης» των μεταβαλλόμενων συνθηκών και αποβαίνει με τον τρόπο αυτό καθοδηγητής της συνολικότερης πολιτισμικής εποπτείας, επιτυγχάνοντας να αναπτυχθεί τόσο στην περιοχή των εφαρμοσμένων επιστημονικών προσεγγίσεων όσο και στις περιοχές της φιλοσοφίας και των κοινωνικών επιστημών, στην οντολογική προσέγγιση του Gilles Deleuze, όπως και στη Λακανική ψυχανάλυση. Στο εύρος αυτό των κοινά καθορισμένων πολιτισμικών προσλήψεων το Ήθος του μεταβαλλόμενου Τοπίου αποβαίνει καθοριστικό για το συνολικό ήθος των κοινωνιών, υποδεικνύοντας την ανάγκη περιγραφής, πρόγνωσης και σχεδιασμού του πεδίου μεταβολής, παρουσιασμένου και “αποδεδειγμένου με όρους Τοπολογικής τάξης, Ordine topologico .demonstrato”. Αν η Καρτεσιανή προσέγγιση του 17^{ου} αιώνα θέτει με αδιαμφισβήτητο τρόπο «την κατοχή και κυριαρχία της φύσης» από τον Λόγο, “maître et possesseur de la nature”, τότε η σύγχρονη περιβαλλοντική και τοπιακή ηθική επιμένει στον διαρκή πολιτισμικό μετασχηματισμό, ως μέρος ενός περιβάλλοντος ή τοπίου σε συνθήκες διαρκούς μετασχηματισμού.

Konstantinos Moraitis

Landscape Ethics Demonstrated in Topological Order

In his famous *Ethica* Baruch Spinoza invokes the demonstrative certitude of geometry as solid foundation correlated to the “construction” of practical philosophy. Thus normative thinking, concerning human activity, is presented as analogous to the abstract norms controlling geometrical approach and consequently analogous to the perception of the abstract “*schematization*”, through which geometry is expressed.

The above assumption may be considered as central for the proposed essay. According to it, the 17th century Dutch reference may be used as the initial example of an extended line of paradigms, finally aiming to the contemporary ethical and epistemological condition. In relation to this sequence of research we shall use the terms “Landscape Ethics” instead of “Environmental Ethics” and we shall try to substitute the initial Euclidean paradigm, to which 17th century refers, with the paradigm of modern and contemporary use of topological geometry, thus describing both the general “*ethos*” of a society under continuous transformation as well as its specific representational and constructional techniques.

It is obvious that the terms ‘Environmental Ethics’ surpass reference to natural entities. They transpose their interest to the direction of cultural approaches, as those described by “social ecology”, “cultural ecology” or even “geo-philosophy”. All those descriptive efforts insist on the need of alternative approaches, having to do not only with natural environmental substratum but, moreover, with holistic definitions, natural and cultural simultaneously. Such approaches should research the natural or

anthropogenic materiality of place as well as, in interrelated terms, its cultural perception and hermeneutics and moreover the social “*praxis*”, concerning its design and constructive formation. It is this very approach that is characterized, by scientific disciplines such as Human Geography or Social Anthropology, as “Landscape” or, more precisely as “Cultural Landscape”.

In the definition for “Cultural Landscape” previously offered, mental approaches to environment or to place identity or more accurately to landscape validation appear eventually correlated to “representational ethics”; to the schematization and presentation processes mediating between initial mental alertness and final implementation. If thus we dare integrate Baruch Spinoza’s *Ethica, Ordine Geometrico Demonstrata* in a broader epistemological and epistemic field, capable to give birth to general ethical norms, as well as to particular Euclidean “*schemata*” regulating environment and landscape formation, then we may also proclaim a similar approach in contemporary era. The conclusive assumptions of the proposed essay indicate that contemporary interest for landscape, contemporary debate for landscape “*ethos*” do not only correspond to environmental awareness and sustainable ethical requirements. They rather designate, in a much broader sense, a generalized epistemological and “*epistemic*” tendency for recording, describing, elaborating and simulating transformation processes, which in a way affects the totality of applied sciences and constructive practices, intervening in natural or anthropogenic environment. We shall insist on the remark that this generalized epistemological and “epistemic” tendency seems to be landscape oriented in its essence, as it corresponds to spatial entities under natural or manmade transformations that could be included in the conceptual depth of “Cultural Landscape”.

In accordance to the above presented contemporary landscape conception, related to the perception, simulation and structural elaboration of the transformation processes, Topology appears to propose a central “schematizing” possibility, in the Kantian sense of the term; a theoretical approach offering an abstracted normative perception of the reality, as well as a modelling agent for intervention through constructive practices. It describes the possibility of an active representation or simulation that exceeds mathematical theory, and imposes itself as a leading cultural reference in philosophy and social sciences, in Deleuzian ontology and Lacanian psychoanalysis, as well as in applied scientific practices. In the extent of all those mutually related domains the paradigm of landscape under transformation appears decisive for the overall social “*ethos*”. It indicates the need for description, prevision and design of the possible change, “presented and demonstrated in terms of topological Order”. If the 17th century rationalism implies Cartesian dictum about human intellect being “*maître et possesseur de la nature*” in an indisputable, unaltered way, then contemporary environmental and landscape ethics insist on the validity of cultural existence in a state of continuous mutation, being part of environment or landscape under transformation.

Σταυρούλα Νικολή

Ευθανασία: «οι αλήθειες της θεωρίας μεταβάλλονται από την πράξη;».

Ανακούφιση από τον πόνο ή συμμετοχή στην αυτοκτονία;

Σε κάθε εποχή ο άνθρωπος κατανοεί την πραγματικότητα και προβληματίζεται γύρω από τα μεγάλα ζητήματα της ζωής σύμφωνα με τις δυνατότητες, τα μέσα, τις γνώσεις και τις γενικότερες αντιλήψεις που έχει καθώς και τις ιδιαίτερες καταστάσεις που αντιμετωπίζει. Γι’ αυτό και μπορεί να συναντήσει κανείς ποικίλους προβληματισμούς από εποχή σε εποχή αλλά και από περιοχή σε περιοχή και δεν πρόκειται να αντιμετωπίσει ίδιες καταστάσεις, γνώσεις και δυνατότητες και μάλιστα σε θέματα, από τα οποία προκύπτουν σοβαρά ηθικά διλήματα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της κατάστασης αποτελεί και η ευθανασία, η οποία νοείται ως ο καλός ή εύκολος θάνατος, ο ένδοξος, ο έντιμος και ευτυχής θάνατος. Ωστόσο, ως πράξη εσκεμμένου τέλους της ζωής ενός ασθενούς, ακόμη και με αίτησή του ή αίτηση των στενών του συγγενών, είναι

ανήθικη. Αυτό δεν εμποδίζει τον ιατρό να σεβαστεί την επιθυμία του ασθενή, να αφήσει τη φυσική εξέλιξη του θανάτου να ακολουθήσει το δρόμο της, στη τελική φάση της νόσου. Βέβαια πρόκειται για μια πράξη η οποία σε άλλα κράτη είναι νομοθετημένη-κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες-και σε άλλα όχι, σύμφωνα πάντοτε με τα ήθη, έθιμα αλλά και θρησκευτικές αντιλήψεις του εκάστοτε.

Έτσι λοιπόν η ευθανασία θα μπορούσαμε να πούμε ότι τελεί σε μεγάλη συνάφεια με την αυτοκτονία. Και αυτό συμβαίνει γιατί αφορά άτομα τα οποία θέλουν να πεθάνουν, δεν μπορούν όμως τα ίδια για διάφορους λόγους να προκαλέσουν το θάνατο τους. Εάν τα άτομα αυτά ήταν σωματικά ικανά να αυτοκτονήσουν θα το έπρατταν. Η σωματική τους αδυναμία όμως επιβάλλει ένα δεύτερο εμπλεκόμενο πρόσωπο. Όταν όμως δεν υπάρχει αυτή η επιθυμία, τότε η κατάσταση περιπλέκεται και δύσκολα μπορούμε να μιλήσουμε για ευθανασία. Για να στοιχειοθετείται η επιθυμία ή συναίνεση, πρέπει να υπάρχει πνευματική ικανότητα και διαύγεια, ικανοποιητική επαφή με το περιβάλλον. Αυτός είναι ένας ακόμη παράγοντας πολύ σημαντικός που λαμβάνεται υπ' όψη, πριν αποφασίσουμε να χαρακτηρίσουμε ευθανασία μια πράξη στέρησης ή αφαίρεσης της ζωής, κάτι το οποίο θα εξετάσουμε αναλυτικότερα κατά την Ανακοίνωσή μας. Με βάση όλα τα παραπάνω διαπιστώνεται η διάκριση της ευθανασίας σε δύο επίπεδα, σε αυτό της έκφρασης της συναίνεσης και σε αυτό του τρόπου που ακολουθήθηκε για τη διενέργειά της. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνονται ενδιάμεσοι συνδυασμοί και μπορούμε να έχουμε ενεργητική εκούσια ευθανασία, παθητική εκούσια ευθανασία, ενεργητικά μη εκούσια, ιατρικά υποβοηθούμενη αυτοκτονία, αλλά και τα αντίστοιχα επιχειρήματα τόσο υπέρ αυτής όσο και κατά αυτής.

Για τους παραπάνω λόγους αλλά και από τις υποκατηγορίες αυτών των διλημμάτων προκύπτουν πολλά ηθικά, πρακτικά καθώς και ιατρικά ερωτήματα τα οποία καλούμαστε να προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε με περαιτέρω έρευνα και ανάλυση.

Odumayak Okpo

Multinational oil companies in Nigeria's Niger delta and their moral obligation to host communities

This paper shows that the multinational oil companies operating in Nigeria's Niger Delta of Nigeria have moral obligation to their host communities. The activities of these multinational organizations have affected the environment and livelihood of people in the area. The exploration and exploitation of oil companies in Niger Delta and its attendant abuse on environment have been more conspicuous. It has been argued that Niger Delta region suffers from severe damages as a result of the activities of the multinationals. Hence, serious damage has been done to the aquatic and marine life of the communities. There are many claims that multinational oil companies have not abided by environmental standards or provided compensation in accordance with the law for damage resulting from oil exploration and production. However, the realities of the Nigerian legal system make it difficult to establish or enforce such obligation. The aim of this paper is an attempt to grapple with these questions: Do multinational oil companies operating in the Niger Delta have any moral obligation to their host communities, as regard environmental pollution? Why should the multinationals be held responsible for social and environmental problems in the oil producing communities when they pay royalties to the government? Can the multinationals be held morally responsible? To achieve the objective of this paper, we shall employ the ethical principle of beneficence and Kant's ethics.

Βασιλική Μαρία Πανάτσα

Το οικολογικό ζήτημα υπό το πρίσμα της ηθικής θεωρίας των δικαιωμάτων

Η ηθική θεωρία των δικαιωμάτων αποτελεί τον τομέα εκείνο της ηθικής φιλοσοφίας που τοποθετεί τα δικαιώματα στο επίκεντρο της ηθικής σκέψης και επιχειρεί να διευθετήσει περίπλοκα ζητήματα που

ταλανίζουν την ανθρωπότητα. Ένα από τα πλέον κρίσιμα ζητήματα που προσφάτως εντάχθηκε στον τομέα ενασχόλησης της εν λόγω ηθικής θεωρίας, και που αμέσως τοποθετήθηκε στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός της, αποτελεί εκείνο της προστασίας του περιβάλλοντος. Πρόκειται για ένα ζήτημα που απέκτησε ιδιαίτερη βαρύτητα από την ολοένα και μεγαλύτερη συνειδητοποίηση των σοβαρών περιβαλλοντικών προβλημάτων που προέκυψαν κατά τις τελευταίες δεκαετίες εξαιτίας της ανθρώπινης δραστηριότητας. Ο σεβασμός και η προστασία του περιβάλλοντος, που εντάσσονται στα «δικαιώματα αλληλεγγύης» ή αλλιώς στην τρίτη γενιά δικαιωμάτων, αποτελούν τον τελευταίο σταθμό στη μακρά πορεία κατοχύρωσης και προάσπισης δικαιωμάτων. Ωστόσο, ακόμη και σήμερα, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις καταπάτησης συνταγματικώς κατοχυρωμένων δικαιωμάτων που προστατεύουν το περιβάλλον, με βάση οικονομικές και πολιτικές σκοπιμότητες, αγνοώντας συχνά πλήρως την ηθική διάσταση των συνεπειών που μια τέτοια πρακτική επιφέρει. Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι η μελέτη του τρόπου με τον οποίο η ηθική θεωρία των Δικαιωμάτων είναι δυνατόν να λειτουργήσει υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος, με στόχο τη συμπόρευση της ανθρώπινης ευημερίας με εκείνη του υπόλοιπου φυσικού κόσμου. Πιο συγκεκριμένα, επιχειρούμε να καταστήσουμε σαφές πως ένα υγιές περιβάλλον αφενός αποτελεί για τους ανθρώπους προϋπόθεση προκειμένου τόσο οι ίδιοι όσο και οι μελλοντικές γενιές να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των πρώτης και δεύτερης γενιάς δικαιωμάτων τους, αφετέρου δε προκύπτει ως αναγνώριση της εγγενούς αξίας που διέπει τα μη ανθρώπινα όντα. Προς την κατεύθυνση αυτή, γίνεται αναφορά σε διακηρύξεις, συμβάσεις και συνθήκες οικουμενικού χαρακτήρα που κατοχυρώνουν δικαιώματα προστασίας του περιβάλλοντος.

Vasiliki Maria Panatsa

The ecological issue in terms of the ethical theory of rights

The Ethical Theory of Rights is the field of moral philosophy that places rights at the center of moral thinking and attempts to address complex issues that beset mankind. One of the most critical issues that was recently incorporated in the field of that ethical theory and was immediately placed at the center of its interests is that of the environmental protection. This is an issue that gained particular attention after the growing awareness of the serious environmental problems that occurred during the last decades due to human activity. The respect and protection of the environment, which are part of “solidarity rights” or, in other terms, third generation rights, are the last stop on the long course of fortifying and defending rights. However, even today, there are many cases of violation of constitutionally guaranteed rights that protect the environment, based on economic and political ends, often completely ignoring the moral dimension of such a practice. The purpose of this paper is to study the way that the ethical theory of Rights can work in favor of the environmental protection, in order to align human welfare with that of the rest of the natural world. In particular, we attempt to make clear that a healthy environment is, on the one hand, a precondition in order for humans and the next generations to ensure the fulfillment of the first and second generation rights and, on the other hand, an outcome that derives from the recognition of the intrinsic value of nonhuman beings. To this end, we refer to universal declarations, conventions and treaties that secure environmental rights.

Ναταλία Πανάτσα

Η τεχνολογική ανάπτυξη και η οικοφεμινιστική της προσέγγιση

Τα εντυπωσιακά άλματα της επιστήμης και της τεχνολογίας των τελευταίων δεκαετιών, πρωτοφανή στην πορεία της ανθρώπινης ύπαρξης, δεν έχουν οδηγήσει μόνο σε θετικές εξελίξεις, αλλά έχουν επιφέρει και μια σειρά σοβαρών προβλημάτων, εκ των οποίων χαρακτηριστικότερο ίσως είναι εκείνο της υποβάθμισης του περιβάλλοντος. Η φεμινιστική ηθική φιλοσοφία, έχοντας ως όραμα την αναβάθμιση της θέσης των γυναικών και άλλων καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων στο ηθικό στερέωμα, παρακολουθεί με

ενδιαφέρον τις οικολογικές προκλήσεις της εποχής. Με την προσέγγιση των περιβαλλοντικών ζητημάτων από μια φεμινιστική ηθική ματιά, προκύπτει ο χώρος της φεμινιστικής ηθικής που είναι γνωστός υπό τον όρο Οικολογικός Φεμινισμός ή, εν συντομία, Οικοφεμινισμός (ecofeminism). Ο οικοφεμινισμός συνενώνει τις επιταγές του οικολογικού κινήματος με τις θέσεις της φεμινιστικής ηθικής θεωρίας και υιοθετεί εμφανική στάση υπεράσπισης της αλληλοσύνδεσης και αλληλεξάρτησης του ανθρώπινου πολιτισμού με τα υπόλοιπα έμβια και άβια όντα. Παράλληλα, η οικοφεμινιστική ηθική θεωρία αναγνωρίζει την έμφυλη διάσταση των οικολογικών προβλημάτων που έχουν προκύψει από την ανθρωποκεντρική και ανδροκεντρική προσέγγιση της τεχνοεπιστημονικής ανάπτυξης και υποστηρίζει πως κάθε προσπάθεια αντιμετώπισής τους είναι ελλιπής όταν δεν ενημερώνεται από τη μεταβλητή του φύλου. Σκοπός της παρούσας εργασίας είναι η πρόταση ενός εμπλουτισμένου μοντέλου ηθικής, το οποίο θα φέρει στη βάση του τις αρχές της φεμινιστικής ηθικής θεωρίας, θα είναι όμως παράλληλα ενημερωμένο και από τις κυρίαρχες ηθικές θεωρίες, με στόχο την αντιμετώπιση των αρνητικών συνεπειών της τεχνοεπιστημονικής ανάπτυξης τόσο για τις γυναίκες όσο και για το περιβάλλον. Μέσα από την προσέγγιση του χώρου της οικοφεμινιστικής ηθικής καθίσταται σαφές πως πρότασή μας δεν είναι η αντικατάσταση του παραδοσιακού ηθικού στοχασμού αλλά ο εμπλουτισμός του με τις αρχές της φεμινιστικής ηθικής και η συνδυαστική αντιμετώπιση της καταπίεσης επί των γυναικών και επί του φυσικού περιβάλλοντος που σηματοδοτεί τη σύγχρονη πραγματικότητα.

Natalia Panatsa

Technological development and its ecofeminist approach

The impressive leaps in science and technology of the past decades, unprecedented in the course of human existence, have not only lead to positive developments, but have also brought a number of serious problems, the most characteristic of which might be the degradation of the environment. The feminist moral philosophy, having as its vision the upgrading of the status of women and other oppressed social groups in the moral firmament, observes with interest the ecological challenges of our time. With the approach of the environmental issues from a feminist ethical perspective, emerges the field of feminist ethics that is known under the term Ecological Feminism or, briefly, Ecofeminism. Ecofeminism unites the imperatives of the environmental movement with the positions of feminist ethics and becomes emphatically defensive of the interrelatedness and interdependence of human culture with the rest of the animate and inanimate beings. At the same time, the ecofeminist ethical theory recognizes the gendered dimension of the ecological problems that have arisen because of the anthropocentric and androcentric approach of the technoscientific development and argues that every attempt to deal with them is incomplete when it is not informed by the gender variable. The purpose of this paper is the proposal of an enriched ethical model, which will have as its base the principles of the feminist ethical theory, but at the same time will be informed by the dominant ethical theories, with a view to face the negative effects of the technoscientific development both on women and on the environment. Through the ecofeminist ethical approach it is made clear that our intention is not the replacement of the traditional moral reflection, but its enrichment with the principles of feminist ethics and the combined confrontation of the oppression on women and on the natural environment that marks the contemporary reality.

Gauri Pande

The Essentiality of Duty

“Let justice be done even if the heaven falls,” is a statement which directly refers to Deontic ethics. Being a branch of ethics it adverts to the applied ethics in the form of Goodwill. Deontic ethics which was propounded and popularised by Immanuel Kant says that “The only thing which is good without

any qualifications is Goodwill.” Kant defines goodwill as unconditional and categorical and says that one should act in such a manner that at the same time he wishes that it becomes a moral law. In addition to that he also said that an action’s moral worth should not be determined by its consequences which means that duty should be done for duty’s sake.

Deontic ethics poses similarity to the most sacred testimony of Indian Philosophy which is the Bhagwat Gita. The Karma theory of Gita which says that Karma should not be dependent upon the Phala (result) qualifies that one should perform his duty without being influenced by the possible result. The outcome of the duty should never affect the actions. Although the Karma theory gives three types of Karma but the one which relates to Goodwill is the Saatvik karma because it talks about performing an action selflessly. The whole concept of Goodwill depends upon actions done for moral obligation without seeking self interest in them.

Deontological theory focuses more on the moral worth of actions but in the context of applied ethics moral worth of an action cannot be determined and even if it is it becomes very subjective. Individual differences exist within human beings and any action which is moral for one human being may prove to be immoral for someone else. Kant also introduced the term rational agent. According to him a rational agent is someone who performs his duty as per the principles. But it is very hard to find someone who can perform a duty just for the sake of performing it.

The theory of Goodwill is essential in the contemporary era. Morality becomes subjective only when selfish motives are attached to it. The dwindling nature of beings and the catastrophic condition of the world motivates to follow the Kantian principles and act for the interest of morality and not for self-interest.

P. K. Pokker

Greek philosophy and global thinking: Towards an ethical aesthetic for a harmonious plural cosmos

Philosophy as a branch of knowledge is the contribution of ancient Greek thinkers. It is wonderful to think of their contribution and talk in terms of their philosophical discourses in the present context. Indeed it is amazing that they had thought and talked about all affairs of social life. Those who teach and study philosophy go through ancient Greek philosophy all over the world because almost all philosophical terms are their contribution. All Universities in India teaches philosophy and Greek philosophy is the cardinal aspect of the syllabi. From Pre-Socratic to post-modern philosophy the spirit of enquiry and ethical commitment remain untainted. Philosophy is the only branch of knowledge that seeks ethical principles. In all cases of warranting justice such as developmental matters or gender issues philosophy raises the questions concerning ethics. Now that education itself is based on day to day profit making the role of philosophy becomes more relevant and rigorous than ever.

In a period of globalization like ours Philosophers all over the world have arduous works ahead of them. The world around us exhibits various calamities. Human species seems to be on the brim of extinction. The troubles are not of inadvertent nature. Man has created many chaos out of which he/she is to be salvaged. He/she has produced lot of wealth and prospects. Along with all prosperities he/she has created a dangerous situation too. Lot of instruments, machines, missiles, cluster bombs and leisure commodities have been produced by human effort. Human inventions have been helpful to transcend time and space. The might of man has tremendously progressed. If Plato or Aristotle re-visits (their spectres as well) the present world, they might wonder that they have reached an entirely new orbit. At the same time it is pity to see that the power we acquired through our knowledge and most of our inventions are destructive in nature. Now that the Socratic tradition shows the knowledge of a unique type even now a days we are bound to

re-visit Greek thoughts to strengthen our secular democratic values and sense of justice. Socrates was ready to accept any position if the other positioned opposite to him could convince about what he argues.

As Georg Gadamer argues it was the Greeks who taught the world how to develop a methodology of future scientific life (Hans-Georg Gadamer, *The Beginning of Knowledge*, Continuum, 2001). However whatever the philosophers taught and we learnt are now in peril. The methodology of ancient philosophy is to be regained *mutatis mutandis*. An aesthetic of an ethical nature is to be cultivated. It is a strenuous work to evolve an aesthetic of new ethical content. It should comprise questions which are themselves answers amidst the hue and cry of postmodernism. Productions of beauty should comply with the ethical principles of life. Production of beauty in all paths of life such as fine arts, architecture, music and even the creation of our surroundings should fit into a new world of justice. The enquiry towards a new ethical aesthetics extends to the locations of injustice. Then we have to look into progress as conceived now and analyse the context of denying justice. Our productions of all kinds need conceptual shift. We have entertainments of postmodern kinds with huge financial commitments. Our architecture, films, TV operas, music and the like remain on the bricks of hard earned money. Squandering money also brings injustice to the needy people. So debates in the area of aesthetic production with ethical motives are essential in the coming days. The future philosophical focus should be to develop an aesthetic with ethical connotations.

Valerian Ramishvili

Socrates and Heidegger: explanation of human dignity and virtue

Guidelines of the contemporary human being are: human well-being and freedom, which implies the cult of personal success, growth of wealth, influence and power, which is based on the freedom of the “will to power”. The life of the modern man was impregnated with confrontation of the principles of happiness, success and dignity. Power still struggles against human dignity most intensely, as the will to power acknowledges dignity as its enemy which does not obey its aspiration to total domination. Not freedom, which is understood as the freedom of the “will to power”, but dignity being is the foundation of human freedom, personality and responsibility; without dignity man loses humaneness. We acknowledge the Human dignity as a base of tolerance, solidarity and communication. In a global world the ideal of human being must be human dignity, as a special form of human being and not a hero, not a happy individual, a holy man or a successful in career person

We must establish new standards of humanity and normality.

Dignity, Virtue cannot exist without the freedom to make moral choices. While freedom is essential, it is not enough. It is the highest political goal, but not life’s highest objective. Dignity is form of knowledge and is based on the special form of knowledge. For Socratic intellectualism, virtue must be understood as a knowledge related to the soul. For Heidegger dignity is not only understanding of being but also form of Human being. Dignity is based not on practical knowledge, but on the understanding of being, as metaphysical knowledge.

The Daemon of Socrates is conscience and knowledge. Socrates and Heidegger search for the foundation of the daemon and *παιδεία*, understanding of being. They try to base human dignity on metaphysical knowledge and not on the faith of God. For Heidegger human dignity is not a moral-ethical definition but rather an existential-ontological definition of the human Being which determines the ontic understanding of human dignity. Dignity, as a comprehension opens the world and the place of a person in the world differently. If conscience is the call of Being, then Dignity is a silent power one feels in oneself and the courage of Being according to the Rule of Dignity. It is “the power of the powerless”, (Václav Havel) which gives us the ability and strength to confront the hard power and the soft power characteristic of masses and authorities, and to be confident of one’s own truth and morality. This silent power and

courage are based on the free thinking of Being, which enables man to be the guard and the neighbour of Being.

Socrates and Heidegger tried not lose dignity in crises, when faith of God become problematic. Acknowledgement of human dignity is acknowledgement in yourself, of something divine, uncommon. Socrates and Heidegger founded human dignity not on faith of God, but human dignity founded the being of God.

Paideia and Maieutics as a way of detecting the Dignity in yourself by Socrates and Heidegger. The dignity in advance says to a person what isn't permissible for the human, for a person. The conscience reproaches a person *post factum* of what it is inadmissible. The Conscience is reminding of dignity. Human dignity is basis for humans freedom and obligation and its unity. Free thinking about Being serves neither power nor the will to power. Without free thinking about Being, it is impossible to establish freedom. Carrying out a dignity Being means being a shepherd and neighbour of Being and defending the truth of Being. From free thinking about Being originates Human responsibility before entities, this is what human's claim for being the centre of all entities and the master of all entities is based on.

Bernard Reber

Global climate warming ethical and political governance. From polis to deliberative system

This communication broaches the issue of global climate governance from a moral and political philosophical perspective. This forms the core problem for the constitution of an effective regime of climate governance. But, global ethics and politics are two different things (Chardel, Gossart, Reber, 2012). They have to meet different requirements. Therefore global governance requires to make conceptual links to articulate ethics and politics (Reber, 2012). Nevertheless, it is true that environmental challenges and more precisely climate warming commands such a governance. Indeed, more than other environmental problems, *The climate*, constructed as one common entity, requires a global governance. In philosophy we have on the one hand many works on environmental ethics (Schmidtz and Willott, 2002) distinct from those on global governance, broadly divided between moral philosophy and political philosophy (or theory).

This communication will present and evaluate some research undertaken in connection with these issues and will try to make the links between the fields on ethics of climate warming and its governance. The originality of this paper lies on the connections between global ethics and politics. Besides that it presents an overview and synthesis of various philosophical approaches, different in term of philosophical styles and objects. They come from different times and origins.

Firstly, it will return on some early attempts to discuss the institutional requirements to be able to face environmental (and climate) challenges, under the terminology of *social ecology* (Bookchin, 1981; Chardel and Reber, 2014). Murray Bookchin is one of the first social and political ecologist, forgotten in the actual Anglo-Saxon debate (i.e. in Gardiner, Caney, Jamieson, Shue, 2010) or in the field of environmental philosophy (FISP, 2014), despite he has coined the term of social ecology. For him the solutions to climate crises have to be found on the local level (*polis*), with endowed and multi-skilled citizens. The communication will briefly compare other studies in social and political ecology (Moscovici, Latour), that are very far from analytical philosophy, despite of their great influence out of France and in sociology of sciences and technologies.

Secondly this communication will propose a critical inquiry of some analytical philosophical approaches of climate ethics (Gardiner, 2006; Gardiner, Caney, Jamieson, Shue, 2010). Recently the climate ethics has produced some specific questionings and ways to answer to them. If these works are very relevant to deal with some problems discussed in the international political forums they do not address the governance problems.

Therefore I will thirdly make the link between these works to give them a strong political turn, making the most of deliberative democracy interpreted as a system (Stevenson and Dryzek, 2014). Indeed the deliberative democracy theory is very prominent in political theory and might be relevant to deal with climate governance. Deliberative system (Dryzek, 2010; Parkinson and Mansbridge, 2010) might be a solution to govern the climate system. It goes beyond the limits of mini-public debates or the Bookchin municipalism.

A last step has to be done, relevant in the framework of this international conference. The Aristotelian deliberation understood as a literary genre appropriate to discuss the future might be introduced in the discussion of the theory of deliberative democracy. We can enlarge his conception of deliberation to go beyond the discussion of the possible actions, considering the controversies on the future possibilities (Reber, 2012). We open there a space for precautionary approach and not only prevention (Reber and Sato, 2009).

In conclusion I will try to take the best of these very different approaches, which authors ignore each others. For instance the difference Latourian competences (disciplines) in his politics of nature, the accurate ethical arguments in the analytical climate ethics and the political deliberation between different deliberative arena (with and without authority).

Adam David Roth

Ethical Rhetoric and Therapeutic Persuasion in the Classical World

This paper seeks to uncover a fundamental conception of rhetoric as therapeutic, a conception that was arguably overshadowed in Aristotle's attempt to build the philosophical foundation for his "scientific" system of rhetoric. By reviewing historical evidence that suggests how early rhetoricians of the Classical period participated in the ancient Greek tradition of consciously using words for healing purposes, I aim to show in this essay that classical rhetorical theory was influenced by therapeutic principles and ethics that prioritize the healing of individuals, more than just the persuasion of audiences. This therapeutic and ethical orientation to rhetoric was almost forgotten in the hands of Plato and Aristotle, when rhetoric was disconnected from healing and understood almost exclusively as a civic art which gave itself over to the institutions of the city-state, mainly the assembly, the court, and the various places of state-sponsored ceremonies (Plato's *Gorgias*, 452-456; Aristotle's *Rhetoric*, I, II, 22-III). Even then, the therapeutic instrumentality of rhetoric remains evident in classical rhetorical theory, and it points us toward a vision of rhetoric that operates not only under an influence model of persuasion, but also within a cultural paradigm that widely respected and support the medicinal uses of speech. After identifying this early verbal therapeutic tradition and the role that incipient rhetoric plays in it, I go on to show how Classical rhetoric and ancient Greek philosophy have more in common with each other than either Plato or Aristotle encourage us to see. By displacing persuasion temporarily as the key term for investigating rhetorical practices in the polis, I begin to redefine the relationship between rhetoric and philosophy in ancient Greece on the basis of their similar commitments to verbal therapeutic practices. As I will show, from the curative power of words in Homeric poetry, through the therapeutic function of language in the Sophists, to the ethical and moral healing found in Plato's dialogues, and later in Hellenistic philosophy, by the Stoics, Skeptics, and Epicureans, the calculated use of therapeutic words is a common denominator linking rhetoricians and philosophers together in a shared historical, cultural and ideological commitment to the relief of human suffering and the flourishing of individual and civic life.

Debika Saha

Global Justice: Myth or Reality?

The present trend of globalization is intimately connected with global ethics which in turn is related with global justice. There are different ethical issues which makes this global justice more demanding. Due to the changed lifestyles, traditional worldviews are reinterpreted in a new way. The changed lifestyles make our living a bit complex. We are now connected with the world community as a whole. Any upheaval anywhere, whether social, economic or political influences our lives. As a result the demand for global justice is increasing in this decade. But, how to define this concept of 'justice'? Is it a myth or a reality? Starting from Immanuel Kant to John Rawls, attempts are made to define this concept of 'global justice'. The present paper is an attempt to explore this concept.

Καλομοίρα Σακελλαράκη

Δικαιώματα και παρένθετη μητρότητα

Η συγκεκριμένη εισήγηση πραγματεύεται τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει η σύγχρονη βιοηθική όσον αφορά τους όρους των δικαιωμάτων και συγκεκριμένα στην περίπτωση της παρένθετης μητρότητας. Αναφέρεται χαρακτηριστικά ο ρόλος της επιλογής στον φιλελευθερισμό κατά τον Nozick, οι εναλλακτικές προτάσεις δικαιοσύνης του Dworkin αλλά και το ενορατικό ιδεώδες του δικαιώματος της ίσης ευκαιρίας κατά τον Rawls, ως κάποιες θεωρίες που δίνουν τη δυνατότητα στη Βιοηθική να οδηγηθεί σε έναν κοινά αποδεκτό δρόμο. Τονίζεται η περίπλοκη σχέση ανάμεσα στις ηθικές προσεγγίσεις και σε αυτές των δικαιωμάτων, θεμελιώνοντας παράλληλα τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, την αξία του ατόμου και την ακεραιότητα της ανθρώπινης ύπαρξης. Επισημαίνεται πως τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν τη δυνατότητα να αποτελέσουν κανονιστικό εργαλείο για την αξιολόγηση των επιτευγμάτων της βιοηθικής και ιδιαιτέρως της παρένθετης μητρότητας και αξιολογείται η συμβολή της στην εύρεση ασφαλιστικών δικλίδων που θα εξασφαλίσουν την πραγμάτωση της παρένθετης κηδεύσεως, μιας πράξης που διακρίνεται από ουσιαστική αλληλεγγύη. Τέλος, διασαφηνίζεται η εφαρμογή βιοηθικών αρχών και η αναφορά στις όποιες συνέπειες μπορεί να έχει η συγκατάθεση του ανθρώπου στη νέα τεχνολογία.

Makoto Sekimura

The question of *chora* in Plato and of *fudo* in Tetsuro Watsuji

The aim of this paper is to discuss the question of the human ecological relationship to the environment through a comparative analysis of Greek thought and Japanese thought. Plato introduces, in his cosmology in *Timaeus*, a concept of place where sensible images are produced in imitation of intelligible beings. Described as a "third thing" that is neither sensible nor intelligible, he calls this place *chora*. *Chora* is a dynamic place that differs from abstract space and interacts with material things that are produced there. How should we understand the third entity and its significance in our contemporary life? The question can be examined in light of the thought of the Japanese philosopher, Tetsuro Watsuji, who developed a theory on the notion of *fudo* (human milieu) that represents the spatial relation between nature and culture. In traditional Japanese culture on which the theory is based, the relationship between people, between human beings and the environment, comes first and determines human identity. This notion provides us an ontological base, which precedes the subject-object opposition. *Fudo* as well as *chora* is a place inseparable from things that are generated there. A comparative examination of the Greek and Japanese concepts seems fruitful in thinking about a way to overcome the opposition between nature and culture which modern dualism has established.

Xianxia Shao

Mohist Cosmopolitanism

Mohism is one of the most influential schools of pre-Qin philosophy in China. Its founder, Mozi (circa 480 B.C.—400 B.C.), lived in the Warring States Period (475 B.C.—221 B.C.) in the history of China. He and his disciples witnessed the disastrous consequences of the wars and conflicts between the states at that time and hoped to live in the world in which there would be no such wars and hatred among the people and the states. Mozi developed and defended an earliest Chinese version of cosmopolitanism in *Mozi*, a collection of works and sayings by Mozi and his disciples. His theory of cosmopolitanism consists of three doctrines: 1. the doctrine of “denouncing aggressive warfare”; 2. the doctrine of “universal love” (or “all-embracing love”); and 3. the doctrine of “identifying with the superior (the possible ruler of the whole world) and unifying the views (morals) of the whole world.”

Due to the limited resources and different interests, human beings cannot avoid conflicts. How should we solve such conflicts? According to Mozi’s doctrine of “denouncing aggressive warfare,” the best bet is not appeal to wars. His reasons against wars are mainly as follows: A. wasting man power and money; B. destroying harmonious ethical relations/orders among members of family, families, as well as states; C. not good for the one who starts the war; D. one who advocates wars would inevitably fall into an inconsistent or self-contradictory position in his views or values. Mozi’s ethical theory behind those reasons is a cosmopolitan version of consequentialism, according to which, what is right depends upon whether it is beneficial to all the people in the world, no matter who they are. Mozi also refuted a few possible objections.

Mozi proposed a doctrine of “universal love” as a solution to the conflicts of human interests. He believed that wars among the people and the states are due to the lack of “universal love.” So, to avoid wars, we need “universal love,” i.e., “to treat the states of others as one’s own, to regard the houses of others as one’s own and to treasure the bodies of others as one’s own.” In other words, we should treat each other as a cosmopolitan (*kosmopolitê*).

However, if the others did not believe in “universal love” and returned hatred and wars against those who try to show their “universal love,” the doctrine of “universal love” would not work. To make it effective, according to Mozi, we need a universal ruler (the son of Heaven), i.e., a cosmopolitan government, and unified morals or values. Mozi developed a detailed steps to show how such a ruler or government and a system of unified values could be realized.

In the end, the paper deals with some possible objections to the Mohist cosmopolitanism.

Yasheng Shen

Arguments against the Relativism of Ethical Values

Nowadays the process of globalization is speeding up, the interaction and collision of ethical values among people of different areas of the world is getting more and more frequent and serious. Philosophers are responsible to help people to get scientific and comprehensive understanding of the issue of ethical value. All the theories, conceptions and viewpoints on the issue of ethical values could be classified as three kinds: realism or monism, relativism or pluralism, skepticism or nihilism. The nihilist view does not deserve any kind of discussion. The relativist view is not rational but it perplexes many people sometimes, it usually defends itself by six strategies. My paper aims to refute this kind of defense and to expose their fallacies. It follows that only the realist view on ethical values, which considers only the humanitarian and all what is based on humanitarian grounds could be the criterion of judging what is right or wrong, what is good or evil, what is beauty or ugly. Only with this universal and objective criterion, we could find the right way of the progress of our current world and the whole of human history.

Shang Shi

Thomas Scanlon's Moral Contractualism

Thomas Scanlon is an outstanding representative of Western Contract Theory after Rawls, and his Moral Contractualism has made up the deficiencies of Rawls' Theory of Contract to a large extent. Rawls' Theory of Contract pays attention to social justice in the institutional aspect, while Scanlon focuses on moral basis of the contractualism and lays emphasis on the importance and priority of moral motivation. The paper is mainly divided into three parts. The first part discusses difficulties and disasters Rawls' Theory of Contract encounters in the contemporary era; in the second part, Scanlon's improvement of the Contract Theory and basic characteristics of his contractualism are discussed and analyzed; the third part discusses and briefly evaluates approaches to realize Scanlon's Moral Contract Theory. As far as I'm concerned, Scanlon's contractualism is a delicate theory of contract, and his inquiry about whether people's behavior is morally proper or not provides beneficial enlightenment for people nowadays to cultivate their moral consciousness and promote social harmony.

Ion Soteropoulos

Apeiron Civilization: The Irruption of Infinity in Science, the Universe, and Society

We are experiencing an unprecedented metaphysical crisis in which the very foundations of our finite civilization are disintegrating. The finite analytic paradigm upon which civilization is based is in decline because of its inability to solve a series of ontological, epistemological, and social problems generated by our civilization itself. This constitutes the core of the crisis.

During this inexorable decline, the irruption of infinity in science, society and the physical universe becomes the new paradigm, one that aspires to transform the unsolvable problems of our finite civilization into comprehensive solutions.

In this paper we will show schematically how the irruption of infinity in our inadequate finite society can creatively impact on its scientific and social order. Far from being an unsolvable absurdity, infinity, which is the most radical of ideas, can eventually assign to our indefinitely escalating problems a definite solution that brings about a new civilization, i.e., the civilization of infinity.

Shashansk Srivastava

Dharma: A Process of Sustainable Life

The concept of dharma in the Indian philosophical context can be translated into many different words, such as duty, virtue, morality, religion, etc. According to the dharmic vision, every person is born with three major debts, which s/he needs to pay back during his/her life span: The first debt is Deva ṛṇa, or debt toward the divine that graced the being with birth as a human, in order that they may serve others.

The second debt is Ṛṣi ṛṇa, the debt towards the ancient sages who transferred the wisdom of the Vedas to future generations, so that they would see the divine in the world. The third debt, Pitraṛṇa, is a debt towards that person's own ancestors, who gave continuation to his/her clan, therefore giving the person the opportunity to serve others. This concept of three debts is connected to the concept of Brahman, which means the entire universe is the manifestation of one substance, thus the manifestation of one divine, meaning every component, humans, plants, and animals, or in short, the entire environment, has one origin. This concept gives the humans a special identity and responsibility, as a member of this undivided global family. So, every action (karma) that a human makes to pay off his/her three debts, also affects the entire universe, including the environment. Thus, according to dharmic believe, it is the human duty to not only coexist with the environment, but to actively serve the environment. This is the reason that the earth, trees,

rivers, mountains, the ocean, and animals are worshipped and protected by those who follow dharma.

This paper will explore the connection between humanity and the environment, based up on the dharmic belief in India, and the duties of humans to make a better environment for the future generations. In the Vedas it is written that even the human body is made of five elements; air, fire, water, space and earth, and they are all given back to the environment (cremation) when a human fulfills his/her three debts.

Panagiotis Skopeteas

Nature and literature with reference to the poetry of Nikos Gatsos

Environmental ethics is a ramification of ethical philosophy, which studies the natural environment and the position of human being within it. Environmental Ethics, is divided into three parts: 1) Anthropocentrism, 2) Biocentrism, 3) Ecocentrism. In 1973 Arne Naess introduced the name of “Deep ecology”. The movement of deep ecology is one of the most important philosophical and intellectual achievements in Environmental Ethics. Deep ecology is being related to its advocacy of the inherent worth of living beings, regardless of their instrumental utility to human. In 1976 the important Greek poet Nikos Gatsos, composed the lyrics called “Persephone’s nightmare”. Nikos Gatsos, by using the myth of Persephone, managed to show marvelously with his unparalleled poetic talent the paranoia which accompanies the ecological catastrophe. In this song - in a poetic way - the principles of deep ecology are being illustrated uniquely.

Σοφία Σταμούλη

Το πλεονεκτείν στον Θουκυδίδη σε σχέση με τις ηθικές αξίες, τον τρόπο ζωής και το περιβάλλον

Το πλεονεκτείν ή το ζητείν πλέον έχουν είναι μία ιδιότητα που χαρακτηρίζει πολίτες, ηγέτες, κομματικές παρατάξεις και ηγεμονικές πόλεις κατά τον Θουκυδίδη. Η πλεονεξία αποβλέπει στο ίδιο συμφέρον, καθίσταται τρόπος ζωής και δεν υπακούει στην ηθική και στον ορθό λόγο. Ο πολίτης που διακατέχεται από το σύνδρομο της πλεονεξίας και της αλαζονείας διαπράττει αδικία σε βάρος των άλλων πολιτών, διότι απαιτεί περισσότερα από όσα του αναλογούν. Ο πολιτικός ηγέτης με την ιδιότητα αυτή στοχεύει στη διαίωση της εξουσίας του και η κομματική παράταξη ενδιαφέρεται για το όφελος των οπαδών της. Τέλος η ηγεμονική πόλη που λειτουργεί με πλεονεξία εμφανίζει επεκτατική πολιτική και επιλέγει επιθετική στρατηγική εναντίον των άλλων πόλεων, προκειμένου να διατηρήσει τη δύναμη και την κυριαρχία της. Διαπιστώνεται ότι η ιδιότητα της πλεονεξίας εκδηλώνεται σε όλους τους χώρους της ανθρώπινης δραστηριότητας και συγκεκριμένα στον τρόπο ζωής, τις αξίες καθώς και στη σχέση του ανθρώπου με το φυσικό του περιβάλλον. Ωστόσο ο Θουκυδίδης θεωρεί ότι η μελέτη της ιστορίας διδάσκει, αρκεί ο μελλοντικός πολίτης να μπορεί να διδάσκεται από αυτήν, και σε αυτό το έργο μεγάλος είναι ο ρόλος της παιδείας και της εκπαίδευσης μέσα στην ελεύθερη, ανοικτή δημοκρατική πολιτεία

Sofia Stamouli

Thucydides conception of «πλεονεκτείν» in relation to moral values, ways of life, and the environment

According to Thucydides, «πλεονεκτείν» and «πλέον έχουν» are qualities that characterize citizens, leaders, political parties, and hegemonical cities. Greed aims at self-interest, becomes a way on life and does not obey ethics and reason. Citizens with a greed and arrogance syndrome commit injustice to the other citizens, because they demand more than their fair share. Political leaders with such characteristics seek lifelong power, and political parties are interested in their followers benefit. Finally, hegemonical cities that act with greed are prone to imperialistic policies and favour offensive strategies against other cities, in order to preserve their power and predominance. It is found that greed manifests itself in all

sectors of human activity, in particular in the way of life, in moral values and in man's relationship to his natural environment. However Thucydides believes that history can teach us, as long as future citizens can be taught by it.

T. I. Suslova & V.N. Khlopotnikova

Transdisciplinary cooperation within the realization of the idea of "triple helix"

The modern global, ecological, socio-ethic and sociobiological problems need new philosophic methodological approaches in the solutions of the new types of sciences. It gets its actuality in the popular idea of "Triple helix" that becomes more and more popular all over the world. However, in different publications we might meet various versions of this idea, like science-technology-society or university-business-government and others.

The concept of transinstitutional cooperation (university – business – government) is being built on the previous concept formation of the trans-disciplinary idea. The meaning of innovations of the "Triple Helix" is the production of new knowledge as required. Some authors consider that "innovations in technics or any other spheres are always preceded by social innovations in the form of creation trans-institutional centers, working groups or companies where they all bring in contact although they were dissociate groups of scientists, businessmen and politicians before". Consequently, the field of trans-institutional cooperation is called into existence. It is necessary to remember that "the system of values and norms that are typical for scientific knowledge, assumes the system of values and norms that are specific to the organization created to decide the exact business goals." (Triple helix of disciplinary in the society of knowledge. L.P.Kiaschenko// Znanie.Ponimanie.Umenie. 2010, – pp. 67-77.) One of the problems of the modern philosophic knowledge is the analytics of trans-disciplinary approach in the perception of natural reality. For understanding of the problem it is necessary to contemplate the concept of trans-culture. In Russia it appeared in the beginning of 1980-s during the period of the development of culturology as the comparative studies of different cultures. Trans-culture is the specific state of a person freed from the nature by the culture." (Mihail Epshtein. To speak the language of all the cultures. "Nauka i zhizn", 1990, pp. 100-103). In this case, trans-culture is not general or identic with all the cultures possess but cultural diversity and universality is conceived as the character of a personality.

Trans-culture is the state of virtual openness of a person to many cultures. It is the field of "outsideness" towards all existent cultures, the freedom of every person to live at the boundaries or behind those boundaries of his "inherit" culture, black or white, French or Georgian, masculine or feminine. Trans-culture is defined as the expansion of the boundaries of ethnic, professional, linguistic and other identities at new levels. It creates new identities at the zone of blurriness and interference. It challenges metaphysics of originality and discontinuity that are peculiar to nations, races, professions and other cultural generation.

The concept of triple helix is the zone "between" the transition from the science to the government and from the government to business. Along with that, initiatives of the government, science and society form transdisciplinary helixes where social reformatting of mutual relations takes place in between science, society and politics. The hybrid groups that appear in the scientific research should have the skills to exist in the space of trans-culture as a specific condition of a human being. This man should renounce not only from his culture, tradition, and language but also from his professional addiction, executive and bureaucratic component and work team.

Narayani Tignath

Behavioural changes in India through the history

Past fifty years have witnessed a huge shift in Indian social behavior. Still a closely knit society it

heavily relies on its ancient social order in the public behavior and matrimonial relations in the rural areas while a young person in a Metro city may be found showing complete ignorance of such an ancient system actually at play in the larger part of the country. In ancient India society was divided into four work classes, Varna-s, and life span, supposing full hundred years, was divided into four Ashrama. Four Ashrama-s, namely brahmacharya, grihastha, vanprastha and Samnyasa signify a shift of viewpoint at the thinking and action level. Each of the four ashrama-s, consists of 25 years dividing the hundred year span of life from birth to the end. The system grew into complexities with the time measuring over three thousand years. The Varna-ashrama system still exists forming the foundation and organization of the Indian society. It was interpreted in many a way highlighting its weaknesses or strengths. Those interpretations carry heavy strains depending up on the differing experiences, assessments and positions of the authors in regard to the system. It is obviously a very sensitive topic to discuss from a subjective point of view as is the case of other systems of governance and economy like communism or capitalism.

The Ashrama shift has never been ubiquitous and was loosely followed or even never practiced widely across the Varna sections of the society. It was perhaps dependant on the pragmatism with the conditions available to an individual. On the other hand the Varna strengthened with time and took a concrete solidity in the four castes or say, even five. It was found to be a tactical tool to reinforce caste system by foreign rules and more so after the impendence by the democratic operators to assure a vote bank of a caste group in the favor of one or the other political parties or individuals.

India has been a country which remained incredibly open to the ideas related to existence or non existence of God with extreme monism to pantheism and systems without any god. It remained divided and intact about caste organization. Behavioral trends continued along the caste lines and now the whole system collides with the globalization processes scouring the age old foundations of the classical society. This paper presents an account of the organization of people in India and the behavioral changes that have been occurring with time.

Ιωάννα Τριπουλά

Ηθικές αρχές και πολιτικές επιλογές: Ο *ανδρών δ' απάντων σοφότατος*

Το 399 π.Χ. ο Σωκράτης παρουσιάζεται ενώπιον του δικαστηρίου της Ηλιαίας, προκειμένου να αντικρούσει τις εναντίον του κατηγορίες των Άνυτου, Μέλητου και Λύκωνος. Όπως γνωρίζουμε από την πλατωνική *Απολογία*, μετά την καταδικαστική απόφαση και παρά τις παρακλήσεις και παροτρύνσεις των μαθητών του, αρνείται να εγκαταλείψει την πόλη του για να σώσει τη ζωή του. Με σημείο αναφοράς το συγκεκριμένο πλατωνικό έργο θα υποστηρίξουμε τη θέση ότι οι πολιτικές επιλογές είναι συνυφασμένες με τις ηθικές αρχές και η περίπτωση του Σωκράτη συνιστά ένα από τα πιο εύγλωττα παραδείγματα της ιστορίας, που κατατείνουν σε αυτό. Ο Σωκράτης παραμένει στη φυλακή και υπομένει τη θανατική καταδίκη, όχι μόνον γιατί θέλει να δηλώσει την πίστη του στους νόμους της Αθήνας ή στη βούληση του Δήμου, ούτε βέβαια στις μεταφυσικές του αντιλήψεις για την ψυχή. Τα στοιχεία αυτά ενδέχεται να υπάρχουν στον ένα ή στον άλλο βαθμό, αλλά δε συνιστούν το βασικό σκεπτικό του. Αυτό που φαίνεται να καθορίζει τις πράξεις του και που διαμορφώνει τη φυσιογνωμία του ως πολίτη είναι η ηθική αρχή ότι ενάρτετος είναι εκείνος που εμμένει στη θέση του, είτε αυτή συνιστά αποτέλεσμα ελεύθερης προαίρεσης είτε άνωθεν εντολής.

Ioanna Tripoula

Ethical principles and political options: The *ανδρών δ' απάντων σοφότατος* man

In 399 BC Socrates is presented before the court of Heliaina to refute the charges brought against him by Anytus, Melitos and Lykon. As we know from Plato's *Apology*, after his conviction and despite his

student's requests and urgings, he refuses to leave his city in order to save his life. With point of reference to this Platonic text we will argue that political choices are inherent in ethical principles and Socrates's case is one of the most relevant historic examples. Socrates remains in prison and accepts the death sentence, not because he wants to declare his loyalty to the laws of Athens or to the will of *demos*, not even to act correspondingly with his metaphysical conceptions of the soul. These are only some points of his thought. What seems to determine his way of thinking and his political personality is the moral principle that the virtuous person is the one who remains in his own moral stand, no matter if it is a choice of free will or a command from above.

Christopher Vasilopoulos

Is a Global Ethic Respecting the Environment Possible?

I argue in this paper that for values which respect the environment to become operable they must become political. So long as they remain ethical or moral preferences, even if by significant numbers of humans, they will never overcome the objections of nation-states and their most significant constituents. I believe a way to do this is by having the values of protecting the environment become like the values which underlie education as they have been manifested in liberal societies. Liberal societies, at least as an ideal type, have been able to accommodate the individualism of Locke and the Aristotelian polis. In other words, the exercise of individual rights has been able to accommodate societal goals like education and may perhaps be extended to protecting the environment. In this scenario, global ethics regarding the environment becomes an important educational device which hopes to convince citizens that the need to protect the environment is as essential to their survival as human beings as is education. Then and only then will sufficient political force be applied to the state to accommodate the values which underlie protecting the environment.

Αντώνης Χάνος

Οι αρχές της πρόληψης και της προφύλαξης μεταξύ περιβαλλοντικής ηθικής και δικαίου του περιβάλλοντος

Οι αρχές της πρόληψης και της προφύλαξης μπορούν να θεωρηθούν σημαντικές διάμεσοι μεταξύ δικαίου και δημόσιας ηθικής στο πεδίο της προστασίας του περιβάλλοντος από κινδύνους και διακινδυνεύσεις των χρήσεων της τεχνολογίας. Κίνδυνο για το περιβάλλον αποτελεί η διαγνώσιμη και αντικειμενική πιθανότητα της –όχι απλώς απομακρυσμένης (τοπικά ή/και χρονικά)– επέλευσης μιας περιβαλλοντικής ζημίας. Στην έννοια της διακινδύνευσης, νοούμενης ως προσταδίου εμφάνισης του κινδύνου, θεωρείται ότι περιλαμβάνονται απόμακρες (υπό την έννοια του χώρου ή/και του χρόνου) είτε και άγνωστες ακόμη, δηλαδή επιστημονικά μη επιβεβαιωμένες, απλώς διανοητές και όχι μόνο υποκειμενικά φαντασιωτικές, αλλά σύμφωνα με αντικειμενικά κριτήρια εύλογες δυνατότητες επέλευσης ζημίας, που ξεπερνούν το «κατώφλι» του (περιβαλλοντικού) κινδύνου. Το σύγχρονο περιβαλλοντικό κράτος ως κοινωνικό κράτος πρόληψης έχει κατά την εφαρμογή των αρχών της πρόληψης και της προφύλαξης να υπερβεί σημαντικά γνωστικά προσκόμματα, που θέτουν οι διαφορετικοί βαθμοί αβεβαιότητας ως προς την επέλευση του ζημιογόνου γεγονότος. Η υποχρέωση προστασίας, που υπέχει το κράτος ως προς το περιβάλλον, διαβαθμίζεται, πιο συγκεκριμένα: πρώτον, σε αποτροπή της προσβολής του περιβαλλοντικού αγαθού (είτε σε εκ των υστέρων προσπάθεια αποκατάστασής του), δεύτερον, σε αντιμετώπιση του περιβαλλοντικού κινδύνου, και, τρίτον, σε πρόληψη της διακινδύνευσης του περιβάλλοντος. Ενώ τα πρώτα στάδια είναι ζώνες άμεσης παρέμβασης του κράτους, η τελευταία αποτελεί «γκρίζα ζώνη» ως προς την ύπαρξη in abstracto τέτοιας υποχρέωσης. Όμως η ασφαλής in concreto εφαρμογή της διάκρισης στα προαναφερθέντα στάδια, καθώς και στο στάδιο μιας ανεκτής, μη συνεπαγόμενης υποχρέωση λήψης προληπτικών μέτρων

από την πλευρά του κράτους, υπολειπόμενης διακινδύνευσης, ή ακόμη και η προληπτική μείωση των λεγόμενων «κανονικών καταστροφών» συνδέονται συχνά με μεγάλες, ίσως και ανυπερβλητές, δυσκολίες. Τόσο στην περιβαλλοντική ηθική ως κλάδο της εφαρμοσμένης ηθικής, όσο και στο δημόσιο δίκαιο του περιβάλλοντος αναγνωρίζεται σταδιακά όλο και περισσότερο η καίρια σημασία των ζητημάτων, που θέτει σε επιστημονικό, τεχνολογικό, πολιτικό, οικονομικό και ευρύτερα κοινωνικό επίπεδο η (επιστημονικά) αβέβαιη γνώση και η μη-γνώση, ιδίως σε περιπτώσεις λήψης αποφάσεων υπό συνθήκες αβεβαιότητας. Αβέβαιη είναι και η σχέση της επιστημονικά αβέβαιης γνώσης και της μη-γνώσης με τις (ηθικές είτε νομικές) έννοιες της ευθύνης και της υπευθυνότητας. Ειδικότερα ο ασφαλής ή μη χαρακτήρας της πρόγνωσης και πρόβλεψης μελλοντικών γεγονότων και καταστάσεων, όπως οι συνέπειες μιας καινοτόμας τεχνολογικής εφαρμογής, π.χ. της γενετικής τροποποίησης οργανισμών, αποτελεί τις τελευταίες δεκαετίες αντικείμενο έντονου προβληματισμού. Μπορεί άραγε μια ηθική αρχή της υπευθυνότητας να αποτελέσει δικαιοηθικό θεμέλιο για την θέσπιση της νομικής ευθύνης της Πολιτείας στη σύγχρονη κοινωνία του τεχνικού πολιτισμού και της τεχνολογικής διακινδύνευσης με βάση τις αρχές της προφύλαξης και, ιδίως, της πρόληψης;

Στέλλα Χατζίκου & Ιωάννης Ν. Μαρκόπουλος

Τεχνοεπιστήμη και εξουσιαστικές δομές: Μία σύντομη επιστημολογική και κοινωνικοπολιτική προσέγγιση και σύγχρονοι ηθικοί προβληματισμοί

Η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας κατά τους νεότερους χρόνους, με την επιστημονική επανάσταση που αυτή σηματοδοτεί την περίοδο αυτή, δεν συμβαδίζει μόνο με την εδραίωση του κοινωνικού ιδεώδους της προόδου, με τη ραγδαία άνοδο της αστικής τάξης και την εμφανέστατη έναρξη μιας αναπτυξιακής πορείας ενός τουλάχιστον χαρακτηριστικού μέρους της ανθρωπότητας. Συμβαδίζει επίσης, μέσα από ένα νήμα που συνδέει τον εμπειρισμό με τον θετικισμό, το νεοθετικισμό και τον ωφελμισμό, με το φαντασιακό μιας συνεχούς χρησιμοποίησης της τεχνοεπιστήμης, ως εξειδικευμένης, κυρίως εργαλειώδους γνώσης, για έναν ορθολογικό έλεγχο και μια εξουσιαστική κυριαρχία του ειδήμονος πλέον ανθρώπου πάνω στη φύση και την ανθρώπινη κοινωνία. Ιδιαίτερα η ανεξέλεγκτη ανάπτυξη των Νέων Τεχνολογιών και γενικότερα της Τεχνοεπιστήμης, στη σύγχρονη εποχή, έχει επιτρέψει τη δημιουργία νέων εξουσιαστικών δομών, προσωποποιημένων ή απρόσωπων. Στην παρούσα εργασία θα επιχειρήσουμε μια σύντομη επιστημολογική θεώρηση της τεχνοεπιστημονικής εξέλιξης, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον μας σε κάποιες σύγχρονες χαρακτηριστικές εξουσιαστικές της δομές, αλλά και σε συγκεκριμένους ηθικούς προβληματισμούς που αυτές συνεπάγονται.

Stella Chatzikou & Ioannis N. Markopoulos

Techno-science and power structures: A short epistemological and socio-political approach concerning contemporary moral issues

The rapid development of science and technology, during the New Ages, and the scientific revolution that it signifies in this period, is not only in step with the social establishment of the ideal of progress, the rapid rise of bourgeoisie and the obvious appearance of an evolutionary process of at least one characteristic part of mankind; it is also in step with the imaginary of a continuous utilitarian use of Techno-Science, mainly as specialized instrumental knowledge, for a rational control and domination of specialists on nature and human society. The uncontrolled contemporary development of New Technologies, in particular, and Techno-Science in general, has allowed the establishment of new power centers, personalized or even impersonal. In this paper, a brief epistemological view of techno-scientific evolution, focused on some power structures of this evolution as well as on concrete moral issues that they imply, will be undertaken.

Eray Yağanak

Politics of Human Nature and Socio-Political Order

This paper deals with human nature and the links it has to the creation of a coherent political or social order. It studies the implications that political science has on modern psychology, in the context of human rational behavior. However, in the modern context political science as a subject occupies an inadequate position within realms of the study of human mind and nature. Even though it is of general view that US and Europe with their democracies represent the highest form of socio-political order, those under it often feel dissatisfied with their present form of working. This dissatisfaction has led to a growing interest in functioning of political institutions of a country, but there is very little attention given to the links that exist between human nature and politics. Even though past studies on politics were inherently linked to complexities seen in human nature, modern political researchers prefer overlooking this link, thus disallowing the field of psychology from bringing transformations in the arena of politics. This paper, which studies human nature and politics, finds many of the problems that plague modern society undoubtedly arising from various fallacies seen in the nature of human reasoning. Since all societies work towards achieving peace and order, many well-known philosophers in the past, like Aristotle, Machiavelli, Hobbes, and Vico, had studied in order to find potential sources for these social problems. A close analysis of their studies show us that social problems are primarily a result of the nature of human reasoning that arises from the varying human conditions, even though many of the modern social and political analysts tend to overlook this crucial connection.

Manasvini M Yogi

Consequentialism or Deontology? Is the need of the hour?

“One man’s nectar other man’s poison”. So how can morality which is based on good actions, be good when what is beneficial for one person may be harmful for the other. Consequentialism begins with the definition of “good”. The first problem is how to define good? G.E Moore says –Good is indefinable. An act is moral if and when it produces a good result. This is justified by the “The ends justify the means”. There has been and there is a continuous debate as to whether an end justifies the means or vice a versa. In today’s era in this world where materialism and consumerism has taken priority people are only concerned with the end, means may be immoral, but end should be good.

The theory of the Bhagwad Gita the sacred text of the Indian culture emphasizes that, if actions are performed with an unattached mind, then their defects cannot touch the performer, distinctly implies that the goodness or badness of an action does not depend upon external effects of the action, but upon the inner motive of action. If there is no motive of pleasure or self-gain, then the action performed cannot bind the performer; for it is only the bond of desires and self-love that really makes an action one’s own and makes one reap its good or bad fruits.

My concern in this paper is how far Cosequentialism or the Utilitarian theory or the Kants deontological theory, which teaches that moral principal is duty for duty sake, is the need of the hour in this global era.

Shigeru Yonezawa

Socratic Education and Our Global Era

Though Socrates is regarded historically as one of the great educators, he was often a failure at it. His education was successful with only a small number of people. What was the basis for his success? In section one, I will begin with an overview of Socrates’ educational activities as depicted in the *Apology*

and in the *Laches* in comparison to those of the sophists. In section two, I will show that Socrates thought there were two factors which brought about human success, i.e., knowledge and divine allotment. In poetic, religious, and political areas Socrates believed that divine allotment resulted in human success. In section three, I will show that Socrates believed his educational success was not through his own knowledge of education but through his educational efforts plus divine allotment. In section four, I will consider three prerequisites for his educational successes. In section five, I sum up my arguments and put forth some concluding remarks.

Han Yu

A new ethics exploration for the pursuit of the world happiness,
with reference to Aristotle's ethics and China's "Zhong Yong" doctrine

Aristotle conceives of ethical theory as a field distinct from the theoretical sciences. His ethical target is to live a way of life leading to eudaimonia (happiness), personal happiness and political-community happiness. Aristotle follows Socrates and Plato in taking the virtues to be central to a well-lived life. He identifies the highest good with intellectual aretê ("virtue", "excellence"). The eudaimon life is one of "virtuous activity in accordance with reason". And he gives a precise and detailed explanation. "Zhong Yong" doctrine has an important status in Chinese traditional culture. It should be pointed out that, the doctrine of "Zhong Yong" is not eclecticism, of a harmonious kind, but contains a simple dialectical thought that meets certain criteria.

In today's complex international environment two kinds of traditional doctrines in Chinese and Western world can still show their positive significance, if we take into consideration that Aristotle's ethics are exploring the meaning of the current world happiness. The doctrine of "Zhong Yong" in China, is in "Harmony but not the same", in handling the relationship between countries and regions. It is useful as a macroscopic guidance, as the interpretation of the ultimate value and as a methodological tool and can be considered as a new ethics appropriate for the exploration and the pursuit of the world happiness.

Jin Xicheng

On the global justice of economic democracy and practical significance in today's China

1. A history of the justice

The history of human civilization is a history of the justice which has been growing and maturing. It is the certificated history by the whole political history from Aristotle in Ancient Greek to today. Aristotle is the founder of political science, he reveals the social content about the justice which is that the problems of power, wealth and liberty distributed and realized in the whole society.

2. The global justice of economic democracy

Global justice is not only a humanitarian concern, but also is essentially a relationship to the problem of justice. Furthermore, the distributive justice is one of the core problems. So economic democracy and global justice are demands the realization of fairness and justice to solve the central problem of unfair distribution. Therefore economic democracy and global justice is of a same nature.

The economic democracy as same as the political democracy is of global justice and has a historical significance of the world. It can be said that countries can be divided into capitalism countries, socialism countries and medieval countries, before the Second World War. But after the Second World War, the democratic socialism countries and the market socialism countries come into being in the world. They are the capitalism countries going to economic democracy and the socialism countries going to political democracy. One of their common choice and path of development is realize the economic democracy. So

the economic democracy is a reflection of the world justice.

3. The problem of distributive justice in the current Chinese society

A rational income distribution system is an important manifestation of social fairness. In recently, The French economist Thomas Piketty came to the same conclusion through a large number of statistical data in his work: “Capital in the Twenty-First Century”. He pointed out that in this book: currently in the developed capitalist countries, the capital rate of return is always greater than the economic growth rate. Now the richest 10% Americans share more than 70% of the national wealth. It is higher than the proportion of the gilded age at the end of 1913, and half of them which is owned by the richest 1% people.

Research shows that the situation of China is more serious than USA, and more complex than USA. The main reason is that a part of Chinese occupies the source of the invisible income and *grey income*. The invisible income evidently widen the income gap. If this factor be considered, the Gini coefficient of the national income distribution will be significantly higher than that of domestic experts calculations for 0.47-0.5. Research shows that all of the grey income come from the power, from the capitalization of power. So, I think on this problem that the power and the capitalization of power is the key problem of reforming the current Chinese income distribution.

4. Power derivation surplus value theory

The same as the America economist James · Buchanan (1919-2013), the Nobel prize winner, put the economic person hypothesis into the political field, in which he creating the new political economics that presented by the constitutional economics; I extended the Marx’ logic of the surplus value theory to the field of political system, and put forward the power derivation surplus value theory. When power alienate into capital, the power becomes the capital which deriving surplus value. Absolute power derived absolute surplus value. Derivation surplus value theory reveals the operation rules that economy jointing politics and its consequences. This is capital variations on the theme in the twentieth Century and twenty-first Century. This variant theme has a more important practical significance in China.

5. International political significance of economy democracy reform in China

China had transferred from the semi colonial and semi feudal society into the socialist society in middle of the last century, and carried out the reform and opening policy to get rid of the traditional socialist mode, and to explore a road of the development of socialist market economy in seventy of the last century. But today’s China entered the road of socialism in which the power combining money. Therefore, Chinese development is facing the new era subject of the democratic economy reform.

However, it should be noted that China’s reform and opening and its socialist market economy isn’t backward, but the progress of socialism itself. China is in advance. If the reform is successful, it didn’t prove that China completely become a capitalist, on the contrary, it proved that socialism is alive. Socialist countries can also complete their course of economic democracy through the reform. History of China reform and open policy and the socialist market economy development shows that the same as the traditional capitalist countries has created the third way through the social democracy, the development of socialism also have a viable third way such as economic democracy. This is the international political significance of the economic democracy reform in China.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΕΔΡΩΝ - LIST OF PARTICIPANTS

Ageyev Valentin, Professor, Kainar University, Kazakhstan

Ageyeva Yekaterina, Lecturer, Suleiman Demirel University, Kazakhstan

Αδάμ Μαρία (Adam Maria), Lecturer in Greek Philosophy, University of Oslo

Αδαμόπουλος Δημήτρης, Φοιτητής Ε.Α.Π., Αθήνα

Allinson Robert Elliott, Professor of Philosophy, Soka University of America, USA

Alvarez Federico Jose, Lawyer and Philosopher, Santiago, Dominican Republic

Αλυματήρης Ελευθέριος, Υποψήφιος Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Κρήτης, Ιεράπετρα

Αργυράκη Ρεγγίνα, Καθηγήτρια Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Βουλιαγμένη

Argyrazi Regina, Professor of Philosophy, University of Thessaloniki, Vouliagmeni

Attfield, Robin, Professor, Cardiff University, School of English, Communication and Philosophy, Wales, UK

Αυγερινού Παναγιώτα-Μαρία (Avgerinou Panagiota-Maria), Καθηγήτρια Φιλολόγος

Beck, Martha Catherine, Professor of Philosophy, Lyon College, USA

Benli, Ali Emre, PhD Candidate in Philosophy, Luiss University, Roma, Italy

Βασιλοπούλου Αγγελική (Vasilopoulou Angeliki), Υποψ. Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Αθήνα

Βενετή Μαρία (Veneti Maria), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, συγγραφέας, Καθηγήτρια Φιλολόγος

Βουδούρης Κωνσταντίνος, Καθηγητής της Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Ελληνικής Φιλοσοφίας και Πρόεδρος της Ελληνικής Οργανωτικής Επιτροπής του 23ου Παγκοσμίου Συνεδρίου Φιλοσοφίας

Boudouris Konstantinos, President of the International Association of Greek Philosophy and President of the Hellenic Organising Committee of 23rd World Congress of Philosophy

Βουδούρη Σοφία, Λέκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, Αθήνα

Boudouri Sophia, Lecturer of Philosophy, University of Peloponnese, Athens

Γεωργίου Θεόδωρος (Georgiou Theodoros), Καθηγητής Πολιτικής Φιλοσοφίας, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Γρηγορίου Ελένη (Gregoriou Eleni), Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Πατρών

Castle Lilia, Associate Professor of Philosophy, Department of Humanities, Chaminade University of

Honolulu, Hawaii, USA

Chen, Zhen, Professor, Department of Philosophy, Nanjing Normal University, China

Δεληγιάννη Όλγα (Deligianni Olga), Αθήνα

Devos Jean, Professeur de Chaire supérieure en philosophie, France

Δημητρακόπουλος Κωνσταντίνος (Dimitrakopoulos Konstantinos), Καθηγητής Λογικής, Τομέας Ιστορίας της Επιστήμης και της Τεχνολογίας, Σχολή Θετικών Επιστημών, ΕΚΠΑ, Πρόεδρος της Ελληνικής Φιλοσοφικής Εταιρείας

Dou Keyang, Dr., Beijing Normal University, Beijing, China

Panos Eliopoulos, PhD, Lecturer, University of Peloponnese

Evangeliou Christos, Professor of Philosophy, Department of Philosophy, Towson University, USA

Famakinwa, J.O., Senior Reader, Department of Philosophy, Obafemi Awolowo University, Nigeria

Fitz, Hope K., Professor of Philosophy, Chair of the Department of Political Science, Philosophy, and Geography, Eastern Connecticut State University, USA

Franke William, Professor of Philosophy and Religious Studies Program, University of Macau, China

García-Portela Laura, PhD Candidate, University of Valencia, Spain

Gkaragkounis Thanos, Dr of Philosophy, International School of Paphos (ISOP), Cyprus

Etienne Helmer, Associate Professor, Philosophy Department, University of Puerto Rico, USA

Hillar Christopher, Research Scientist, Redwood Center for Theoretical Neuroscience, University of California, USA

Hillar Janett, Professor, Houston Community College and Rice University, USA

Hillar Marian, Professor, Texas Southern University, Center for Philosophy, Socinian and Religious Studies, USA

Fengmei Hou, Academy of Social Sciences, China

Houni Pia, Dr., Adjunct Professor, Finnish Institute of Occupational Health, Helsinki, Finland

Huang, Haiming, Beijing Normal University

Jezek. Václav, Dr. of Philosophy, Lecturer, Prešov University, Slovakia

Ζάγκα Νικολέττα (Zaga Nikoletta), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Τομέας Φιλοσοφίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αθήνα

Ζάννη Αναστασία (Zanni Anastasia), Δρ Φιλοσοφίας, Αθήνα

Idang Gabriel, Senior Lecturer, Department of Philosophy, University of Uyo, Nigeria

Ioannidis Iraklis, PhD Candidate in Critical Philosophy, University of Glasgow, UK

Καβαδία Ελένη (Kavadia Eleni), Βιολόγος, Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Καλιμτζής Κωνσταντίνος (Kalimtzis Konstantinos), Επίκουρος Καθηγητής Φιλοσοφίας, Arcadia University, Συγγραφέας, Περιβαλλοντικός Μηχανικός, Αθήνα

Kapralou Galateia, Dr of Philosophy, Athens

Karbowski Joseph, Assistant Professor of Philosophy, University of Notre Dame, USA

Κασιδόκωστα Τίνα, Βουλιαγμένη

Kasotaki Argyro, Assistant Professor of Philosophy, Hankuk University, Korea

Kaushik Shriya, Indraprastha College for Women, University of Delhi, India

Κεχρολόγου Χρυσάνθη (Kechrologou Chrysanthe), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Καθηγήτρια, Αθήνα

Koemtzopoulos Lazaros, Judge, Thessaloniki

Koemtzopoulou Sophia, Thessaloniki

Κοκολέτσου Σούλα (Kokoletsou Soula), Πρόεδρος της UNESCO Νοτίων Προαστίων

Kokovkina Anastasia, PhD, Head of the Chair of Philosophy and Sociology, Sholom-Aleichem Priamursky State University, Russian Federation

Kompochoi Angeliki, PhD., Athens

Κοράκη Μαρία (Koraki Maria), Lawyer, MA in Education, Athens

Koromilas Elias, Dr of Philosophy and Sociology, Vouliagmeni

Kosiewicz Jerzy, Professor Dr., Head of the Philosophy Department, Josef Pilsudski University, Warsaw, Poland

Κυρανούδη Φιλία (Kiranoudi Philia), Δικηγόρος, Αθήνα

Κωνσταντέλλος Γρηγόρης, Δήμαρχος Βάρης, Βούλας, Βουλιαγμένης

Konstantellos Gregory, Mayor of the Municipality of Vari, Voula, Vouliagmeni

Κωνσταντοπούλου Ειρήνη-Αικατερίνη (Konstantopoulou Eirini-Aikaterini), Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Λαδάς Ιωάννης (Ladas Ioannis), Υποψήφιος Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Lakafosi-Plyta Katia, Dr., Athens

Λεκέα Ιωάννα (Lekea Ioanna), Λέκτωρ, Σχολή Ικάρων, Δεκέλεια Αττικής

Lee Sung-Ju, PhD Student in Philosophy, Department of Philosophy, University of Athens

Li Kun Yu, Department of Philosophy and Sociology, Jilin University, China

Lim Hong-Bin, Professor of Philosophy, Department of Philosophy, Korea University, Seoul

Μακρής Σπυρίδων (Makris Spyridon), Λέκτωρ Πολιτικής Φιλοσοφίας και Επιστήμης, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Μαντζανάς Μιχαήλ (Mantzanas Michael), Επίκουρος Καθηγητής Φιλοσοφίας, Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία, Αθήνα

Μαραγγιανού Ευαγγελία (Maragianou Evangelia), Καθηγήτρια Φιλοσοφίας, Τομέας Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Markopoulos Ioannis, Professor of Technological and Philosophical consideration of Techno-science, Aristotelian University of Thessaloniki

Mavrommatis Emanuel, Professor, Aristotle University of Thessaloniki, Athens

Μικρογιαννάκη, Ιωάννα (Mikroyannaki Ioanna), ΜΑ, Διευθύντρια Δημοτικού Σχολείου Γλυφάδας

Minchenko Petrovna Tatiana, Professor of Philosophy and Social Sciences, Tomsk State Pedagogical University, Russia

Mineva Silviya, Professor, Faculty of Philosophy, Sofia University “St. Kliment Ohridski”, Bulgaria

Moraitis Konstantinos, Professor, School of Architecture, National Technical University of Athens

Moutsopoulos Evangelos, Professor of Philosophy, Academician, Academy of Athens

Μπαρδάκα Κωνσταντίνα (Bardaka Konstantina), Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα

Μπενετάτου Μαριάννα (Benetatou Marianna), Διδάκτωρ Συγκριτικής Φιλοσοφίας, Επισκέπτρια Καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου.

Μπούμπουλη Παναγιώτα (Boubouli Panayiota), Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Νικολή Σταυρούλα (Nikoli Stavroula), Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας

Ντινοπούλου Άννα (Ntinopoulou Anna), Αρχιτέκτων, Αθήνα

Okro Odumayak, Lecturer and Researcher, Department of Philosophy, University of Uyo, Nigeria

Πανάτσα Ναταλία (Panatsa Natalia), Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας του Π.Τ.Δ.Ε. του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας

Pande Gauri, Indraprastha College for Women, New Delhi, India

Περάκης Εμμανουήλ (Perakis Emmanuel), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Αθήνα

Πέτρου Αιμιλία, Μαρκόπουλο, Αττική

Pokker P.K., Professor, President Centre for Culture Studies, Dept. of Philosophy, Calicut University, Kerala, India

Ramond Dominique, Athens

Ramishvili Valerian, Professor, Ivane Javakhishvili Tbilisi State University, Tbilisi, Georgia

Ράπτη Δήμητρα (Rapti Dimitra), Φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο Αθηνών

Reber Bernard, Directeur de recherche au CNRS, Centre de Recherches Politiques de sciencespo. (CNRS Senior Research Fellow, Political Research Center of Sciencespo, Paris), France

Roth Adam David, Director and Associate Professor, Harrington School of Communication and Media, University of Rhode Island, USA

Ρεντίφης Γεράσιμος (Rentifis Yerasimos), Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, Εκπαιδευτικός, Αθήνα

Saha Debika, Professor of Philosophy, Dept. of Philosophy, University of North Bengal, India

Σακελλαράκη Καλομοίρα (Sakellaraki Kalomoira), Υποψήφια Διδάκτωρ Φιλοσοφίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αθήνα

Sekimura Makoto, Professor, Hiroshima City University, Japan

Shao Xianxia, Professor, Department of Philosophy, Nanjing Normal University, China

Shen, Yasheng, Professor, College of Philosophy and Sociology, Jilin University, China

Shi Shang, Department of Philosophy and Sociology, Jilin University, China

Skopeteas Panagiotis, Secondary School Teacher and PhD Candidate, University of the Peloponnese

Srivastava Shashank, Dr., Lecturer, University of Wisconsin-Stevens Point, USA

Soteropoulos Ioanna, Dr of Philosophy, Director of Apeiron Centre, France

Σταμούλη Σοφία (Stamouli Sophia), Διδάκτωρ Πολιτικής Ιστορίας και Επιστήμης, Καθηγήτρια Φιλολογίας, Αθήνα

Suslova Tatiana Ivanovna, Professor, Dean of the Faculty of Humanities, Tomsk State University, Russia

Tignath Narayani, Indraprastha College for Women, University of Delhi, India

Τόλια Τζένη (Tolia Jeni), Αθήνα

Τριπουλά Ιωάννα (Tripoula Ioanna), Υποψήφια Διδάκτωρ, Τομέας Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αθήνα

Vasillopoulos Christopher, Professor, Eastern Connecticut State University, USA

Wang Bin, Designer, Xinghan Art School, College of the Humanities, China

Φιλίππου Πέτρος Αντιπεριφερειάρχης της Περιφερειακής Ενότητας της Ανατολικής Αττικής, Παλλήνη

Filippou Petros, Regional Vice-Governor of East Attica, Pallini

Χαμαριάς Φίλιππος (Chamarias Philippos), Μεταπτυχιακός Φοιτητής Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Χάνος Αντώνιος (Chanos Antonios), Δικηγόρος, Αναπληρωτής Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Χατζίκου Στέλλα (Chatzikou Stella), Μεταπτυχιακή Φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας, Κύπρος

Χειρδάρης Αλέξιος-Χρήστος (Chirdaris Alexis-Christos), Ψυχοθεραπευτής, Αθήνα

Xicheng Jin, Professor, Daqing Normal University, China

Yağanak Eray, Dr of Philosophy, Department of Philosophy, Faculty of Arts and Sciences, Mersin University, Turkey

Yogi Manasvini, Dr., Associate Professor of Philosophy, Indraprastha College for Women, University of Delhi, India

Yonezawa Shigeru, Professor of Philosophy, Graduate School of Comprehensive Human Sciences, University of Tsukuba, Japan

Yonezawa Tomoko, Japan

INTERNATIONAL ASSOCIATION FOR GREEK PHILOSOPHY
INTERNATIONAL CENTER FOR GREEK PHILOSOPHY AND CULTURE

5 SIMONIDOU STR, 17456 ALIMOS, GREECE -FAX. :0030 210-9923281, TEL 00302109956955

ΣΕΙΡΑ: «ΜΕΛΕΤΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ»
STUDIES IN GREEK PHILOSOPHY SERIES

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Issues in Human Relations & Environmental Philosophy

Edited by Sophia Boudouri & Kostas Kalimtzis, Athens 2014

Philosophy, Politics and Economics

Edited by Maria Adam & Konstantinos Boudouris, Athens 2014

Θέματα σχέσεων, πολιτικής, οικονομίας

Εξεδόθη υπό της Μαρίας Αδάμ και του Κωνσταντίνου Βουδούρη, Αθήνα 2014

The Concept of Form and Way of Life

Edited by Maria Veneti & Kostas Kalimtzis, Athens 2015

Greek Philosophy and Moral and Political Issues of Global Era

Edited by Maria Adam & Kostas Kalimtzis, Athens 2015

Ελληνική Φιλοσοφία και ηθικά ζητήματα στην παγκοσμιοτική εποχή μας

Εξεδόθη υπό της Μαρίας Αδάμ και του Κώστα Καλιμιτζή, Αθήνα 2015

ΧΟΡΗΓΟΣ

